

HENRY FORD:

KANSAINVÄLINEN JUUTALAINEN

MAAILMAN TARKEIN KYSYMYS

JOHDANNOKSI.

"Tämä kirja on ennen pitkää saavuttava maailmanhistoriallisen merkityksen", sanotaan teoksen ensimmäisessä saksalaisessa painoksessa - niitä on sittemmin tietääkseni ilmestynyt ainakin yhdeksän.

"Vielä pari vuotta sitten ei Yhdysvalloissa ainoakaan sanomalehti tai aihakauskirja, puhuja, tai kirjailija uskaltanut käyttää sanaa 'juutalainen' muutoin kuin kiittävässä hengessä - *sen vuoksi* sanottiin maata 'vapaaksi Amerikaksi'. Mutta maailma ei tiennyt, että Amerikka oli enemmän kuin mikään muu maa joutunut juutalaisen kapitalismin valtaan, joka samalla aina merkitsee henkistä ja poliittista orjuutusta. Silloin ilmestyi toukokuussa 1920 arvokkaassa aikakauskirjassa 'The Dearborn Independent' tämän kirjan ensimmäinen luku: 'Juutalaisen luonne ja liiketoiminta'. Amerikan juutalaisuus lienee hätkähtänyt pelotonta, asiallista, kiihкотonta, melkein hyvänsuopaista, mutta tinkimätöntä juutalaisen olennon ja toiminnan arvostelua aikakauskirjassa, jolla oli 200,000 lukijaa. Nyt seurasi joka viikko uusi artikkeli. Lukijakunta kasvoi tavattomasti; se oli vuoden kuluttua yli 300,000. - Juutalaisuus kävi neuvottomaksi. - Vaietako? Se kävi puoli vuotta. Kiihtymys Yhdysvalloissa kasvoi; sadattuhannet tunsivat tämän kirjoitussarjan kuin vapautukseksi tukahduttavasta paineesta; äkkiä valkeni heille tieto: meidän maamme on kavallettu, myyty, orjuutettu! Nyt täytyi juutalaisuuden tarttua aseisiin - tavanmukaisiin: vääristelyyn, nurinkääntämiseen, kunnianloukkauksiin, solvailuun. Ei asiallisen kumoamisen *alkuakaan*. Pimitetyt papit ja poliitikot vaikeroivat juutalaisten kansw kilpaa 'epäkristillistä vainoa', 'hyökkäystä rotujen tasa-arvoisuutta vastaan' j. n. e. Heidän esiintymisestään oli se heille kiusallinen seuraus, että juutalaiskysymys nyt julkisuudessaakin on tullut - niinkuin se jo kauan todellisuudessa oli ollut - Yhdysvaltain polttavimmaksi kysymykseksi. Asiaa ei käy enää vaientaminen: taistelu käydään siellä loppuun saakka, tavalla tai toisella.

"Mitä se merkitsee? Juutalaisuuden melkein täydellinen maailmanherrsus perustui ohjeen 'hajoita ja hallitse!' mestarillisen taitavaan käyttämiseen. Ensinnäkin hajoitettiin - juutalaisten tarkoituksia varten - kukin kansa sinänsä keskenään leppymättömän vihollisiin ryhmiin, se ehkäistiin siten kiinnittämästä huomiotaan juutalaisuuden salaiseen leviämiseen samalla kuin sen puolustusvoima lamattiin. Sitten panttiin kansat taistelussa toisiaan vastaan uhraamaan samaan tarkoitukseen miljoonia miehiä parhaassa elinvoimassaan. *Maailmansota - pohjimmaltaan juutalaisten aikaansaannos - on vaatinut enemmän kuolleita, kuin maailmassa on juutalaisia kaiken kaikkiaan!*

"Selvänäköiset eri maissa tunsivat kuolettavan puserruksen melkein toivottomaksi. Joka napisi, nujerrettiin. Venäjän tuli olla juutalaisuuden varoituksena maailmalle. Saksan valtakunnalle oli suunniteltu sama kohtalo. Joko piti puolustussodan puhjeta kaikissa maissa samanaikaisesti taikka täytyi sen, yhden yksityisen kansan käymänä, päättyä vielä ankarampaan orjuutukseen. - Yhteistoimi näytti mahdottomalta; yleisjuutalaisuuden hajoitus- ja katkeroittamispolitiikka oli syövyttänyt kansojen vihan liian syvälle.

"Maailmansota vahvisti juutalaisten maailmanvaltiuden, syöksi Venäjän bolshevismmin kynsiin, murskasi Saksan, saattoi kaikki maat, myöskin 'voittajat', yli korvien velkaantuneiksi, levitti kaikkialle neuvottomuutta ja kurjuutta ja asetti kaikkialle kykenemättövä tai epärehellisiä, juutalaisten palveluksessa olevia käytreitä valtioiden päämiehiksi - kaikki oli käynyt toivon mukaan.

"Yksi laskuvirhe oli kuitenkin tehty. Kansojen henkistä juostavuutta ei oltu arvioitu kyllin suureksi. Velkakysymys, joka Versailles'n rauhassa oli tahdottu mahtisanalla ratkaista Saksan tuomitsemisella, ei selviytynyt. Ranskassa ja Englannissa eivät sentään kaikki suostuneet alistumaan; molemmissa maissa lausutaan jo julkisesti: maailmansota oli juutalaissota. Kaikki kansat ovat vuotaneet verta nääntymyksen saakka; vain Juuda oli saanut siitä kilisevää voittoa. Ja nyt leimahtaa Amerikassa ihan odottamatta heti tavattoman laajaksi paisunut valistusja puolustusliike - ei ole epä:lemistäkään: juutalaiskysymys on tullut koko sivistyneen, julmasti eksytetyn maailman polttavimmaksi kysymykseksi, *se on nyt maailmanliike!*

"Mutta siinäpä myöskin on kysymyksen ratkaisu. Kaikissa maissa tiedetään ja lausutaan julki, kuka maailmantuhon ja kansojenturman tietoisesti toimeenpani. Tämä tietoisuus merkitsee jo puolta voittoa; maailman nylkemisen ohella ei juutalaisuus ole mitään tehnyt niin tarmokkaasti kuin jälkiensä peittämistä - mutta se on ollut turhaa."

Kun useissa tämän teoksen luvuissa kosketellaan n. s. "Sionin viisaiden salaisia pöytäkirjoja", on huomautettu, että juutalaiset ovat koettaneet vaieta näiden pöytäkirjojen olemassaolosta niin kauan kuin suinkin laatuun kävi. Sitten leimattiin ne jonkun "mielenvikaisen tai rikollisen" tekeleeksi. Ne olivat nähtävästi, niin väitettiin sitten, poimitut ranskalaisen asianajajan Folyn häväistyskirjasta Napoleon III:tta vastaan vuodelta 1864. Mitä muuta yhtäläisyyttä pöytäkirjain ja Folyn häväistyskirjan kanssa muuten lieneekin, se ei kuitenkaan koske vähimmälläkään tavalla asian ydintä, huomauttaa tähän yllämainitsemamme saksalainen esipuhe ja lisää:

"Asian ydin on näet tämä: Viimeistään 1905 on 'pöytäkirjoihin' merkitty ohjelma, miten juutalaisuuden on vallattava taloudellinen, poliittinen ja henkinen maailmanvaltiut, ja tämä ohjelma on tähän saakka kohta kohdalta toteutettu. Jokosen kirjoittaja ei ole juutalainen; silloin ei hän ole "mielenvikainen tai rikollinen", vaan selvänäköinen mies, joka - osittain 15 vuotta ennen - on yksityiskohtia myöten ennakoita nähnyt ja ilmilausunut kaikki ne mullistukset, joiden alaisena ihmiskunta nyt kituu. Siinä tapauksessa sopii 'pöytäkirjoja' pitää suoranaisena ihmeenä. *Taikka* ovat ne juutalaista alkuperää. Ja se on luultavampaa. 'Pöytäkirjain' suunnitelmat ja maailman nykyinen tila ovat toisiinsa samassa suhteessa kuin syy ja seuraus. Se, mitä olemme joutuneet kokemaan, on saattanut tapahtua vain senvuoksi, että koko maailman juutalaisuuden salajohtajain on täytyntä toimia juuri niin kuin 'pöytäkirjoissa' määrätään. Koko maailmantilanteen selitys on niissä aukottomana."

ESIPUHE.

Miksi ottaa esille juutalaiskysymystä? Koska se on meilläkin olemassa ja koska sen tunkeutuminen Amerikan elämään on edistävää sen ratkaisua eikä sen turmiollisten seuraamusten jatkuniista, kuten inuissa maissa on käynyt.

Juutalaiskysymys on ollut olemassa Yhdysvalloissa jo kauan. Juutalaiset itse ovat sen tienneet, vaikeivät amerikkalaiset. Joskus on se täällä kärjistynytkin tavalla, joka ennusti arvauttavaa ratkaisua. Monet merkit viittaavat siihen, että se on joutumassa kriisikohtaan.

Juutalaiskysymys ei koske ainoastaan Yleisesti tunnettuja asioita, kuten valtiutta raha- ja kauppamaailmassa, valtiellisen vallan anastamista, kaikkien elintarpeitten monopolisointia ja Amerikan sangmalehdistön nielivaltaista vallitseista; vaan se tunkee kulttuurielämän alalle ja muuttuu siten amerikkalaisuuden elinkysymykseksi.

Se ulottuu Etelä-Amerikkaan ja kasvaa uhkaavaksi tekijäksi yleisamerikkalaisissa suhteissa. Se on suuressa määrässä yhteydessä niiden tahallisesti toimeenpantujen häiriöiden kanssa, jotka pitävät kansoja levottomuuden tilassa. Se ei ole mikään uusi ilmiö, vaan sen juuret ulottuvat kauas menneisyyteen; ajan pitkään on ilmestynyt moninaisia ratkaisusuunnitelmia, jotka vuorostaan selkeästi valaisevat tulevaa ratkaisua.

Tämä kirja esittää tähänastisen tuloksen eräästä juutalaiskysymyksen tutkimuksesta. Se sisältää aikakauskirjassa "*Dearborn Independent*" lokakuuhun saakka 1920 julkaistut, kysymystä koskevat kirjoitukset. Aikakauskirjan kysyntä tuli niin suureksi, että varasto pian loppui, samoin kuin suuri painos vihkosta, joka sisälsi yhdeksän ensimmäistä kirjoitusta. Työ ei ole suinkaan päättynyt tähän saakka julkaistuihin kirjoituksiin. *Tutkimusta jatketaan kunnes koko työ on tehty.*

Tämän työn tarkoituksena on *tosiasia*in tunnetuksi tekeminen kansalle. Tietenkin selitellään sillä olevan muita vaikutuksia. Mutta ennakkoluuloja vihamielisyys eivät riittäisi selittämään ja kannattamaan tällaista työtä. Jos minkäänlaista moitittavaa salatarkoitusta olisi olemassa, niin täytyisi sen ehdottomasti teoksessa ilmestyä. Mutta lukijan on, kuten varmasti uskomme, myöntäminen kirjoitusten sävyn olevan asiallisen ja maltillisen. Kansainvälisiä juutalaisia ja heidän avustajiaan, kaiken sen tietoisia vihollisia, niitä me katsomme anglosaksilaiseksi kulttuuriksi, on runsaasti samoin kuin sitä ajattelematonta massaa, joka puolustaa kaikkea juutalaisten tekemää, kun siihen on istutettu käsitys, että se, mitä juutalaisten johtajat tekevät, on oikeaa. Toisaalta ovat nämä kirjoitelmat vapaita lähimmäisenrakkauden ja kaunistelun hämäristä liikutteluista, joita juutalaisella taholla tahallisesti suositaan. Me esitämme vain tosiasiat sinänsä; se suojelee kirjoitelmia riittävästi ennakkoluuloisuutta ja vihamielisyyttä vastaan.

Tämä teos ei pyydäkään ratkaista ongelmaa tyhjentävästi. Mutta se vie lukijaa askeleen eteenpäin.

Dearborn (Mich.), lokakuussa 1920.

I

JUUTALAISEN LUONNE JA LIIKETOIMINTA.

"Huomattavista henkisistä ja moraalisisista ominaisuuksista on mainittava: kovan ja rasittavan ruumiillisen työn kammo; voimakas perhetunne ja Iteimorakkaus; erinomainen uskonnollinen vaisto; Profeetan ja marttyyrin ennemmin kuin kulttuurin-esitaistelijan tai sotilaan rohkeus; erinomainen kyky tulla toimeen epäsuotuisissa oloissa ynnä rodun yhteisvastuun säilyttämisen ominaisuus; kyky omakohtaiseen ja yhteiskunnalliseen hyötymiseen; viekkaus ja oveluus keinottelussa ja nimenomaankin raha-asioissa; itämainen mieltymys komeuteen ja korkean yhteiskunnallisen aseman, vallan ja mukavuuden kunnioitus; erittäin korkea älyn keskitaso."

The New International Encyclopedia.

Jälleen herättävät juutalaiset koko maailman arvostelevaa huomiota. Heidän ylenemisensä sodan aikana rahamaailmassa, valtiollisissa ja ylemmissä seurapiireissä oli niin täydellinen ja silmiinpistävä, että heidän asemaansa, mahtiansa ja pyrinöitään ryhdyttiin uudelleen tarkkaamaan, ja enimmäkseen vihamielisessä hengessä. Vaino ei ole juutalaisille mitään uutta, mutta uutta on tämä kiivas tunkeutuminen heidän olentoonsa ja ylikansallisuuteensa. Tosin ovat he yli 2,000 vuotta saaneet kokea toisten rotujen vaistomaista antisemitismiä; mutta tämä inho ei ollut koskaan täysin tietoista eikä sitä osattu järkipäisesti selittää. Mutta nyt joutuu juutalainen taloudellisen tarkastuksen mikroskooppiin, ja siinä nähdään ja ymmärretään hänen valtansa, hänen eristyksensä ja kärsimystensä syyt.

Venäjällä syytetään häntä bolshevismien alkuunpanosta, ja tätä syytöstä pidetään aiheuttamana tai aiheettomana aina sen mukaan, missä piireissä se tehdään; me amerikkalaiset, jotka olemme saaneet todeta nuorten juutalaisten yhteiskunnallisen ja taloudellisen mullistuksen apostolien hehkovaa puheliaisuutta ja profeetallista tulta, voimme tyynesti arvostella, mitä se on. Saksassa syytetään heitä valtakunnan kukistumisesta; laaja kirjallisuus lukemattomine yksityiskohtaisine todisteluineen tekee lukijan mieltäväiseksi. Englannissa väitetään, että hän on todellinen maailmanvalti, että juutalaisuus muodostaa muiden kansojen yläpuolella olevan isäntäkansan, joka hallitsee kullalla ja voimalla ja, pysytellen itse varovasti taustalla, usuttaa kansat toisiaan vastaan. Amerikassa viitataan siihen, missä määrin juutalaiset vanhemmat ansiosyistä, nuoremmat kunnianhimoista - levisivät sotajärjestöihin, pääasiallisesti niille aloille, jotka koskivat sodan teollisuutta ja kauppa-asioita, ja myöskin missä määrin he käyttivät hallitusviranomaisina saamiaan tietoja ja kokemuksia omaksi hyväkseen.

Lyhyesti, juutalaiskysymys on joutunut etualalle; mutta kuten muissakin kysymyksissä, missä ennakkoluulot saattavat olla myötävaikuttamassa, koetetaan sitä julkiseen keskusteluun soveltumattomana vaihtoa. Mutta järkähtämätön kokemus opettaa, että tällä tavoin vaiennetut kysymykset kuitenkin puhkeavat esiin ennemmin tai ja silloin epäsuotuisissa ja vahingollisissa muodoissa.

Juutalainen on maailmanarvoitus. Hänen kansansa valtava enemmistö on köyhää, mutta hän hallitsee kuitenkin maailman rahalaitosta ja pääomia. Ilman maata ja näkyvää hallitusta eläen hajallaan eri kansojen keskuudessa on hänessä kuitenkin sellainen rotuyhteys ja sitkeys, jommoista mikään muu kansa ei ole saavuttanut, Melkein joka maassa rajoituslakien alaisena on hän kuitenkin monen, valtaistuimen takana varsinainen hallitsija.

Erikoinen ansioala, johon juutalainen antaa suuremman prosentimäärän väkeänsä kuin mikään muu rotu, on kauppa. Olkoon vaikka loppujen osto tai myyntiä - se on kauppa. Vanhojen vaatteiden myynnistä kansainvälisen kaupan ja finanssien hallitsemiseen saakka osoittaa juutalainen suurinta kykyä. Enemmän kuin mikään muu rotu osoittaa hän ilmeistä kammoa ruumallista ammattityötä kohtaan, mutta tasoittaa tämän yhtä ilmeisellä taipumuksellaan kauppaan. Ei-juutalainen nuorukainen etsii tointa ammatillisella tai teknillisellä alalla; nuori juutalainen alkaa mieluunimin puotipoikana myyntipuolella. Eräs vanha preussilainen väenlasku kuvaa tätä: väestön koko määrästä 269,400 oli juutalaisia 6 % eli 16,164. Näistä oli 112,000 kauppiasta ja 4,164 ammattilaista. Muuta väestöä oli 94 % eli 253,236, mutta heistä vain noin 17,000 kauppiasta.

Nykyinen väenlasku osoittaisi kauppiaiden ohella yliopistollisten ja kirjallisten ammattien suurta lisääntymistä, mutta ei kaupan harjoittajien vähenemistä eikä paikkatyöläisten enenemistä. Amerikassa yksin on koko suurkauppa, trustit ja pankit, luonnonaarteet ja tärkeimmät maataloustuotteet, nimenomaankin tupakka, puuvilla ja sokeri, juutalaisten rahamiesten tai näiden apurien vallitsevan vaikutuksen alaisena. "Suuri määrä kauppahuoneita on juutalaisten toiniinimien hallussa", sanoo the Jewish Encyclopedia; monet, elleivät useimmat niistä ovat nimellisesti ei-juutalaisia. Useimmat ja suurimmat kaupunkikiinteistöjen omistajat ovat juutalaisia. Heidän hallussaan on enemmistö teattereita. He hallitsevat ehdottomasti uutistoimintaa koko maassa. Lukumäärältään pienempänä kuin mikään muu meidän keskuudessamme asuva rotu on heidän palveluksessaan jokapäiväinen laaja ja suopea sanomalehdistö; se ei olisi mahdollista, elleivät he itse kykenisi sitä luomaan ja johtamaan. Werner Sombart sanoo juutalaisuutta ja nykyistä talouselämää koskevassa teoksessaan: "Jos olot Amerikassa kehittyvät edelleen niinkuin viime miespolven aikana, jos eri kansallisuuksien maahanmuutonumerot ja kasvumäärät pysyvät samoina, niin näemme hengessämme Yhdysvallat 50 tai 100 vuoden kuluttua selvästi maana, jossa asuu vain slaavilaisia, neekereitä ja juutalaisia, ja jossa juutalaiset tietenkin ovat anastaneet itselleen taloudellisen valtiuden." Sombart on juutalaisystävällinen tiedemies.

Kysytään sitten: jos juutalaisella on valta, kuinka hän on siihen päässyt? Amerikka on vapaa maa. Juutalaisia on vain 3 % väestöstä; Yhdysvalloissa on 3 miljoonaa juutalaista ja 97 miljoonaa muuta. jos juutalaisella on valta, onko se johtunut hänen etevämmistä ominaisuuksistaan vai ei-juutalaisten huonomuudesta ja huolettomuudesta? Siihen voisi

vastata yksinkertaisesti: juutalaiset tulivat Amerikkaan, yrittivät täällä samoin kuin muutkin ja voittivat kilpailussa. Mutta sellainen vastaus ei ottaisi huomioon kaikkia asianhaaroja. Ennenkuin parempi vastaus löydetään, täytyy huomauttaa kahta kohtaa. Ensimmäinen on: kaikki juutalaiset eivät ole rikkaita. On myöskin suuri joukko köyhiä juutalaisia; tosin useimmat näistäkin ovat köyhydestään huolimatta itsenäisiä. Vaikka on totta, että maan pääasialliset rahavaltiaat ovat juutalaisia, niin ei ole totta, että jokainen juutalainen olisi mahtava rahamies. Että näitä molempia luokkia on arvosteltava erikseen, huomaa tarkastaessa rikkaiden ja köyhien juutalaisten menettelyä valtaan päästäkseen. Toisaalta tekee juutalaisten solidaarisuus vaikeaksi arvostella juutalaisten ja ei-juutalaisten menestystä saman mittakaavan mukaan. Kun runsas valtamarentakainen pääomasavustus on tehnyt suuren omaisuuden keskityksen Amerikassa mahdolliseksi, kun juutalaiset siirtolaiset tulivat Yhdysvaltoihin Euroopan juutalaisten rahallisesti tukemina, niin olisi kohtuutonta arvostella tämän siiitolaishuokan notisientaa saman mittakaavan mukaan, jota käytetään esimerkiksi saksalaisten tai puolalaisten suhteen, jotka tulivat tänne ilman muuta tukea kuin oman ahkeruutensa ja kykynsä. Tosin tuli tänne paljon iilutalaisiakin ilman muuta turvaa kuin oma itsensä; mutta sittenkään ei olisi oikeutettua väittää, että juutalaiseri rikkauten kaikkialla tuntuva valta-aseina johtuisi yksinomaan mieskohtaisesta toimintakyvystä; tämä valtiut ei ole oikeastaan niitään muuta kuin juutalaisen rahavaltiuden laajentumista meren yli.

Tästä on alkaminen, jos tahtoo selittää juutalaisten vaikutusvaltaa. Meillä on edessämme rotu, joka varsinaisena kansallisaikanaan oli maalaisväkeä, jonka perustaipumus oli pikemminkin henkinen kuin aineellinen, joka oli enemmän paimentolais- kuin kauppiaskansaa; mutta iota maattomaksi ja hallituksettomaksi jouduttuaan ja oltuaan kaikkialla jonkinlaisen vainon alaisena nyttemmin täytyy pitää maapallon varsinaisena, vaikka salaisena valtiaana. Kuinka on tämmöinen väite saattanut syntyä ja niinkävuoiksi näyttävät niin monet seikat sitä vahvistavan?

Alkakaamme alusta. Kansallisuonteensa kehityskautena olivat juutalaiset lain alaisina, joka teki mahdottomaksi sekä ylenmääräisen rikkauten että köyhyden. Nykyajan uudistajain, jotka paperilla soinniittelevat esikuvallisia yhteiskunnallisia järjestelmiä, pitäisi luoda silmäys siihen yhteiskuntajärjestelmään, jonka alaisiksi ensimmäiset juutalaiset järjestettiin. Mooseksen laki teki sentapaisen rahaylimyötön, jommoisen nykyiset juutalaiset rahamiehet muodostavat, koronottamiskiellon kautta yhtä mahdottomaksi kuin pysyvän, toisten hädästä puristetun ansionkin. Tälle ja- muulle keinotteluile oli juutalainen järjestelmä epäsuotuisa. Ei ollut maanvuokraa; maa jaettiin väestön kesken, ja vaikka sen saattoi menettää velasta tai muuten, niin lankesi se 50 vuoden kuluttua takaisin alkuperäiselle suvulle. N. s. riemuvuonna alkoi siten joka kerta uusi yhteiskunnallinen aikajakso. Suurtilallisten tai rahavaltiasluokan syntyminen oli tällaisissa oloissa mahdoton, vaikka 50-vuotinen aikajakso antoi mieskohtaiselle toimintakyvylle riittävästi tilaa saavuttaa menestystä rehellisessä kilpailussa.

Jos siis juutalaiset olisivat pysyneet Palestiinassa Mooseksen lain alaisena valtiotapitävänä kansana, niin olisivat he tuskin saaneet sitä rahamiesleimaa, jonka he sittemmin ovat hankkineet. Juutalainen ei koskaan rikastunut toisesta juutalaisesta. Uudempanakaan aikana eivät he ole rikastuneet toisistaan, vaan isäntäkansoistaan. Juutalaisten laki salli juutalaisen tehdä kauppvoja eijuutalaisen kanssa toisten sääntöjen mukaan kuin juutalaisen "lähimmäisen" kanssa. N. s. muukalaislaki kuului: muukalaiselle voit lainata korkoa vastaan, mutta lähimmäiseltäsi et saa ottaa korkoa.

Kansojen joukkoon hajautuneina, niihin kuitenkin sulautumatta ja milloinkaan selväpiirteisestä erikoisuudestaan luopumatta, on juutalaisilla monia vuosisatoja ollut tilaisuus käytännössä noudattaa muukalaislakia. Muukalaisina muukalaisten, usein julman vihamielisten muukalaisten joukossa, saattoivat he tätä lakiaan noudattamalla harjoittaa eräänlaatuista kosto-oikeutta. Tämä seikka yksinään ei kuitenkaan riittäisi selittämään juutalaisten ylivaltaa raha-asioissa. Selitys on pikemminkin etsittävä juutalaisesta itsestään, hänen omasta voimastaan, neuvokkaisuudesta ja erikoisista taipumuksistaan.

Jo varhain näemme juutalaisten historiassa Israelin pyrkivän toisten kansojen isäntäkansaksi. Kun koko profetia oli kohdistettu maailman siveelliseen valkaisuun Israelin kautta, niin tuntui juutalaisten valtiutpyrkimys olevan tämän tiellä. Ainakin näyttää se käyvän ilmi vanhan testamentin sävystä. Sen kertomusten mukaan eivät juutalaiset totelleet Jumalan käskyä karkoittaa kanaanilaiset, jotta näiden turmelus ei heitä saastuttaisi. He näkivät, kuinka paljon voimaa menisi hukkaan, jos he karkoittaisivat kanaanilaiset, ja niin tekivät he nämä orjikkeen. "Mutta kun Israel tuli voimalliseksi, teki hän kanaanilaiset verollisiksi eikä karkoittanut heitä ollenkaan." Tämä tottelemattomuus, tämä aineellisen herruuden rakkaus henkisen isännyyden asemesta on alkuna Israelin loppumattomaan rangaistukseen ja hätään.

Juutalaisten hajoittaminen kansojen keskuuteen "toistaiseksi" (sitä on nyt kestänyt yli 25 vuosisataa) muutti heidän kirjainsa selityksen mukaan Jumalan alkuperäisen aikomuksen heidän suhteensa, ja tätä hajoittamista kestää vielä. Nykyisenkin juutalaisuuden henkiset johtajat väittävät Yhä, että juudan tehtävä kansojen keskuudessa ori henkistä laatua, mutta tämä väite ei vaikuta vakuuttavalta, kun kaikki tekojen todistus puuttuu. Israel on koko uudemman ajan katsellut ei-juutalaista maailmaa vain sillä silmällä, mitenkä tämän elinvoimat saataisiin häntä palvelemaan. Mutta lupaus on olemassa: kaukana omasta maastaan, kaikkialla vihamielisesti kohdeltuna tulee Israelille kuitenkin aika, jolloin maanpako ja kodittomuus lakkaavat uudessa Palestiinassa ja Jerusalem jälleen on, kuten vanhat profeetat ovat ennustaneet, Maan siveellisenä keskustana.

Jos juutalaisista olisi tullut luovia, toisten hyväksi toimivia työntekijöitä, niin ei heidän hajaantumisensa luultavasti olisi levinnyt näin laajalle. Mutta kun hänestä tuli kauppias, ajoi hänen vaistonsa hänet yli koko asutun inaan. Jo aikaisin oli

juutalaisia Kiinassa. Englantiin ilmestyi heitä saksilaisen valtiuden aikana. Juutalaisia kauppiaita oli Etelä-Amerikassa 100 vuotta ennen pyhiinvaeltaja-isien maihinnousua Plymouth-Rockiin. juutalaiset perustivat v. 1492 St. Thomasissa sokeritehtaita. Heillä oli jalansija Brasiliassa, kun nykyisten Yhdysvaltain rannikoilla vasta oli muutamia kyliä. Kuinka kauas he olivat tunkeneet, osoittaa tosiasia, että ensimmäinen Georgiassa syntynyt valkoihoinen lapsi oli juutalainen - Isak Minis.

Mutta heidän nousuaan rahavaltiuteen edisti pääasiallisesti toinen ominaisuus: heidän taitonsa keksiä vähäisiä uusia liikemenetelmiä. Niin kauan kuin juutalaisia ei vielä ollut ilmestynyt kilpailijalle, tapahtui liike sangen yksinkertaisissa muodoissa. Jos ryhdymme etsimään alkua useihin liikenietelmiin, jotka nykyään monistuttavat ja helpottavat kauppaa, löydämme tavallisimmin juutalaisen nimen langan päästä. Useat välttämättömistä luotto- ja vekselivälineistä ovat idutalaisten kauppiaiden keksimiä ei ainoastaan keskenäistä käyttöä varten, vaan myöskin sitoakseen niillä ei-juutalaiset, joiden kanssa he kävivät kauppaa. Vanhin tallellaoleva vekseli on erään juutalaisen Simon Rubensin asettama. Vekseli oli juutalainen keksintö samoin kuin maksumääräys "haltijalle".

"Maksettava haltijalle"-osoitukseen liittyy mielenkiintoinen kappale historiaa. Juutalaisten viholliset ottivat heiltä, missä vain taisivat, viimeisenkin rovon; merkillisen nopeasti toipuivat juutalaiset aina uudelleen tästä ja olivat pian taas rikkaita. Kuinka on tämä nopea vaurastuminen ryöstön ja köyhyyden jälkeen selitettävissä? Heidän varallisuutensa oli nimettömän "haltijan" nimissä, ja niin pelastui aina suuri osa heidän omaisuuttaan. Aikana, jolloin pidettiin merirosvojen eittämättömänä oikeutena kaapata juutalaisille meneviä tavaroita, suojelivat juutalaiset itseään tätä vastaan siten, että lähtävaransa nimettömiä vastakirjoja vastaan.

Juutalaiset pyrkivät tekemään kauppaa *tavaroilla* eikä *henkilöiden* kanssa. Ennen olivat kaikki oikeusvaatimukset henkilökohtaista laatua; juutalainen huomasi, että tavara-arvot olivat varmempia kuin henkilöt, joiden kanssa hän kävi kauppaa, ja niin järjesti hän siten, että vaatimukset kohdistettiin tavara-arvoihin. Sitäpaitsi oli tällä menetelmällä se etu, että hän itse saattoi pysyä näkymättömänä. Tämä toi liike-elämään ankaruuden piirteen sikäli, kun tavaroita oli helpompi käsitellä kuin henkilöitä, ja tämä ankaruus on jäänyt pysyväksi.

Toinen järjestelmä, joka on jäänyt pysyväksi ja joka erinomaisesti verhoaa juutalaisten saavuttamaa suurta valtaa, on samaa alkuperää kuin haltijapaperit: se antaa juutalaisen pääoman hallitseman yrityksen esiintyä nimeltään sellaisena, jossa ei ole viittaustakaan juutalaiseen vaikutukseen. (Osakeyhtiö.)

Juutalainen on ainoa ja alkuperin kansainvälinen kapitalisti, mutta hän ei sitä huuda julki, vaan käyttää mieluummin ei-juutalaisia pankkeja ja trusteja asiamiehinhän ja aseinaan. Tämän yhteydessä ilmestyy usein viittailuja - ei-juutalaiseen - kapitalistiseen "rintamaan".

Arvopaperipörssin keksimisestä ori maailman niinikään kiittäminen juutalaista finalistitaitoa. Berliinissä, Pariisissa, Lontoossa, Frankfurtissa ja Hampurissa oli juutalaisilla vallitseva vaikutus ensimmäisiin pörssiin, ja Venetsia ja Genua mainitaan vanhemmissa kertomuksissa suorastaan "juutalaiskaupungeiksi", joissa oli suuria kauppa- ja pankkiasioita tehtävänä. Englannin pankki perustettiin maahanmuuttaneiden Hollannin juutalaisten neuvosta ja avulla. Amsterdamin ja Hampurin pankit ovat syntyneet juutalaisten vaikutuksesta.

Juutalaisten vainojen ja vaellusten yhteydessä kautta Euroopan mainittakoon tässä omituinen ilmiö: minne he menivät, näytti liike-elämän keskus kulkevan heidän mukanaan. Kun juutalaiset olivat vapaina Espanjassa, oli maailman kultakeskus siellä. Kun Espanja karkoitti juutalaiset, menetti se finanssivaltiutensa eikä ole sitä koskaan sittemmin saanut takaisin. Euroopan taloushistorian tutkijat eivät ole osanneet selittää, minkävuoksi kauppakeskus siirtyi Espanjasta, Portugalista ja Italiasta pohjoisiin maihin Hollantiin, Englantiin ja Saksaan. Mikään tehdyistä selitysyrittämisistä ei ole ollut pätevä. Mutta kun otetaan huomioon, että tämä muutos sattuu samaan aikaan juutalaisten etelästä karkoitukseen ja pohjoiseen pakenemisen kanssa ja että heidän savuttuaan alkoi pohjoisissa maissa kaupan kukoistus, jota vieläkin kestää, niin ei selitys näytä vaikealta. Yhä uudelleen esiintyy sama ilmiö, että kun juutalaisten täytyi siirtyä, siirtyi maailman jalometallien keskus heidän mukanaan.

Tämä juutalaisten leveneminen yli Euroopan ja maapallon, jokaisen juutalaisen seurakunnan yhä pysyessä heimo-, usko- ja kärsimisyhteydessä kaikkien muiden kanssa, teki heille mahdolliseksi senlaatuisten kansainvälisyyden, jota mikään muu rotu tai kauppiasryhmä ei ole saavuttanut. Heitä ei ainoastaan ollut kaikkialla (niinhän on myös amerikkalaisia ja venäläisiä), vaan he olivat kaikkialla kosketuksissa keskenään. He olivat jo järjestäytyneet ennen muiden tietoisesti kansanvaltaisten kauppajärjestöjen syntymistä, yhteisyyselämän hermosäikeillä yhdistettyjä. Monet keskiajan kirjailijat kummastelevat, että juutalaiset tiesivät Euroopan tapahtumista enemmän kuin hallitukset. He, tiesivät myöskin paremmin, mitä tulossa oli. He tiesivät valtiollisista edellytyksistä ja suhteista enemmän kuin varsinaiset valtiomiehet. Tietoa niistä levittivät he kirjeissä toisilleen ryhmästä ryhmään, maasta maahan. Näin laskivat he perustan finanssietoituksille. varmaan oli tästä tiedoitus toiminnasta heidän yrityksilleen arvaamatonta hyötyä. Ennakkotiedot olivat aikoina, jolloin uutisten saanti oli vajavaa, hidasta ja epäluotettavaa, erinomainen etu. Tämä seikka teki heille mahdolliseksi tulla valtiolainojen välittäjiksi, jota liikemuotoa he kaikin tavoin edistivät. juutalainen on aina pyrkinyt saamaan valtioita kündeikseen. Valtiolainain järjestämistä helpotti saman rahamiessivun jäsenten asuminen en maissa;

he muodostivat kansainvälisen hallintoneuvoston, joka pelasi kuninkaan kuningasta, hallituksen hallitusta Vastaaan ja käytti ovelasti kansallisia ristiriitoja rahalliseksi edukseen.

Useimmin toistuvia moitteita nykyajan juutalaisia Vastaaan on, että he etusijassa ovat valinneet juuri tämän laajemman rahatoimialan. Yleensä kohdistuukin juutalaisten arvostelu liikemiehinä vähemmän niihin liikemiehiin, joilla on yksityisiä kundeja. Tuhannet juutalaiset pikkuliikemiehet nauttivat toimestaan kiistämätöntä kunnioitusta, samoin kuin kymmenet tuhannet juutalaiset perheet ovat arvossapidettyjä naapureita meilläkin. Etevämpiin rahamiehiin kohdistuva arvostelu ei Ylimalkaan ole rotuluonteinen. Onnettomuudeksi sekaantuu rotuainesta, joka rotuennakkoluulona niin helposti johtaa harhaan, tähän kysymykseen jo sen tosiasian vuoksi, että maailmaan ympäri ulottuvassa finanssiketjussa on joka nikamassa joku juutalainen kapitalisti, juutalainen rahamiessuku tai juutalaisten hallitsema pankkiryhmä. Monet katsovat tätä seikkaa juutalaisten järjestelmälliseksi suunnitelmaksi ei-juutalaisten hallitsemiseksi; toiset katsovat sen johtuvan juutalaisten heimoushengestä ja siitä perinnästä, että jälkeläiset jatkavat vanhempain liikettä, joka siten haarautuu laajemmalle. Vanhojen kirjain kuvauksen mukaan kasvaa Israel niinkuin viinipuu, joka saa yhä uusia haaroja ja työntää vanhoja juuriaan syvemmälle, mutta kaikki on kuitenkin samaa kasvua.

Juutalaisten kyky tehdä kauppvoja hallitusten kanssa on niinkään peräisin aina vainojen ajoilta saakka. Aikaisin oppi juutalainen tuntemaan rahan vallan ollessaan kosketuksissa ostettavien vastustajien kanssa. Minne hän tulikin, seurasi häntä toisten kansojen kasvava kammo kuin kirous. Juutalaisrotua ei ole missään suosittu; innokkainkaan juutalainen ei voi sitä kieltää, vaikka hänellä onkin siihen selitys; yksityinen juutalainen saattaaolla arvossapidetty, monet juutalaisluonteen piirteet lähemmin katsoen kunnioitettavia. Sittenkin on yksi niitä taakkoja, joita juutalaisten rotuna on kannettava, heitä vastaan kohdistunut rotuviha. Uudempanakin aikana, sivistyneissä maissa, oloissa, jotka tekevät vainon ihan mahdottomaksi, on tämä inho havaittavissa. Sitäpaitsi näyttää kuin eivät juutalaiset suuresti välittäisikään ei-juutalaisen väestön ystävyydestä - ehkäpä, entisten epäonnistumisten johdosta - mutta luultavammin synnynnäisen vakaumuksensa vuoksi, että he kuuluvat korkeampaan rotuun. Mikä todellinen syy lieneekin, hänen pääpyrintönään oli aina kuninkaiden ja aatelisten suosion tavoittaminen. Mitä juutalainen siitä, jos kansa kiristikin hampaitaan häntä vastaan, kun vain ruhtinaat ja hovit olivat hänen ystäviänsä? Niinpä oli kovimpinakin aikoina aina joku "hovijuutalainen", jolla laina- ja velka-asioissa oli pääsy kuninkaiden esihuoneisiin. juutalaisten taktiikkana on ollut "pääsy päämajaan". Ei yritettykään saada Venäjän kansaa suosiolliseksi, vaan Venäjän hovi. Ei myöskään Saksan kansaa, mutta Saksan hovi, mikä onnistuikin. Englannissa kohautti juutalainen väestön ilmeisen juutalaisviholliselle mielialalle vain. hartioitaan: mitä hän siitä välitti? Eivätkö hänen puolellaan olleet kaikki loordit, eikä hän pitänyt brittiläisen pörssin ohjia kädessään? Tämä taktiikka "olla aina päämajassa" selittää sen laajalle ulottuvan vaikutuksen, minkä juutalaiset saivat moniin hallituksiin ja kansoihin. Tämän taktiikan tehoa ensi hänen taitavuutensa hankkia aina sitä mitä hallitukset tarvitsivat. Jos hallitus tarvitsi lainaa, välitti hovijuutalainen sen toisissa rahakeskuksissa tai pääkaupungeissa olevien juutalaisten avulla. Jos joku hallitus halusi maksaa toiselle velkansa eikä tahtonut lähettää kultakuormaa epävarinon seutujen läpi, toimitti hovijuutalainen tämänkin. Hän lähetti palasen paperia, ja vieraassa pääkaupungissa oleva pankki maksoi velan. Kun sota-väkeä ensi kerran muonitettiin nykyisen armeijanhankintajamenetelmän mukaan, toimitti sen juutalainen: hänellä oli pääoma ja järjestelmä; sitäpaitsi sai hän koko kansan velalliseksi.

Tämä taktiikka, joka niin erinomaisesti auttoi rotua vaikeiden vuosisatojen läpi, ei näytä vähääkään muuttuneen. Ja voihan ymmärtää, jos juutalainen, nähdessään sen laajan vaikutuksen, mikä hänen lukumäärältään näin vähäisellä rodullaan nykyään on miltei kaikkiin hallituksiin, ja verratessaan kansansa lukumäärän epäsuhdetta sen valtaan, pitää sitä todistuksena rotunsa etevämyydestä.

Mainittava on myöskin, että juutalaisten kekseliäisyys uusien kauppamuotojen suhteen yhä on entisellään samoin kuin hänen mukauttamiskykynsä vaihteleviin oloihin. juutalaiset ensimmäisinä perustivat haaraliikkeitä vieraisiin maihin taatakseen pääliikkeen edustajille siitä välittömän hyödyn. Sodan aikana puhuttiin paljon "rauhallisesta valloituksesta", jonka muka Saksan hallitus oli aikaansaanut perustamalla Yhdysvaltoihin saksalaisten toiminimien haaraosastoja. Kieltämätöntä onkin, että Amerikassa silloin oli paljon saksalaisia haaraliikkeitä. On vain huomattava, että ne itse teossa eivät olleet saksalaisia, vaan juutalaisia yrityksiä. Vanhat saksalaiset kauppahuoneet olivat liian vanhoillisia juostakseen itse ostajien perässä Yhdysvaltoihin. Mutta juutalaiset toiminimet eivät olleet yhtä vanhoillisia, he riensivät oikopäätä Amerikkaan ja panivat asian käyntiin. Lopulta pakotti kilpailu saksalaisiakin kauppahuoneita noudattamaan samaa menetelvä. Mutta alkuperäinen aate oli juutalainen, ei saksalainen.

Toinen nykyaikainen liikernenetelmä, joka niinkään on juutalaisten rahamiesten aloitteesta syntynyt, on sukulaisteollisuuksien yhdistäminen. Jos esiin. on hankittu sähkövoimalaitos, niin hankitaan sen lisäksi virtaa tarvitseva raitiotie. Yhtenä syynä tähän saattaa kyllä olla hyödyn saaminen pitkin linjaa, voimantuotannosta raitiotiekehenteeseen saakka. Mutta päävaikuttimena lienee kuitenkin voimalaitoksen antaman virran korottaminen raitiotieyhtiölle, jonka vuorostaan on korottaminen pilettien hintaa raitiotieiden käyttäjille - joten yrityksen takana olevat rahamiehet saavat suuremman hyödyn pitkin linjaa. Kuluttajia lähinnä oleva yhtiö selittää näille kustannustensa kohonneen, niitta ei tietenkään ilmaise, että hinnan ovat korottaneet omistajat itse eikä suinkaan jotkut ulkopuoliset, jotka pakko kenties olisi siihen ajanut.

Ilmeisesti on maailmassa nykyään olemassa rahavaltakeskus, joka pelaa koko maailmaa käsittävää, tarkoin järjestettyä peliä; pelipöytänä on maailma 3a panoksena maailmanvattius. Kulttuurikansat ovat menettäneet uskonsa väitteeseen, että "taloudelliset olot" olisivat syynä kaikkiin tapahtuviin muutoksiin. "Taloudellisten lakien" naamion alle piilotetaan sangen paljon ilmiöitä, jotka eivät ole minkäänlaisten "lakien" aiheuttamia, lukuunottamatta luontaisen itsekkyyden takia kourallisessa ihmisiä, joilla on tahto ja voima tehdä kansat alamaisiksensa mitä laajimmassa määrässä.

Mikä muuten lieneekin kansallista: että finanssilaitos on sitä, ei enää kukaan usko. Se on kansainvälistä. Ei kukaan usko, että tämä kansainvälinen finanssi on minkäänlaisen kilpailun alaisena. On olemassa muutamia riippumattomia pankkilaitoksia, mutta ei monta jotakin merkittävää, joka olisi riippumaton. Pääjohtajilla, muutamilla harvoilla, joilla on koko pelisuunnitelma selvänä silmiensä edessä, on toinen tehtävä suoritettavanaan. Mutta niiden välillä ei ole mitään erimielisyyttä, toinen ei sekaannu. toisen menetelmiin; suurliikkeen eri haarojen välillä ei saa olla mitään kilpailua. Kunkin maan pääpankkien välillä vallitsee menettelyn suhteen samanlainen yhtenäisyys kuin Yhdysvaltain postilaitoksen eri haarain välillä - koko verkkoa johdetaan samasta paikasta ja samassa tarkoituksessa.

Juuri ennen sotaa oli Saksa ostanut sburet joukot amerikkalaista puuvillaa; valtavia määriä oli vientivalmiina. Kun sota puhkesi, *siirtyi niiden omistusoikeus yhdessä yössä juutalaisilta nimiltä Hampurissa juutalaisille nimille Lontoossa.* Tätä kirjoitettaessa saa puuvillaa ostaa Englannissa halvemmalla kuin Yhdysvalloissa; se painaa alas arnerikkalaisetkin hinnat. Kun hinnat ovat, kylliksi alhaalla, ostavat puuvillan ne, jotka sitä puuhasivat; sitten nostetaan hinta taas korkealle. Sillävälän ovat samat voimat, jotka toimeenpanivat näköjään selittämättömän nousun ja laskun puovillanarkkinoilla, laskeneet kätensä voitettun Saksan päälle, tehdäkseen siitä maailman nykykäytrin. Määrätyillä ryhmillä on puuvilla lujasti käsissään, ne vievät sen Saksaan valmistettavaksi, jättävät sinne pienen erän työn maksuksi ja syöttävät sitten koko maailmalle valheen, että puuvillasta on suuri puute. ja jos näitä ihmisvihollisia ja siveellisesti kelvottomia menetelmiä seuraa alkujuureen saakka, niin tapaa kaikissa vastuunalaisissa saman leiman. Onko kumma, että valtameren takaa kuuluva huuto: "odottakaahan jahka Amerikka älyää juutalaiskysymyksen", saa uutta merkitystä.

Varma on, että sitä tilaa, jossa maailma nykyään on, ei enää käy selittäminen taloudellisista syistä eikä "kapitaalisen sydämettömyydestä" johtuneeksi. Pääoma - kapitaali - ei ole koskaan ennen koettanut mukautua työn vaatimuksiin, ja työ on mennyt äärimmäiselle rajalle saakka taivuttaakseen pääomaa uusiin myönnytyksiin - mutta mitä etua on siitä kummallakin ollut? Työ on täliän saakka ajatellut, että pääoma on sen yllä uhkaava musta pilvi, ja saanut sen väistymään. Mutta kas: pääoman yllä oli vielä toinen pilvi, jota ei pääoma eikä työ taisteluissaan ollut nähnyt. Ja se pilvi ei tähän saakka vielä ole kadonnut.

Amerikassa sanotaan "kapitaalkiksi" tavallisesti tuotantotarkoituksiin käytettyä rahaa, ja tehtailijaa, työnjohtajaa, työaseiden ja työn hankkijaa erheellisesti "kapitalistiksi". Ei, ei hän ole kapitalisti sanan todellisessa merkityksessä. Hänenkin täytyy mennä kapitalistin luo pannakseen tämän rahoilla suunnitelmansa toimeen. Hänen yläpuolellaan on mahti, joka kohtelee häntä kovemmin ja säälimättömämmin kuin hän koskaan uskaltaisi kohdella työmiehiä. Sepä onkin yksi puoli näiden aikojen traagillisuutta, että "työ" ja "kapitaali" raatelevat toisiaan, vaikka ei kummankaan vallassa ole niiden olojen päättäminen, joita kumpikin vastustaa ja joiden alaisena kumpikin kärsii, - elleivät keksi keinoa temmata valtaa siltä kansainvälisten rahamiesten ryhmältä, joka nämä olot luo ja käyttää niitä hyväkseen.

On olemassa eräänlainen yli-kapitalismi, jota ylläpitää ainoastaan ihmisten luulo, että kulta on onnea. On olemassa yli-hallitus, joka olematta mihinkään hallitukseen sidottu on riippumaton kaikista ja painaa kuitenkin kädellään niitä kaikkia. On olemassa rotu, vähäinen ihmiskunnan murto-osa, joka ei milloinkaan eikä minnekään ole ollut tervetullut, mutta jonka kuitenkin on onnistunut kohota valtaan, jota eivät ylväimmäkään rodut olleet itselleen vaatineet - eivät edes roomalaiset valtansa huipulla ollessaan. Yhä enemmän ja enemmän tulee koko ihmiskunnan vakaumukseksi, että työväenkysymys, maakysymys voidaan ratkaista vasta sitten, kun ensin on järjestetty kysymys tästä kansainvälisestä, ylikapitalistisesta isännydestä.

"Voittajalle kuuluu saalis", on vanha sana. Ja tavallaan täytyy, kun kerran muutamat kauan halveksitun rodun jäsenet ovat saavuttaneet tämän ylivallan, heidän joko olla yli-ihmisiä, joita vastaan vastarinta on voimaton, taikka ovat he tavallisia ihmisiä, jotka muu ihmiskunta on päästänyt nousemaan kohtuuttomaan ja epäterveeseen valtiuden määrään. Elleivät juutalaiset ole yli-ihmisiä, on ei-juutalaisten syyttäminen itseään siitä, mitä on tapahtunut; heidän täytyy tarkastaa asemaa uudelta näkökannalta ja ottaa muiden maiden kokemukset valaisevan harkinnan alaiseksi.

II.

KUINKA SAKSA PUOLUSTAUTUU JUUTALAISIA VASTAAN.

Edistynyt ihiniskunta keskustelelee avoimesti senlaatuista taugeista, joita ennen katsottiin pitävän peittää häpeän ja väikenemisen verholla. Poliittinen parannustaito ei vielä ole niin pitkällä. Saksan kansanruumiin sairastumisen pääsyynä pidetään juutalaista vaikiitusta. Järkevämät lienevät olleet siitä selvillä jo vuosikymmeniä, mutta nyttemmin

käsittänevät sen yksinkertaisetkin. Se on järkyttänyt koko poliittisen elämän eikä sitä tosiasiaa enää käy salaaminen. Saksan kansan eri luokkien käsityksen mukaan ovat romahdus aselevon jälkeen ja vallankumous, jonka seurauksista se ei kykene tointumaan, juutalaisen oveluuden ja juutalaisen suunnittelun työtä. Sitä väitetään varmuudella ja sen todistamiseksi esitetään suuri joakko tosiasioita; uskotaan että historia on kerran todistava sen lopullisesti.

Juutalaista katsotaan Saksassa vain kansan vieraaksi; hän on loukannut vieraslakia pyrkimällä isännäksi. Maailmassa ei ole jyrkempää vastakohtaa kuin puhtaasti germaaninen ja puhtaasti juutalainen rotu; senvuoksi ei niiden välillä voi olla sopua. Saksalainen katsoo juutalaista vain vieraakseen. Juutalainen loukkaantuneena siitä, ettei hänelle ole myönnetty kaikkia syntyperäisten kansalaisten oikeuksia, on täynnä vihamielisyyttä isäntäväkeään vastaan. Muissa maissa saattoi juutalainen helpommin sekaantua väestöön ja häiritsemättä enentää valtaansa; Saksassa oli toisin. Senvuoksi vihasi juutalainen Saksan kansaa, ja senvuoksi osoittivatkin maat, joissa juutalaisilla oli suurin vaikutus valta, maailmansodan aikana suurinta vihaa Saksaa vastaan. juutalaisilla oli käsissään melkein koko sanomalehdistö, jonka avulla muodostettiin "yleinen mielipide" Saksan kansasta. Saksan varsinaiset voittajat olivat juutalaiset.

Mutta väitteet eivät riitä; ne täytyy todistaa. Tarkastakaamme senvuoksi asiaa. Mitä tapahtui heti siirryttäessä vanhasta uuteen järjestelmään? Kuusimiehisessä ministeristössä, joka tuli entisen valtakunnanhallituksen sijaan, olivat juutalaiset Haase ja Landsberg tärkeimmät henkilöt. Haase johti ulkoasioita; hänen apunaan oli juutalainen Kautsky, tsekkiläinen, joka vielä 1918 ei ollut edes Saksan kansalainen. Edelleen juutalaiset Cohn ja Herzfeld. Juutalainen Schiffer oli rahaministeri, juutalainen Bernstein hänen apilaisensa. Sisäasiain valtiosihteeri oli juutalainen Preuss, tämän apulaiseksi juutalainen Freund. Juutalainen Fritz Max Cohen, Frankfurter Zeitungin kirjeenvaihtaja Köpenhaminassa, tuli tietotoimiston päälliköksi.

Sama asiointila toistui Preussissa. Ministeristöä johtivat juutalaiset Hirsch ja Rosenfeld. jälkimmäinen oikeus- edellinen sisäasiainministerinä. Juutalainen Simon tuli rahaniisteriön alivaltiosihteeriksi. Preussin oikeusministeriö oli kokonaan juutalaisten hallussa, Opetustoimen päällikkönä oli Venäjän juutalainen Futran juutalaisen Arndtin avustamana. Asutushallituksen johtajana juutalainen Meyer-Gerhard. Taideosaston päällikkönä juutalainen Kastenber. Sotaelätoimiston johto siirtyi juutalaisen Wurmin käsiin; maatalousministeriössä istuivat juutalaiset Hirsch ja Stadthagen. Työ- ja sotamiesneuvostoa johti juutalainen Cohen; sen toimihenkilöitä olivat juutalaiset Stern, Herz, Löwenberg, Fraenkel, Israelowitsh, Laubenheim, Seligsohn, Katzenstein, Lauffenberg, Heimann, Schlesinger, Merz ja Weyl.

Berliinin poliisipäälliköksi tuli juutalainen Ernst; samassa toimessa Frankfurt am Mainissa oli juutalainen Sinzheimer, Münchenissä juutalainen Steiner, Essenissä juutalainen Lewy. Juutalainen Eisner tuli Baierin presidentiksi; hänen rahaministerinä oli juutalainen Jaffe. Baierin kauppa, kulkulaitos ja teollisuus oli puolijuutalaisen Brentanon johdossa. Juutalaiset Thalheimer ja Heimann olivat Ministerinä Württembergissä, juutalainen Fulda Kessenissä.

Kaksi rauhankonferenssiin lähetetyistä edustajista oli juutalaista, eräs kolmas tunnettu juutalaisten kätyri. Sitäpaitsi vilisi saksalaisessa lähetyskunnassa juutalaisia asiantuntijoita ja avustajia: Max Warburg, von Strauss, Merton, Oskar Oppenheimer, Jaffe, Deutsch, Brentano, Bernstein, Struck, Rathenau, Wassermarin ja Mendelssohn-Bartholdy.

Muiden maiden juutalaisten osanoton rauhankonferenssiin saattoi saksalaisten vakuutuksen mukaan huomata jokainen, joka luki puolueettomien ei-juutalaisten kirjeenvaihtajain kertomuksia siitä. Vain näiden silmään näyttää tämä seikka sattuneen; kaikki juutalaiset kirjeenvaihtajat pitivät nähtävästi viisaampana olla siitä hiiskumatta.

Juutalainen vaikutus Saksassa astui sodan aikana erikoisen voimakkaasti etualalle. Se tuli räjähdysmiinan tarkkuudella ja varmuudella, ikäänkuin olisi kaikki ollut ennalta valmistettua. Saksan juutalaiset eivät sodan aikana olleet saksalais-isänmaallisia. Vaikka tämä seikka ei saksalaisvihollisten kansojen silmissä olekaan mikään moite, niin luo se kuitenkin valoa vakuutuksiin juutalaisen uskollisuudesta sille maalle, jossa hän asuu. Syistä, joita tuonnempana lähemmin tarkastamme, pitävät vakavat saksalaiset ajattelijat mahdottomana, että juutalainen voi olla isänmaallinen.

Yksimielisesti vakuutetaan, että yllämainitut rniehet eivät olisi päässeet näihin aserniin ilman vallankumousta; ja vallankumousta ei olisi syntynyt, elleivät he olisi sitä aiheuttaneet. Olot Saksassa olivat epätydyttävät, mutta kansa itse olisi voinut ne korjata ja olisi sen tehnytkin. Mutta täälläkin olivat juuri ne olot, jotka turmelivat yleisen moraalin ja tekivät parannuksen mahdottomaksi, juutalaisen vaikutuksen alaisia.

Pääasiallinen juutalainen vaikutus, josta Saksan valtiojärjestyksen luhistumisen katsotaan johtuneen, keskittyy kolmeen ryhmään: a) bolshevismiin, joka piiloutui Saksan sosialidemokratian naamion alle; b) siihen, että sanomalehdistö oli juutalaisten omistama ja heidän vaikutuksensa alainen; c) siihen, että elintarpeet ja teollisuus olivat juutalaisten valvonnan alaisia. On neljäskin ryhmä, joka viittaa "korkeammalle"; mutta nämä vaikuttivat välittömästi kansaan.

Kun saksalaisten väittämät saattavat tuntua epäilyttäviltä niistä, joiden mielipide on muodostunut juutalaisen vaikutuksen alaisena, niin mainittakoon tässä Lontoon "Globen" kirjeenvaihtaja George Pitter-Wilson. Tämä kirjoitti jo huhtikuussa 1919: "Bolshevismi tarkoittaa kaikkien kristittyjen kansain riistämistä siten, että kristittyihin käsiin ylimalkaan ei jää mitään kapitaalia ja että kaikki juutalaiset yhdessä pitävät maailmanvaltiutta mielensä mukaan." Jo

toisena sotavuonna Selittivät Saksan juutalaiset, että Saksan tappio oli proletariaatin nousennalle välttämätön. Strobel sanoi: "Minä tunnustan suoraan, että maan täydellinen voitto ei olisi sosialidemokratialle eduksi." Kaikkialla julistettiin, että proletariaatin nousenta olisi voiton jälkeen mahdollista. Näillä muutamilla esimerkeillä monista ei ole tarkoituksena herättää sotakysymystä uudelleen vireille, vaan osoittaa, kuinka niin sanotut Saksan juutalaiset unohtivat uskollisuutensa maata kohtaan, jossa asuivat, ja liittyivät muihin juutalaisiin Saksan kukistamiseksi. Eikä suinkaan, kuten nähdä, muka Saksan vapauttamiseksi militaristien vallasta, vaan syöstäkseen maan sekasorron tilaan, joka teki vallan anastamisen heille mahdolliseksi. Saksan sanomalehdistö kannatti näitä juutalaisten pyrkimyksiä ensin salaisesti, sitten julkisesti. "Berliner Tageblatt" ja "Münchener Neueste Nachrichten" olivat koko sodan ajan hallituksen virallisia ja puolivirallisia äänenkannattajia. Ne olivat juutalaisten omistamia tai juutalaisen vaikutuksen alaisia samoin kuin "Frankfurter Zeitung" ja joukko henkisesti riippuvaisuudessa olevia pienempiä sanomalehtiä. Nämä sanomalehdet, niin väitetään, olivat vain ympärysmiljöön juutalaisen sanomalehdistön saksalaisia painoksia ja niiden päämäärä oli sama. Tätä vapaan sanomalehdistön nimellä käyvän juutalaissanomalehdistön yhteistointia kautta koko maailman pitäisi vakavasti tutkia, jotta ihmiskunta näkisi, kuinka - ja niitä salatarkoituksia varten - sen jokapäiväinen luettava pannaan kokoon.

Sodan puhjetessa siirtyivät elintarpeet ja armeijanhankinnat juutalaisten käsiin, ja silloin pääsi valtaan sellainen epärehellisyys, joka pani urhoollisten uskon horjumaan. Kuten kaikki isänmaalliset kansat tiesi Saksankin kansa, että sota merkitsee uhrauturnista ja kärsimystä ja oli päättänyt tähän kohtaloon alistua. Mutta se huomasiakin olevansa juutalaisryhmän ryöstettävänä, joka oli valmistanut ennakoita kaiken hyötyäkseen yleisestä hädästä. Missä vain kansantarpeilla saattoi keinotella, tai saada välitysvoittoa, pankeissa, sotayhdistyksissä, ministeriöissä, joille oli tehtävä hankintatarjouksia - kaikkialla sukelsi esiin juutalaisia. Tarveaineet, joita oli runsaasti, katosivat äkkiä ilmestyäkseen jälleen paljoa kalliimpina. Sotayhdistykset olivat kokonaan juutalaisten hyötymaina. Kenellä oli rahaa, saattoi saada kaikkea ilman korttia niin hartaasti kuin hallitus koettikin yhteisedun vuoksi jakaa elintarpeita tasaisesti. Juutalaiset, nostivat tavarain hinnat kolminkertaisiksi hankkimalla niitä haltuunsa suunnattomat varastot. Näiden salavarastojen vuoksi olivat kaikki viralliset elintarvearviot epäluotettavia. Yleinen mieliala kävi levottomaksi, tehtiin valituksia ja vaadittiin rangaistusta; mutta kun asia tuli ratkaistavaksi, ilmenikin, että syytettävät ja tuomari olivat juutalaisia ja asia meni tavallisesti myttyyn. Mutta jos joku saksalainen kauppias joutui kiinni, nostettiin melu, ja hänelle tuomittu rangaistus olisi riittänyt kaikille muille. Tämä muisto on syöpyntynyt Saksan kansaan kuin kuumalla raudalla poitettuna.

Sillä välin kuin nämä olot jätyivät kansaa, vaikuttivat toiset juutalaiset hallitukseen. Bethmann-Hollwegin hallituksen neuvonantajia olivat: juutalainen suurlaivanvarustaja Ballin; Berliner Tageblattin toimittaja ja yleisjuutalaisen sanomalehdistön jäsen Theodor Wolff; Saksan pankin johtaja von Gwinner, joka on sukulaisuussuhteissa juutalaisen suurpankkiri Speyrin kanssa; ja Rathenau, juutalaisten teollisuus- ja finanssiyritysten johtaja. Nämä miehet istuivat päälläluonon luona ja vaikuttivat hallitukseen niinkuin toiset kansaan.

Rikas Saksan juutalainen saattoi rahavaltansa kautta niihin taouseen aman haaroihin, jotka välittömästi koskivat vallitsevaa luokkaa Saksassa, ostaa haluamansa aseman yhteiskunnassa; mutta miten saattoi köyhä juutalainen saavuttaa vaatimaansa tunnustusta? Sillä kaikkia juutalaisia kannustaa sama vaisto, se on heillä veressä; he pyrkivät valtaan. Joskin korkeampien piirien valloitus on selitettävissä juutalaisen rahavallan avulla, niin on vielä selitettävää, kuinka ne juutalaiset, joilla ei ollut muuta rahaa kuin minkä saattoivat kaapata aiheuttamassaan sekasorrossa, voivat valloittaa väkijoukot.

Juutalainen ei ole anarkisti eikä rikkirepöjä - se myönnettäköön. Siitä huolimatta on hän maailmanbolshevikki ja Saksan vallankumouksen pääasiallinen toimeenpanija. Hänen anarkisminsa ei johdu vakaaruksesta, se on hänelle vain keino määrätyn pyrkimyksen perille päästäkseen. Rikas juutalainen olletikaan ei ole anarkisti, koska hän pääsee tarkoitustensa perille hienoimmilla keinoilla. Mutta köyhällä juutalaisella ei ole muuta keinoa. Mutta rikas ja köyhä kulkevat pitkän taipaleen yhdessä, sympatian side heidän välillään ei milloinkaan katkea, sillä: jos anarkia onnistuu, ottaa köyhä juutalainen paikkansa rikkaan rinnalla; ellei se menesty, niin on ainakin avannut uusia aloja, joilla rikas juutalainen voi vuorostaan vaikuttaa.

Köyhä juutalainen Saksassa saattoi voittaa hänelle haitallisen saksalaisuuden vain murtamalla sen. Sama oli asia Venäjällä. Yhteiskuntajärjestys oli sulkenut juutalaisen asemaan, jossa hänen kokemuksesta tiedettiin saattavan tehdä vähemmän vahinkoa. Niinkuin luonto rakentaa kuoren ruumiiseen tunkeutuneen vieraan aineksen ympärille, niin oli kansoilla tapana menetellä juutalaisten suhteen. Mutta viime aikoina on juutalainen keksinyt keinoja murtaakseen nämä rajoitukset, saattaakseen kansallisen rakennuksen epäjärjestykseen ja anastaakseen siitä syntyvässä pimennossa ja sekarnelaskassa jo kauan haluamansa paikan. Kun Venäjä romahti - kuka tuli ensimmäisenä näkyviin? Juutalainen Kerenskij. -Mutta hänen suunnitelmansa eivät olleet kyllin radikaalia, senvuoksi tuli hänen jälkeensä Trotskij, myöskin juutalainen, Trotskij tunsikin, että yhteiskuntarakenteen Amerikassa oli liian luja murrettavaksi, hän tunki Venäjällä läpi heikoimmalta kohdalta ja päätti sitä kautta ruvetta mullistamaan koko maailmaa. Jokainen kommissaari Ye!äjällä on nykyään juutalainen. Venäjän olojen kuvaa. Jot esittävät niitä tavallisesti niinkuin olisi Venäjä hajoamistilassa. Saattaa niin olla, mutta juutalaishallitusta Venäjällä se ei koske. Varuspaikoistaan hyökkäsivät Venäjän juutalaiset järjestyneessä taistelurintamassa kuin maanalainen miina keinotekoisesti aikaansaatuun sekasortoon ikäänkuin olisi jokaisen paikka ollut ennakoita määrätty.

Samoin kävi Saksassa. Saksalainen muuri oli niinkään murskattava ennenkuin köyhät juutalaiset saattoivat tyydyttää kunnianhionsa. Kun aukko oli saatu syntymään, murtautuivat he sisään ja asettuivat kaikkiin kansaa hallitseviin paikkoihin.

Tästä selviää, minkä vuoksi juutalaiset koko maailmassa edistävät kurnousliikkeiden voimaa. Kuten tunnettua julistavat nuoret juutalaiset Yhdysvalloissa ihannetta, jonka toteuttamisen merkitsisi tämän valtion kukistumista. Heidän hyökkäyksensä kohdistuu tietenkin "kapitalismiin", s. o. ei-juutalaisten nykyiseen hallitukseen maailmassa. Maailman todelliset kapitalistit, ne, jotka ovat kapitalisteja kapitaalinvuoksi, ovat juutalaisia. On tuskin luultavaa, että nämä tahtovat hävittää kapitalismia; mutta he pyrkivät sen yksinvaltiuteen ja ovat jo kauan olleet toiveittensa perille pääsemässä.

Saksassa samoin kuin Venäjälläkin täytyy senvuoksi tehdä ero rikkaiden ja köyhän juutalaisten menetelmien välillä; toinen koskee hallituksia, toinen kansanmielialaa, mutta molemmat tähtäävät samaan päämäärään. Alempien juutalaisten luokkien menettelytapaa ei määrää ainoastaan pyrkimys tehdä sorrosta loppu, vaan pyrkimys valtaan - se pyrkimys määrää heidän olentonsa. Saksalaisten käsityksen tästä voisi lausua jokseenkin seuraavasti: -vallankumous on ilmaus juutalaisten pyrkimyksestä valtaan. Sellaiset puolueet kuin sosialistit, demokraatit, vapaa-ajattelijat ovat vain juutalaisen vallantavoittelun välineitä. Niin sanottu "proletariaatin diktatuuri" on pääasiallisesti juutalaisten diktatuuria.

Niin äkkiä ovat saksalaisten silmät auenneet, niin myrskyisänä ja suuttuneena on vastaisku tullut, että Saksan juutalaisille annettiin käsky peräytyä toiselle linjalle. Kaikki paikat, jotka olivat välittömässä kosketuksessa kansan kanssa, jätettiin ikäänkuin yhteisestä sopimuksesta. Tämä ei kuitenkaan merkinnyt vallasta luopumista. Mitä Saksassa tulee tapahtumaan, on vaikea sanoa. Mutta epäilemättä saksalaiset jollakin tavoin suoriutuvat. Mitä sitävastoin Venäjällä tulee tapahtumaan, siitä on tuskin enää epäilyä. Kun kohtalonkäännös Venäjällä tapahtuu, pöyristyy koko maailma kauhusta.

Saksalaisten ja venäläisten käsitys on lyhyesti sanoen seuraava:

Juutalaisuus on maailman tukevimminkin järjestetty valta, vielä tukevammin kuin Britannian maailmanvalta. Se muodostaa valtion, jonka kansalaiset ovat sille järkähtämättömän uskollisia, missä elänevätkin, olkoot rikkaita tai köyhiä.

Tästä valtiosta kaikissa muissa valtioissa käytetään Saksassa nimitystä "All-juda": Suur-Judea.

Tämän suurjuutalaisen valtion mahtikeinoina ovat kapitalismi ja sanomalehdistö tai raha ja propaganda.

Suur-Judealla yksin kaikkien valtioiden joukossa on maailmanvaltiutus; nämä muut tahtovat ja voivat pitää ainoastaan kansallista valtiutta.

Suur-Judean pääsaannos on journalistiikka. Nykyisen juutalaisuuden teknilliset, tieteelliset ja kaunokirjalliset suoritukset ovat läpeensä journalistiluonteisia. Ne perustuvat kaikki juutalaisten hämmästyttävään kykyyn omaksua toisten aatteita. Kapitaali ja journalismi yhtyvät sanomalehdistössä, joka siten on tullut juutalaisen valtiuden välineeksi.

Tämän suurjuutalaisen valtion hallinto on hämmästyttävän hyvin järjestetty. Pariisi oli sen ensimmäinen pääpaikka, mutta on nyt siirtynyt kolmannelle sijalle. Ennen sotaa oli Lontoo sen ensimmäinen, New York sen toinen pääkaupunki. Jää odotettavaksi, meneekö New York nyt Lontoon sivu - virtaus käy Amerikkaan päin.

Kun Suur-Judea ei voi ylläpitää pysyvää maa- ja merisotalaitosta, on muiden valtioiden pidettävä huoli siitä. Sen laivastona on brittiläinen; tämä turvaa juutalaista maailmantaloutta, mikäli se on merenkulusta riippuva, kaikilta hyökkäyksiltä. Vastavuoroon antaa Suur-Judea Britannialle häiritsemättömänä poliittisen ja alueellisen valtiuden. Suur-Judea on toimittanut Palestiinan Britannian valtikan alle. Missä ikinä suur-judealaista maavoimaa oli yhdentekevää minkälaisessa univormussa se kulki toimi se yksissä neuvoin Britannian merivoimien kanssa.

Suur-Judea jättää eri maailmankulmien hallinnon kernaasti kotimaisille hallittiksille; itse se vain valvoo näitä hallituksia. Juutalaisuudella ei ole mitään ei-juutalaisen maailman pysyvistä kansallista jaoittelua vastaan. He itse, juutalaiset, eivät milloinkaan sula mihinkään toiseen kansaan. He ovat, ovat aina olleet ja tulevat aina olemaan omana erikoisena kansana.

Vain silloin joutuu Suur-Judea riitaan jonkun toisen kansan kanssa, jos tämä tekee sille mahdottomaksi saada maan työn tuloksia ja finansseja vaikutuksensa alaiseksi. Se voi nostaa sodan tai tehdä rauhan; pahimmissa tapauksissa laskee se irti anarkian; sitten voi se taas palauttaa järjestyksen. Se johtaa ihmiskunnan hermoja ja haluja niin kuin Suur-Judean suunnitelmille on edullisinta.

Kun Suur-Judealla on maailman tietolähteet hallussaan, voi se aina muokata ihmisten mielialaa seuraavan puuhansa hyväksi. Suurin vaara on siinä tavassa, millä tiedot tehdään ja kokonaisten kansojen mielialaa vahvistetaan määrättyjä tarkoituksia varten. Mutta jos mahtavan: juutalaisuuden jäljille päästään ja näytetään sen sorinea, pelissä, niin huudetaan

sitä heti "yllyttelyksi", ja koko maailman sanomalehdistön kaiku vastaa. Vainon todellinen syy - nimittäin juutalaisten rahakeinotteluiden synnyttämä sorto - ei koskaan pääse julkisuuteen.

Suur-Judealla on varahallituksensa Lontoossa ja New Yorkissa. Kostettuaan Saksalle ryhtyy se alistamaan muita kansoja. Britannia on jo sen vallassa. Venäjällä se taistelee siitä, mutta tulos ei ole vielä lopullinen. Yhdysvallat suvaitsevine katsantokantoineen kaikkien rotujen suhteen tarjoavat sangen lupaavan koekentän. Toiminnan näyttämö vaihtuu, mutta juutalainen pysyy läpi vuosisatojen samana.

III.

JUUTALAISKYSYMYS - TOSIASIAKO VAI KUVITELMA?

"Juutalaiskysymys on vielä olemassa. olisi hyödytöntä sitä kieltää ... Juutalaiskysymys on olemassa haikkiolla; missä sitä ei ole, sinne juutalaiset vaelluksillaan sen tuovat. Me siirrymme luonnollisesti sinne, missä meitä ei vainota, ja siellä aiheuttaa läsnäolomme vainoja ... Onnettomat juutalaiset ovat tuomassa nyt antisemitismiä Englantiin; Amerikkaan he ovat sen jo tuoneet."

Theodor Herzl: A Jewish State, s. 4

Päävaikeus kirjoittaa juutalaiskysymyksestä on juutalaisten ja ei-juutalaisten liikaherkkydessä tämän asian suhteen. On olemassa epämääräinen tunne, että on jo sopimatonta julkisesti lausua tai painaa edes nimitystä "juutalainen". Kohteliaita kierteilyitä kuten "heprealainen" tai "seemiläinen" - molemmat epätarkkoja - koetellaan varovasti, ja koko asiaa käsitellään niin arastellen kuin olisi se kerrassaan kielletty - kunnes sitten joku peloton juutalainen itse käyttää suoraan vanhaa hyvää juutalaisnimitystä. Silloin on taika, taitunut ja ilma puhdas.

Sana "juutalainen" ei ole mikään mielenosoituksellinen nimitys; se on vanha, kunniallinen nimi, jolla on aivan erikoinen merkityksensä maailmanhistorian joka aikakautena entisyydessä, nykyisyydessä ja tulevaisuudessa.

Ei-juutalaisten keskuudessa ollaan perin arkoja juutalaiskysymyksen julkiseen pohdintaan. He pitäisivät sitä mieluummin vaitioloon verhottuna ajatustensa läpinäkymättömässä valtakunnassa. Tämä saattaa johtua heidän perinnäisestä suvaitsevaisuudestaan, mutta luultavasti vielä enemmän siitä koituvien mahdollisten ikävyyksien vaistomaisesta tunteesta. Jos juutalaiskysymyksestä puhutaan julkisesti, niin tapahtuu se enimmäkseen sulavassa poliittisessä muodossa tai viihtyisässä juttelusävyssä: suuret juutalaisnimet filosofian, lääketieteen, kirjallisuuden, musiikin ja finanssien alalla vilahtavat silmissä; korostetaan juutalaisen rodun tarmoa, taitavuutta, säästäväisyyttä, ja jokainen palajaa kotiinsa sen tunnelman vallassa, että on saanut kuulla jotakin "ylösrakentavaista" tästä pulmallisesta asiasta. Mutta se ei muuta mitään, ei juutalaista eikä "pakanaa"; juutalainen jää edelleen olemaan maailmanarvoitus.

Ei-juutalaisen tunne tässä kohden ilmenee selvimmin hänen halussaan - vaieta. "Mitä siitä kannattaa puhua?" sanotaan. Mutta jo tämä kanta sinänsä on todistus siitä, että tässä on ongelma, jota vältettäisiin, jos voitaisiin. "Mitä siitä kannattaa puhua?" - Loogillinen ajattelija päättää jo tästä kysymyksestä, että tosiaan on olemassa ongelma, jonka pohtiminen tai sikseen jättäminen ei riipu mukavuutta harrastavien ihmisten tahdosta.

Onko Venäjällä juutalaiskysymystä? Kieltämättä, vieläpä mitä ankarimmassa muodossa. Vaatiiko tämä kysymys Venäjällä ratkaisua? Epäilemättä, joka suhteessa, mistä vain helpotusta ja parannusta voi tulla.

Juutalaisen väestön lukumäärä venäläiseen verraten on vain 1 % suurempi kuin Yhdysvalloissa: enemmistö juutalaisia on siellä yhtä vaaratonta kuin täällä; ne elävät rajoituksien alaisina, joita täällä puuttuu. Ja kuitenkin on Venäjällä juutalaishenki antanut heille valtiuden, joka painaa venäläisen hengen aivan musuun. Romaniassa, Venäjällä, Itävallassa tai Saksassa tai missä ikinä juutalaiskysymys on elinkysymyksenä joutunut etualalle -kaikkialla on sen pääsyynä juutalaisen hengen pyrkiminen valtaan.

Yhdysvalloissakin on synnä juutalaiskysymyksen heräämiseen se seikka, että tämä mitätön vähemmistö - 3 % maassa, jossa on 110 miljoonaa asukasta - on 50 vuodessa saavuttanut aseman, joka olisi mille muulle rodulle tahansa ollut mahdoton saavuttaa kymmentä kertaa suurempanakin. Kolmea prosenttia mitä muuta kansaa hyvänsä tuskin huomattaisi, sen edustajia kun tuskin lainkaan tapaisi korkeammissa paikoissa, nelineuvoston salaisiinniissa neuvotteluissa Versailles'ssa tai koikeimmassa oikeudessa, Valkean Talon konferensseissa tai maailmanfinanssin ylinäkymättörmillä aloilla: lyhyesti, siellä missä valtaa tavoitetaan tai käytetään. Juutalaisia sitävastoin tavataan suorastaan kaikkialla korkeimmissa piireissä, missä valtaa käytetään. Hänellä on ymmärrys, tarmo, vaistomainen vietti, jotka vievät hänet kuin itsestään etunenään. Luonnollinen seuraus siitä on, että juutalainen rotu vetää huomiota piigleensa enemmän kuin mikään muu.

Tästä alkaa juutalaiskysymys, vieläpä ihan selvin, yksinkertaisin toteamisin: Miksi pyrkii juutalainen aina vastustamattomasti korkeimpiin paikkoihin? Mikä hänet sinne saattaa? Minkävuoksi päästetään hänet sinne? Mitä tekee hän siellä? Mitä ihmiskunnalle merkitsee se, että hän on siellä?

Se on juutalaiskysymys alkumuodossaan. Näistä kohdista se siirtyy muihin. Meneekö se juutalaisystävälliseen vai - viholliseen suuntaan, riippuu siitä käsitelläänkö sitä ennakkoluuloisesti, käykö se ihmisystävälliseen suuntaan, riippuu siitä käsitelläänkö kysymystä asiaillisesti.

"Inhimillisuus"-käsitteen käyttäminen "juutalais"-sanon yhteydessä saa tavallisesti, vaikkapa tarkoittamattomankin sivumerkityksen. Se käsitetään niin, että juutalaiselle pitää osoittaa inhimillisyyttä. Mutta yhtä suuri velvollisuushan on myöskin juutalaisella puolestaan osoittaa inhimillisyyttä muulle ihmiskunnalle. Juutalainen on liian kauan tottunut vaatimaan inhimillisyyttä vain itselleen; ihmiskunnalla on täysi oikeus vaatia häneltä, että tämä yksipuolisuus lakkaa, että hän herkeää vain nylkemästä maailmaa ja asettamasta vain juutalaisia näkökantoja pyrkimysten aluksi ja lopuksi. Hänen velvollisuutensa on täyttää vanha ennustus, että hänen kauttansa pitää maan kaikkien kansojen tuleman siunatuiksi, siinä mielessä, jonka hänen tähänastinen eristäytymisensä on tehnyt mahdottomaksi.

Juutalaisen ei sovi iäti edelleen näytellä vain inhimillisyyden vastaanottajan osaa; hänenkin täytyy osoittaa samaa yhteiskunnalle, joka huolestuneena näkee kuinka juutalaisten korkeammat ja mahtavammat kerrokset ryöstävät sitä niin säälimättömästi, että siitä johtuvaa järjestelmällistä kurjuutta voi sanoa taloudelliseksi pogromiksi melkein turvatonta ihmiskuntaa kohtaan. Sillä itse asiassa: ihmiskunta on juutalaisten rahamiesryhmien tarkoin harkittuja kidutuksia vastaan yhtä turvaton, kuin Venäjän juutalaisten yhteensullotut joukot olivat antisemiittisiä väkijoukkoja vastaan.

Alusta alkaen on näitä kirjoituksia kohdannut järjestelmällinen postitse, sähkösanomilla ja suullisesti ilmaistu vastarinta; joka ainoastaan niistä on huudettu yllyttelyksi. Täytyisi luulla, että tässä tapahtuu sydämetön ja raaka hyökkäys sääliättävän ja avuttoman kansan kimppuun - kunnes näkee niiden mahtimiesten naamat, jotka apua huutavat, vastalauseiden tekijäin rahavarat ja niiden yhdistysten jäsenlupun, joiden esimiehet kiihtyneinä vaativat kaikkea peruutettavaksi. Ja aina tapaa taustalla boikottaus-uhkauksen; sepä se tähän saakka onkin Amerikassa tehnyt tyhjäksi juutalaiskysymyksen julkisen käsittelyn.

Mutta juutalaiskysymyksen käsittelyä Amerikassa ei voi iankaiken uhkauksilla tukahuttaa eikä sillä, että kaikesta juutalaisesta levitetään yksinomaisia ylistelyitä. Se on olemassa eikä sitä taitavimmallakaan propagandalla voi muuksi muuttaa yhtä vähän kuin uhkauksilla ehkäistä. Yhdysvaltain juutalaiset tekevät itselleen ja rotuveljilleen koko maailmassa parhaan palveluksen, jos lakkaavat suuriäänisestä "antisemitismi"-huutelustaan ja alkavat käyttää toista äänensävyä kuin sellaista, joka ehkä sopisi turvattomalle uhrille, ja jos katselevat juutalaiskysymystä avoimin silmin ja harkiten: mitä voi kukin kansaansa rakastava juutalainen tehdä sen ratkaisemiseksi?

Edelläolevassa on käytetty nimitystä "kansainvälinen juutalainen". Sitä voi käsittää kahdella tavalla: siten, että juutalainen pysyy kaikkialla juutalaisena, ja siten, että juutalainen käyttää kansainvälistä isäntävaltaa. Maailmaa loukkaa vain jälkimmäinen laatu.

Tämä kansainvälinen juutalaistyyppi, joka pyrkii maailmanvaltiuteen tai jolla se jo on, on rodulleen sangen turmiollinen jäsen. Kiusallisinta kansainvälisessä juutalaisessa tavallisen juutalaisen kannalta on, että edellinenkin on juutalainen. Ja merkillistä on, että sitä tyyppiä ei koskaan Synny muusta kuin juutalaisesta heimosta, Asia ei ole niin, että kansainvälisten maailman rahavaltiaiden joukossa on muutamia juutalaisia, vaan: nämä maailmanvaltiaat ovat Yksinomaan juutalaisia. Tämä Outo ilmiö saattaa ne juutalaiset kiusalliseen aseinaan, jotka eivät kuulu niihin maailmanvaltiaihin eivätkä koskaan tule kuulumaan, jotka eivät ole muuta kuin juutalaisrotuista kansaa. Jos maailmanvaltiut olisi eri rotuihin kuuluvien ihmisten käsissä kuten esim, bisquit-liike, niin eivät ne pari juutalaista, jotka ehkä olisivat näiden finanssipomosten joukossa, voisi ylimalkaan muodostaa mitään probleemia; se rajoittuisi koskemaan sitä että maailmanvaltiut on muutamien harvojen hallussa, katsomatta heidän rotuunsa tai sukupuoleensa. Mutta kun maailmanvaltiut on pyrkimysperä, jonka vain juutalaiset ovat saavuttaneet, mutta eivät suinkaan muiden niin sanottujen maailmanvalloittajain käyttämällä tavoilla, niin täytyy probleemiin kohdistua välittömästi tuohon merkilliseen rotuun.

Tästä johtuu toinen vaikeus: jos näitä maailmanvaltiaita nimitetään "juutalaisiksi" - ja he ovat juutalaisia - niin ei ole aina mahdollista tarkalleen erottaa tätä ryhmää. Ymmärtäväinen lukija osaa sen tehdä; mutta juutalaiseen, joka helposti loukkautuu, koskee joskus kipeästi, kun hän katsoo moitteen, joka on tähdätty korkeammalla olevaa ryhmää kohti, kohdistuvan häntä itseään vastaan. - "Miksei tästä korkeammasta kerroksesta sitten puhuta rahamiehinä juutalaisten asemesta?" voisi kysyä. Kun he ovat juutalaisia. Se ei vaikuta asiaan, että rikkaiden ihmisten luettelossa on enemmän ei-juutalaisia kuin juutalaisia. Tässä ei ole kysymys vain rikkaista ihmisistä, joista monet ovat saavuttaneet rikkautensa määrätyn järjestelmän mukaan, vaan ainoastaan niistä, jotka *hallitsevat* - ja ilman muuta on selvää että hallitseminen ja vain rikkaanaolo ovat eri asioita. Maailmaa vallitsevalla juutalaisella on rikkautta, mutta hänellä on lisäksi jotakin, joka on paljolta mahtavampaa kuin rikkaus.

Kansainvälinen juutalainen ei hallitse sen nojalla, että hän on rikas, vaan siksi että hänellä on rotunsa kaupan ja vallanhimon henki mitä suurimmassa määrässä, ja että hän nojaa sellaiseen rotu-uskollisuuteen ja yhteisyyteen,

jommoista ei missään muussa ihmislaadussa esiinny. Jos kansainvälisen juutalaisen maailmanvaltius tällä hetkellä siirrettäisiin kauppahenkisimmälle ei-juutalaiselle ihmisryhmälle, niin maailmanvaltiuden koko koneisto menisi luultavasti hajalle, kun ei-juutalaisilta puuttuu eräs määrätty ominaisuus - olkoon se sitten inhimillinen tai jumalallinen, perinnäinen tai hankittu - joka juutalaisella on.

Tämän tietenkin nykyinen juutalainen kieltää. Hän ei myönnä juutalaisen eroavan muista ihmisistä muutoin kuin uskonnostaan. "Juutalainen", sanoo hän, "ei ole mikään rotu-, vaan uskononimitys, kuten 'episkopalinainen', 'katolinen', 'Presbyterianinen'." Tämän selittelyn tapaa sanomalehtikirjoituksissa, missä juutalaiset vastustavat sitä että heidän kansalaisiaan, jotka jonkun rikoksen vuoksi on vedetty oikeuteen, mainitaan "juutalaisiksi": "Eihän muitakaan syytetyitä mainita heidän uskontonsa mukaan", saa sanomalehdenjulkaisija kuulla, "minkävuoksi juuri juutalaisia?" Uskonnolliseen suvaitsevaisuuteen Vetoaminen teho aina; sitäpaitsi on joskus hyödyllistä kääntää huomiota pois muista asioista.

Jos juutalaiset eroaisivat muista ihmisistä vain uskonnoltaan, olisi tapaus vielä oudompi. Sillä muu maailma huolehtii juutalaisten uskonnustuksesta vähemmän kuin kaikesta muusta heitä koskevasta. juutalaisten uskonnossa ei todellakaan ole mitään, joka erottaisi heidät muusta ihmiskunnasta, mitä uskonnon siveelliseen sisällykseen tulee, ja mitä eroa on, tasoittaa sen tosiasia, että juutalaisten tunnustus on molempien muiden suurten tunnustusten siveellisenä kehyksenä. Sitäpaitsi on todettu, että englantia puhuvien kansojen keskuudessa elävistä juutalaisista kaksi miljoonaa mainitsee rotunsa, mutta ei uskontoansa ja vain yksi miljoona jälkimmäisen; - ovatko toiset vähemmän juutalaisia kuin toiset? Maailma ei ainakaan heidän suhteensa tee eroa eivätkä arvossapidetyt rotututkijat. Irlantilainen, joka luopuu kirkostaan, pysyy irlantilaisena, ja samoin synagogasta luopunut juutalainen juutalaisena. Se on myöskin hänen tunteensa, samoin kuin ei-juutalaisten.

Toinen vielä vakavampi seikka olisi seurauksena, jos uusi väite olisi tosi; sillä siitä johtuisi ehdotomasti, että juutalaisten pyrkimys maailmanvaltiuteen perustuu heidän *uskontoonsa*. Täytyisi sanoa: "näiden juutalaisten on menestyksestään kiittäminen uskontoansa", ja silloin täytyisi tutkimuksen kohdistua uskontoon, jonka noudattaminen auttaa uskolaisensa sellaiseen ulkonaiseen mahtiin ja rikkauteen. Mutta vielä toinenkin seikka vastustaa tätä olettamusta. Maailmaa hallitsevat juutalaiset eivät oikeastaan ole lainkaan uskonnollisia. Ja kolmas, joka tunkee mieleen: juutalaisen uskonnon hurskaimpia uskovaisia ja kuuliaisimpia noudattajia ovat - *köyhimmät* juutalaiset. joka tahtoo nähdä juutalaista uskonhartautta, vanhan testamentin moraalin kantovoimaa, hän ei tapaa sitä juutalaisten vallonpitäjien keskuudessa, jotka ovat unitarisoineet tunnustustaan yhtä paljon kuin unitaristit ovat juutalaistuttaneet kristinuskoon, vaan syrjäkatujen varsilla köyhien keskuudessa, jotka vielä uhraavat lauantai-ansionsa sabatin pyhittämiselle. Heille ei heidän uskontonsa ole tuottanut maailmanvaltiutta, päinvastoin tekevät he mieskohtaisia uhrauksia säilyttääkseen uskontonsa koskemattomana uudenaikaisia muunnoksia vastaan.

Jos juutalainen eroaisi muusta ihmiskunnasta vain väärentämättömän uskontonsa kautta, olisi koko kysymys sangen yksinkertainen: juutalaisuuden moittiva arvostelu olisi silloin vain tekopyhää hurskastelua! Se olisi todella sietämätöntä. Mutta lähemmin ajatellen oltane se siitä yksimielisiä, että juutalainen eroaa muista vähemmän uskonnollisissa suhteissa kuin muutoin. Kristinuskon molempien päähaarain välillä on suurempi tietoinen ero kuin niiden ja juutalaisten uskonnon välillä.

Niinpä tulee maailma, äskeisistä kieltämisyrityksistä huolimatta, edelleenkin pitämään juutalaista rotunsa jäsenenä. Tämän rodun sitkeys on tehnyt tyhjäksi kaikki sen hävittämisyritykset. Se on säilynyt elinvoimaisena ja mahtavana noudattamalla niitä luonnonlakeja, joiden loukkaaminen on tuhonnut monia muita kansoja. Se on pelastunut muinaisuudesta nykyaikaan monoteismin ja yksiavioisuuden korkeiden arvojen avulla ja seisoo tänä hetkenä edessämme näkyvänä merkinä menneisyydestä, johon koko meidän henkinen omaisuutemme perustuu.

Niin, juutalainen itsekin tulee edelleenkin tuntemaan itsensä määrätyn kansan, heimon, rodun jäseneksi. Ja ajatelkoon kernaasti omalta kannaltaan, että juutalaisenaolo merkitsee korkeampaan rotuun kuulumista.

Maailmanvaltiasjuutalaiset ovat valtansa kukkulalla paitsi muuta määrättyjen ominaisuuksien nojalla, jotka kuuluvat heidän juutalaiseen oleniukseensa. Jokaisella juutalaisella on näitä ominaisuuksia, vaikkei kaikilla samassa määrässä, niinkuin jokainen englantilainen puhuu Shakespearen kieltä, vaikkei Shakespearen tavalla. Sentähden on mahdotonta käsittää kansainvälistä juutalaista ottamatta selkoa juutalaisen luonteen ja hänen psykologiansa perusteista.

Useimmin toistuvasta syytöksestä voi nähdä, että juutalaisten suurempi menestys perustuu epärehellisyyteen. Ei sovi tuomita juutalaista enempää kuin mitään muutakaan kansaa yleisen syytöksen nojalla. Ei kukaan tunne paremmin kuin juutalainen itse kuinka laajalle levinnyt se käsitys on, että kaikki juutalaiset liikutavat ovat tunnottomia. Epäilemättä voi monissa tapauksissa olla häikäilemättömyyttä ilman varsinaista oikeudenvastaista epärehellisyyttä; niinkään saattaa se maine, jossa juutalaiset tässä suhteessa vanhastaan ovat, olla peruisin toisista lähteistä kuin juutalaisen epärehellisyydestä.

Yksi tämmöinen mahdollinen lähde mainittakoon heti. Juutalainen on kauppiana luonnostaan taitavampi kuin useimmat muut. Sanotaan olevan toisia rotuja, jotka ovat kaupantekoon yhtä käteviä kuin juutalaiset; mutta niiden parissa ei

juutalainen viihdy. Hitaammasta taas tuntuu luonnolliselta pitää kovin sukkela epäilyttävän vikkelenä. jokainen epäilee ovelampaa, vaikka tämän oveluus olisi aivan luvallista laatua. Hitaampi johtuu helposti ajattelemaan, että se, joka kaupassa keksii niin monta luvallista metkua, voi mielin määrin käyttää luvattomiakin. Ja ainahan epäluulo on likellä, että kaupantekijällä on joku pieni jutku mielessä. Hitaasti, kunnianarvoisesti puhuvat ja toimivat ihmiset epäilevät aina niitä, jotka osaavat käyttää joka asiaa edukseen.

Vuosisatoja vanhojen kertomusten mukaan olivat juutalaiset kauppaan piintynyttä kansaa - jopa siinä määrin, että sitä katsottiin kieroon. Ja kun juutalainen tällöin joutui huonoon huutoon, niin ei sitä voi katsoa yksinomaan hänen vihollistensa parjauksesta johtuneeksi. Ajateltakoon esim. sitä vainoa, jonka alaiseksi juutalaiset kauppiat aikanaan joutuivat Englannissa. Vanhemmassa Englannissa oli kauppiassäädyllä paljon perinnäisiä tapoja. Niinpä ei kunniallisen kauppiaan koskaan sopinut itse aloittaa kauppa, vaan hänen tuli odottaa, kunnes sellainen tarjoutui. Niinikään pidettiin puodinikkunain koristamista kynttilöillä tai väreillä tai tavarain houkuttelevalla näyttelyllä yleisölle halveksittavana ja epärehellisenä yrityksenä houkutellessa ostajia pois ammattitoveriltaan. Vihdoin oli useamman kuin yhden tavaralajin kaupanpito kerrassaan sopimatonta ja hyvän kauppatavan vastaista. jos joku möi teetä - eikä ollut luonnollista, että samalla möi myöskin teelusikoita? Mutta sellaista olisi silloinen yleinen mielipide katsonut niin sopimattomaksi, että uudistajan liike olisi joutunut vaaraan. Ja kauppiaan säädylliseen käytökseen kuului sellainen menettely ikäänkuin hän vain vastenmielisesti luopuisi tavarastaan.

Voi ajatella, mitä tapahtui, kun juutalainen kauppias tunkeutui tähän kauppatapojen tiheikköön. Hän tallasi ne yksinkertaisesti jalkoihinsa. Niihin aikoihin oli tavalla Jumalan säätämän siveellisen lain voima; juutalaisen menettelytapoinen täytyi senvuoksi näyttää suurelta rikoksenteijältä. Joka näitä kunnianarvoisia kauppatapoja rikkoi, ei häikäilisi mitään! juutalainen tahtoi myydä. Ellei hän saanut myydyksi yhtä tavaraa, oli hänellä käsillä toinen ja hän tarjosi sitä. juutalaisten puodeista tuli basaareja, nykyisten suurten monipuolisten tavaramyymälöiden edeltäjiä, ja vanha englantilainen tapa - yksi puoti yhtä tavaralajia varten - oli murrettu. juutalainen oli "nopean vaihdon ja pienen voiton" keksijä. Hän keksi vähittäismaksujärjestelmän. Hän oli toimielias, hän ei voinut sietää lepoa ja mukavaa paikallaan-oloa; hän tahtoi saada kaiken liikkeelle. Hän oli reklaaniinisä, - aikana, jolloin jo julkinen ilmoitus puodin paikasta herätti yleisössä epäluuloa, että omistaja oli rahapulassa, vararikon partaalla ja käytti viimeistä epätoivoista keinoa, johon kukaan arvostaan pitävä ei antautuisi.

Ei tosiaan ollut kumma, jos tämmöistä tarmoa epäiltiin epärehelliseksi. Juutalainen ei pelaa rehellistä peliä, ajatteli rauhallinen englantilainen kauppias. Hän pelasi yksinkertaisesti peliä saadakseen koko kaupan orniin käsiinsä -- ja on sen myöskin saanut.

Juutalainen on sittemmin aina osoittanut samaa taitavuutta. Hänen kykynsä johtaa rahavirtoja luokseen johtuu vaistosta. Hänen asettumisensa johonkin maahan oli sitäpaitsi perusta, jonka nojalla hänen rotuveljensä saattoivat toimia. Joko perinnöllisen taipumuksen luontaisesta vaistosta tai tietoisesta rotu-uskoliisuudesta johtuen olivat kaikki juutalaiset kaupalliikkeet keskenään kosketuksissa. Mikäli ne saivat rikkautta, arvoa ja valtaa ja sihteitä maan hallitukseen ja elinehtoihin, täytyi tietenkin päätoimen siirtyä keskusjärjestölle, olipa tämä sitten Espaniassa, Hollannissa tai Englannissa. Liikkeet liittyivät keskenääi yhteen lujemmin kuin yhden kaupalliikkeen eri haarat muutoin saattaisivat, kun iotuyhteyden kitti, rotuveljeyden side luonnollisestikaan ei voi olla niin luja ei-juutalaisten keskuudessa kuin juutalaisten. Ei-juutalaiset eivät ajattele itseään ei-juutalaisina, eivät tunne mitään erikoista velvollisuutta toisen ei-juutalaisen suhteen senvuoksi että tämä ei ole juutalainen. Niinpä ovat he olleet juutalaisten hankkeiden alttiina asiansihteihin, sellaisina aikoina ja sellaisilla paikoilla, niissä juutalaiset vallanpitäjät eivät ole katsoneet otolliseksi omiensa esiintymistä. Mutta milloinkaan eivät he ole olleet juutalaisten menestyksellisinä kilpailijoina maailmanvaltiuden alalla.

Yksityisistä yhdyskunnista siirtyi valta keskusyhdyskunnille, missä pääpankkiherrat ja kauppojen pääjohtajat olivat. Keskustasta annettiin taas arvaamattoman arvokkaita ohjeita ja apua kaikkialle, missä sitä tarvittiin. Niinpä voi hyvin käsittää, että näin ollen kansa, joka ei ollut ystävällinen juutalaisille, sai siitä kärsiä, ja toisaalta taas se kansa, joka täytti heidän toivomuksensa, sai heidän apuansa. On eittämättömästi todettu, että he ovat antaneet erinäisten kansojen tuntea epäsuosionsa voimaa.

Tämä järjestelmä, joka oli vanhastaan olemassa, on nykyään entistään laajempi. Mutta nykyään se on enemmän uhattuna kuin milloinkaan ennen. Viisikymmentä vuotta sitten oli kansainvälinen pankkilaitos, jota juutalaiset maailman rahanhankitsijoina pääasiallisesti vallitsivat, kukoistavimmillaan. Sen hallussa oli kaikkialla hallitusten ja raha-asiaain ylivalvonta. Silloin esiintyi jotakin uutta: teollisuus, ja tämä saavutti suuremman laajuuden kuin viisaimmatkaan profetat ja tarkkaajat olivat aavistaneet. Mikäli teollisuuden voima ja valta kasvoi, tuli siitä mahtava rahamagneetti, joka veti piiriinsä maailman rikkaiden ei ainoastaan pelkän rahanörnistämisen vuoksi, vaan pannakseen rahan tekemään työtä. Tuotanto ja siitä johtuva voitto lainojen ja lainakorkojen asemesta tuli joksikin aikaa päämenetelmäksi. Tuli maailmansota, johon entisillä maailman rahanhankitsijoilla epäilemättä oli suuri osuus - ja nyt ovat molenimat mahdit, teollisuus ja finanssi keskenään kamppailussa, joka tulee ratkaisemaan onko rahavalta jälleen hallitseva vaiko tuottava teollisuus. Tämä seikka on yksi niitä syitä, jotka vaativat juutalaiskysymystä yleisen mielipiteen tuomioistuimen eteen.

Kysymys on siitä, tuleeko juutalaisen toimia niinkuin tähän saakka, vai vaatiiko hänen velvollisuutensa ihmiskuntaa kohtaan hänen saavuttamansa aseman toisenlaista käyttöä.

IV.

ONKO VARMAA JUUTALAISTA MAAILMANOHJELMAA OLEMASSA?

Kaikissa juutalaisvastaisen mielialan juutalaisten vastustajain selityksissä on aina kolme kulmakiveä, kolme eikä enempää: uskonnolliset ennakkoluulot, taloudellinen kateus, inhonosoitus seuraelämässä. Tietäkööt juutalaiset tai eivät: mutta jokainen ei-juutalainen tietää, että hänen puolellaan ei ole olemassa minkäänlaista uskonnollista ennakkoluuloa juutalaisia kohtaan. Taloudellista kateutta voi olla, ainakin sikäli kuin juutalaisten kaikinpuolinen menestys kiinnittää huomiota puoleensa. Muutamat juutalaiset koettavat kääntää tätä huomiota pois väittämällä, että finanssimaailmassa ei juutalaisilla ole ylivaltaa; mutta tämä heidän Ijoaalisuutensa kansaansa kohtaan menee liian pitkälle. Maailman finanssit ovat juutalaisten valtiuden alaisia; heidän päätöksensä ja suunnitelmansa ovat meidän lakimme. Mutta jonkun kansan finanssiylivalta ei ole vielä riittävä syy haastaa kansaa kansojentuomioistuimen eteen. Jos se on meitä viisaampi ja kykenevämpi, kestävämpi ja ahkerampi, jos sillä on kykyjä, jotka meiltä alempana ja kömpelömpänä rotuna puuttuvat, niin ei sen nojalla ole oikeutta vaatia sitä tekemään meille tiliä toimistaan. Taloudellinen kateus voi selittää jotakin juutalaisvastaisesta mielialasta, mutta ei riitä selittämään varsinaista juutalaiskysymystä, paitsi ehkä sikäli mikäli juutalaisten rahavaltiuden salaiset syyt muodostavat kysymykseen kuuluvan alaosaston. Mitä vihdoin seuralliseen hylkimiseen tulee - niin maailmassa on paljon enemmän epämieluisia ei-juutalaisia kuin epämieluisia juutalaisia siitä yksinkertaisesta syystä, että ei-juutalaisia on enemmän.

Ei kukaan juutalaisten edustajista mainitse kysymyksen poliittista syytä; tai, jos he sitä hipaisevat, rajoittavat ja paikallistuttavat he sen. Emme puhu juutalaisten isänmaallisuudesta, vaikka sekin kaikissa maissa on hyvinkin kyseenalaista. Siitä kuulee Englannissa, Ranskassa, Saksassa, Puolassa, Venäjällä, Romaniassa, kuuleepa siitä kauhulla puhuttavan - Yhdysvalloissakin. Kirjoja on kirjoitettu, kertomuksia julaistu ja levitetty, taidokkaita tilastoja laadittu sen osoittamiseksi, että juutalaiset ovat täyttäneet velvollisuutensa sitä maata kohtaan, missä asuvat. Kuitenkin on tosiasia, että näistä innokkaista ja taatuista yrityksistä huolimatta vastakkainen käsitys on voimakkaampi ja sitkeämpi. Juutalaiset, jotka vapausarmeijoissa tekivät velvollisuutensa todellisella alttiudella ja antaumuksella, eivät ole voineet poistaa upseereista, miehistöstä ja siviiliväestä niiden tekemää vaikutusta, jotka jättivät velvollisuutensa täyttämättä.

Mutta siihen emme kajoa tässä puhuessamme juutalaiskysymyksen poliittisesta aineksestä. Helppo on ymmärtää, että juutalaisilla on maailman kansallisuuksista halvempi ajatus kuin niillä, jotka ne muodostavat. Juutalaisten historia on vaellusta enemmän kuin minkään muun kansan. Jos katsomme vain nykyisiä juutalaisia, niin ei maapallolla ole mitään muuta rotua, joka elää niin monilla paikoilla niin monien kansojen keskuudessa, kuin juutalaiset. Heillä on selkeämpi maailmanvaisto kuin millään muulla kansalla, kun maailma on ollut heidän elämäntiensä. Ja he ajattelevat koko maailmaa koskevissa käsitteissä enemmän kuin mikään kansallisesti rajoitettu kansa voisi. Juutalaista ei voi langettaa syylliseksi, jos kansallinen uskollisuus ja itsetunto eivät hänelle ole yhtä ominaisia kuin kansan omille jäsenille; hän on vuosisatoja ollut maailmankansalainen. Hän saattaa olla nuhteeton jonkun lipun alla sen käytöksen suhteen, jota häneltä vaaditaan kansalaisena ja maassa-asujana: ehdottomasti täytyy hänellä kuitenkin lipuista olla käsitys, johon se ei voi yhtyä, joka tuntee vain *yhden* lipun.

Asian poliittinen puoli on siinä tosiasia, että juutalaiset muodostavat oman kansakuntansa toisten kansojen keskuudessa. Muutamat heidän äänenkannattajansa varsinkin Amerikassa kieltävät tämän; mutta juutalainen henki itse on aina vielä tätä asianajajainsa liikaintea suhdittanut. Minkävuoksi tätä kansallisen erikoisuuden tosiasiaa niin kivenkovaan kielletään, ei aina ole selvää. Jos Israel tulisi siihen havaintoon, että sen tehtävä maailmassa ei ole suoritettavissa kultaisen vasikan keinoilla, niin osoittautuisi kenties sen maailmankansalaisuus ;hniiskunnan suhteen ja sen järkkymätön kansallinen koossapysyminen, mitä siihen itseensä tulee, voimakkaaksi ja ansiokkaaksi tekijäksi aikaansaamaan ihmiskunnan yhteyttä, jota juutalaisten koko menettely nykyään suuressa määrässä estää. Ei maailma moiti sitä, että juutalaiset pysyvät kansana kansojen keskuudessa, mutta sitä tapaa, millä kieltämätöntä tilaa käytetään. Kansat ovat koettaneet sulattaa juutalaisia yhdeksi yksiöksi kanssaan; juutalaisten itsensäkin taholta on samanlaisia yrityksiä tehty; mutta kohtalo, näyttää määränneen heidän kansallisen erikoisuutensa ikuisiksi. Niin juutalaisten kuin muunkin ihmiskunnan on mukautuminen siihen tosiasiaan, sitä tulisi pitää lupaavana ennustuksena, jonka täyttymisen keirloja olisi etsittävä.

Theodor Herzl, juutalaisten suurimpia, oli ehkä nykyajan laajanäköisin julkinen edustaja juutalaisen olemuksen filosofisessa perustelussa. Hänellä ei koskaan ole ollut epäilystäkään siitä, etteikö olisi olemassa juutalaista kansaa. Päinvastoin julistaa hän sen olemassaoloa joka tilaisuudessa: "Me olemme *kansa* - yksi kansakunta", sanoi hän. Hän tunnusti myöskin selvään, että juutalaiskysymys oli poliittisuontoinen. Johdannossaan teokseensa "A Jewish State" (juutalainen valtio) sanoo hän: "Minä luulen käsittäväni antisemitismien, vaikka se on sangen monimutkainen liike. Minä katselen sitä juutalaiselta kannalta, mutta ilman pelkoa tai vihaa. Luulen tuntevani minkä verran siinä on joukkourheilua,

tavallista kauppakateutta, perinnäisiä ennakkoluuloja, uskonnollista suvaitsemattomuutta ja myöskin mukamaste hätävarjelusta. En luule juutalaiskysymyksen olevan enempää yhteiskunnallisen kuin uskonnollisenkaan kysymyksen, vaikka se asianhaarain mukaan esiintyy näissä tai muissa muodoissa. *Se on kansallisuuskysymys, joka on raikaistavissa vain siten, että siitä tehdään poliittinen maailmankysymys*, jota maapallon sivistyneiden kansojen on yhteisesti harkittava ja tarkastettava."

Herzl ei selittänyt ainoastaan että juutalaiset muodostavat kansakunnan, Vaan vastasi majuri Evans Gordonin kysymykseen brittiläisessä maahanmuuttokomiteassa elokuussa 1902: "Minä lausun teille käsitelmäni kansakunnasta, ja te voitte lisätä siihen laatusanan 'juutalainen'. Minun käsitykseni mukaan on kansakunta historiallinen, huomattavasti koossapysyvä, yhteisen vihollisensa koossapitämä ihmisryhmä. Se on nnun nähdäkseni kansa jos liitätte siihen sanan 'juutalainen', niin siinä on nunun käsitykseni 'juutalaisesta kansasta'." Eräässä kuvauksessa tämän juutalaisen kansan vaikutuksesta muuhun ihmiskuntaan kirjoitti tri Herzl: "Jos me vaivumme tulee meistä vallankumouksellinen köyhälistö, vallankumouksellisten puolueiden aliupseereja. Jos me nousemme, niin nousee myöskin meidän rahamme hirvittävä mahti."

Tätä käsitystä, joka näyttää olevan tosi, se kun on kauimmin säilynyt juutalaisessa ajatustavassa, edustaa myöskin loordi Eustace Perry, ja sen julkaisee nähtävästi hyväksyen myöskin kanadalainen "Jewish Chronicle". Kannattaa lukea se tarkkaavasti:

"Liberalismi ja natsionalismi avasivat rumpujen päristessä ghettojen portit ja tarjosivat juutalaisille tasa-arvoista kansalaisuutta. Juutalainen astui ulos Läntiseen maailmaan, näki sen voiman ja loiston, käytti sitä hyväkseen ja nautti siitä, laski kätensä juuri sen sivistyksen hermokeskustaan, johti sitä, antoi sille suunnan, teki sen itselleen kelvolliseksi ja - hylkäsi sitten tarjouksen . . . Sitäpaitsi - ja tämä on huomattavaa - on natsionalismin ja liberalismin, tieteellisen hallitustavan ja demokraattisen tasa-arvoisuuden Eurooppa häntä kohtaan suvaitsevampi kuin despotismin muinaiset sorrot ja vainot ... Lännen kansojen yhdynnän lisääntyessä ei enää ole mahdollista odottaa rajatonta suvaitsevaisuutta ... Täysin järjestyneiden, alueellisten valtioiden maailmassa on juutalaisella vain kaksi turvapaikkaa: joko täytyy hänen murtaa koko kansallisen valtiojärjestelmän pylvyät, tai hankkia itselleen alueellinen valtio. Tämä vaihtoehto selittää sekä juutalaisen bolshevismmin että sionismin; sillä toistaiseksi näyttää itäjuutalaisuus epävarmana häilyvän molempien välillä."

"Itä-Euroopassa näyttävät bolshevismi ja sionismi kasvavan rinnakkain, juuri niinkuin juutalainen vaikutus läpi koko 19. vuosisadan on sulattanut tasavaltalaisia ja sosialistisia ajatuksia - aina nuorturkkilaiseen vallankumoukseen saakka vain viisi vuotta sitten: *ei senvuoksi, että juutalainen välittäisi radikalisen maailmankatsomuksen positivistisesta puolesta, ei siksi että hänellä olisi halua olla osallisena ei-juutalaisessa natsionalismissa tai demokratiassa, vaan siksi että jokainen ei-juutalainen hallitusjärjestelmä on hänestä vihattava.*"

Se kaikki on totta, ja rohkealuontoisemmat juutalaiset kirjoittajat tunnustavat sen aina todeksi. *Juutalainen on jokaisen ei-juutalaisen olojen muodostamisen vastustaja.* Hän on, jos antaa taipumuksilleen vapaan vallan, monarkian suhteen tasavaltalainen, tasavallassa sosialisti, sosialismin suhteen bolshevisti.

Mikä on syynä tähän hajoitavaan toimintaan? Ensinnäkin täydellinen demokraattisen mielialan puute. Juutalainen on luonnostaan itsevaltainen. Demokratia on hyvä muulle ihmiskunnalle; mutta juutalainen muodostaa, missä onkin, jonkinlaatuisen aristokratian. Demokratia on vain sanaväline jota juutalaiset agitaattorit, käyttävät noustakseen yleiselle tasolle siellä, missä heidät oli painettu sen alapuolelle. Mutta niinpian kuin tämä taso on saavutettu, alkavat myöskin heti heidän pyrkimyksensä erikoisiin etuoikeuksiin, ikäänkuin olisivat he niihin oikeutetut - menettely, josta viimeinen rauhankonferenssi tulee olemaan karninottaviinpana todistuksena. juutalaiset ovat nykyään ainoa kansa, jolle maailmanrauhassa varattiin erikoisia ja erinomaisia etuja. Mutta siitä enemmän toiste.

Paitsi muutardia kirjoittajia, jotka eivät määrää juutalaisten ajatustapaa, vaan lähetetään esiin yksinomaan vaikuttamaan ei-juutalaiseen ajatustapaan, ei kukaan enää uskalla kieltää, että yhteiskunnallisesti ja taloudellisesti hajoitavia aineksia kaikkialla maailmassa ei ainoastaan johdeta juutalaiselta taholta, vaan myöskin maksetaan. Tätä tosiasiaa saattoi sangen kauan pitää epätietoisena, kun juutalaiset sitkeästi kielsivät sen eikä saatu täyttä selkoa niiden sanomalehtilaitosten puolelta, joilta yleisö odotti selitystä. Mutta nyt tulevat salat ilmi. Herzlin sanat osoittautuvat tosiksi: "Jos me vaivumme, tulee meistä vallankumouksellista köyhälistöä, vallankumouspuolueiden aliupseereja.»"Nämä sanat julaistiin ensi kertaa englanniksi vuonna 1896, Siis 28 vuotta sitten.

Nyt työskentelevät nämä pyrinöt kahteen suuntaan: yhtäältä kaikkien ei-juutalaisten valtioiden kukistamiseksi koko maailmassa, toisaalta juutalaisen valtion perustamiseksi Palestiinaan. jälkimmäistä suunnitelmaa suosii koko maailma, mutta eivät suinkaan kaikki tai edes useimmat juutalaiset. Sionistipuolue pitää itsestään suurta melua, mutta on todellisuudessa mitättömänä vähemmistönä. Sitä voi tuskin pitää muuna kuin tavattoman innokkaana asutuspyrintönä. Mutta se on julkisuudessa sangen hyödyllinen kulissi, jonka takana voi toimeenpanna salaisia suunnitelmia. Kansainväliset juutalaiset, maailman hallitus- ja rahamahtien vallitsijat, voivat kokoontua jossakin, milloin tahansa,

sodan tai rauhan aikana; kun he sanovat kokoontuvansa neuvottelemaan keinoista Palestiinan hankkimiseksi juutalaisille, välttävät he helposti epäilyn, että he itse asiassa ovat koossa muita puuhia varten. Sotaa käyvien ei-juutalaisten kansojen liittolaiset ja viholliset tapasivat näin toisensa esteettömästi. Eräässä sionistikokouksessa - kuudennessa, vuonna 1903 - ennustettiin tarkasti viime sota, ilmoitettiin sen kulku ja tulos ja määrättiin juutalaisten suhde rauhansopimukseen.

Tämä merkitsee, että vaikka juutalaista natsionalismia on olemassa, ei sen rajoittaminen Palestiinaan perustettavaan valtioon ole se suunnitelma, joka nykyään askarruttaa koko juutalaista kansaa. Juuri nykyään eivät juutalaiset millään muotoa halua Palestiinaan edes sionistisen liikkeen vuoksi. Jos aika siirtymiseen pois ei-juutalaisten kansojen keskuudesta tulee, niin johtuu se aivan toisista vaikuttimista.

Donald A. Cameron, viimeksi brittiläinen pääkonsuli Aleksandriassa, sionismia suuresti suosiva ja juutalaisessa sanomalehdistössä usein mainittu mies, sanoo: "Juutalaiset siirtolaiset (Palestiinaan) kyllästyvät pian ottamaan toisiltaan 3 %; heidän poikansa tulevat rautateitse tai höyrylaivoilla rientämään Egyptiin ansaitakseen siellä 10 % ... Palestiinaan omiin hoteisiinsa asetettu juutalainen söisi hiukset päästään, löisi valtionsa kappaleiksi." Epäilemättä ei siirtymisen aika - ainakaan syy siihen - ole vielä tullut.

Juutalaiskysymyksen valtiollisella puolella, joka nyt askarruttaa ainakin kolmea suurta kansakuntaa - Ranskaa, Suurbritanniaa ja Yhdysvaltoja - on edessään juutalaiskansan nykyistä järjestöä koskevat kysymykset. Pannaanko se toimeen vasta, kun kansa on siirtynyt Palestiinaan muodostaakseen oman valtionsa, vai onko se jo nyt järjestetty valtio? Tietävätkö juutalaiset, mitä tämä järjestö tekee? Onko sillä ei-juutalaisiin nähden oma "ulkopolitiikkansa"? Onko sillä oma hallintonsa, joka on tätä ulkopoliittikaa toimeenpanemassa? Onko tällä juutalaisella valtiolla, näkyväisellä tai näkymättömällä, jos se on olemas'sa, päämies? Onko sillä valtioneuvosto? Ja jos tästä tällaisesta jotakin on olemassa, kuka siitä tietää?

Ei-juutolaisen ensimmäinen, tunneperäinen vastaus kaikkiin näihin kysymyksiin olisi kieltävä - ei-juutalaisten tapana on vastata tunneperäisesti. Kun ei-juutalaista ei koskaan ole kasvatettu salaisuuksissa tai näkymättömissä yhdyskuntiissa, päättelee hän ilman muuta, että semmoista ei lainkaan voi olla olemassa - ellei mistään muusta syystä, niin siitä, että sellaista ei ole koskaan hänen tielleen sattunut, mikäli hän on saattanut havaita.

Mutta tämän vastauksen saaneet kysymykset vaativat kuitenkin lisäselvitystä jokaiselle käsitettävistä syistä. Ellei maailmassa ole juutalaisten itsetietoista yhteistoimintaa, niin ei heidän saavuttamansa valtiut ja noudattamansa politiikka olisi yksinkertaista harkittujen päätösten tulosta, vaan johtuisi samanlaisista taipumuksista, jotka vaikuttavat heihin kaikkiin samalla tavalla. Esimerkiksi niin kuin sanoisimme: senvuoksi, että seikkailuhalu ajoi brittiläisen merille, tuli hänestä maailman suur-asuttaja. Hän ei tehnyt sitä harkinnalla eikä vartavasten päättänyt ruveta asuttajaksi, vaan hänen synnynäisen henkensä luontainen laatu johti hänet tälle tielle. Mutta onko tämä riittävä selitys brittiläisen maailmanvaltakunnan syntymiseen?

Epäilemättä ajaa Juutalaisiakin heidän sisäisin taipumuksensa, mihin tulevatkin, tekemään sitä, joka heissä meidän nähdäksemme on erikoista. Mutta selittääkö tämä sen läheisen yhteyden, joka vallitsee kaikkien maiden juutalaisten välillä, heidän yhteiset neuvottelukokouksensa, heidän hämmästyttävän ennakkotietonsa tavattomista tapahtumista, jotka musertavalla voimalla iskevät muuhun yhteiskuntaan, ja sen huolellisesti Valmistetun tavan, jolla he määrättyllä hetkellä Pariisissa esittävät yhteishjelmansa, jota he kaikki kannattavat?

Ensin muutamat harvat, sitten hallitusten salaosastot, sen jälkeen kansojen älykkäimmät - nyttemmin yhä enemmän niiden laajat kerrokset ovat uumonneet, että juutalaiset eivät ainoastaan muodosta kaikista muista jyrkästi eroavaa kansaa, joka kummallisesti säilyttää kansallisuutensa kalkista heidän itsensä tai muun ihmiskunnan yrittämistä sulautumiskeinoista huolimatta, - vaan että he muodostavat myöskin valtion, että heillä ei ole ainoastaan kansallishenkeä, vaan että he tietoisesti ovat liittyneet yhteen yhteissuojelustaan ja yhteisiä pyrkimyksiään varten. Muistakaamme Theodor Herzlin käsitelmäritelmää juutalaisuudesta yhteisen vihollisen koossapitäjänä kansana, ja kysykäämme sitten itseltämme, eikö ei-juutalainen ihmiskunta ole tämä yhteinen vihollinen. onkohan tämä kansa, joka tuntee itsensä kansaksi, jäänyt tämän tosiasian suhteen järjestymättä? Se ei tosiaan olisi juutalaisten tavallisen varovaisuuden kaltaista. Kun näkee, kuinka juutalaiset Yhdysvalloissa ovat keskenään muodostaneet mitä moninaisimpia järjestöjä ja tehneet tämän niin taitavasti, että niiden toiniinta nauttii yleistä luottamusta, niin voi ainakin ajatella, että kaikki se, mikä yhdessä maassa voidaan tehdä, voidaan tehdä tai on tehty myöskin kaikkien niiden maiden kesken, missä juutalaisia asuu.

Joka tapauksessa kirjoittaa aikakauskirjassa "American Hebrew" (Amerikan juutalainen) 25. kesäkuuta 1920 *Herman Bernstein* seuraavaa: "Noin vuosi sitten antoi eräs oikeusministeriön virkamies minulle jäljennöksen 'juutalaisvaaraa' koskevasta käsikirjoituksesta, jonka oli *laatinut professori Nilus* ja pyysi minun lausuntoam siitä. Hän sanoi että käsikirjoitus oli käännös V. 1905 venäjäksi julkaistusta kirjasta, joka sittemmin hävitettiin. Se sisältää 'Sionin viisasten pöytäkirjoja' ja arvellaan tri Herzlin esittäneen nämä eräässä salaisessa sionistikongressissa Baselissa. Hän lausui omana mielipiteenään, että ne luultavasti todella olivat tri Theodor Herzlin kirjoittamat ... Hän sanoi, että useat amerikkalaiset senaattorit, jotka olivat käsikirjoituksen lukeneet, olivat olleet hämmästyneitä nähdessään juutalaisten niin monta vuotta

ennen laatineen suunnitelman, joka parhaillaan toteutuu, ja että juutalaiset jo vuosia sitten olivat suunnitelleet bolshevismmin maailman hävittämiseksi".

Tällä ilmoituksella tahdotaan vain huomauttaa, että tämän asiakirjan esitti hra Bernsteinille Yhdysvaltain oikeusministeriön virkamies ja lausui siitä määrätyn mielipiteen, nimittäin että se luultavasti oli "tri Theodor Herzlin kirjoittama." Niinikään, että useat amerikkalaiset senaattorit olivat hämmästyneitä todetessaan, kuinka yhtäpitävää se, mitä erässa julkaisussa vuodelta 1905 oli ennustettu, oli sen kanssa, mitä V. 1920 ymmärrettiin tapahtuneeksi.

Tapaus on sitä huomattavampi, kun siihen oli osallisena sellaisen hallituksen virkamies, joka oli joutunut suureksi osaksi juutalaispyrintöjen käsiin tai vaikutuksen alaiseksi. Arvatenkin on tuon virkamiehen toiminta, niin pian kuin tämä tuli tunnetuksi, lopetettu. Mutta yhtä luultavaa on, että tutkimusta, mitä käskyjä lienee annettukin, ei ole jätetty sikseen.

Yhdysvaltain hallitus. sai asiasta tiedon tosin jokseenkin myöhään. Ainakin neljä muuta suurvaltaa ehtivät sitä ennen, yksi jo monia vuosia. Eräs pöytäkirjain jäljennös annettiin British Museurniin ja siinä on tämän laitoksen vastaanottoleima "10. elokuuta 1906". Itse muistiinpanot ovat nähtävästi laaditut vuonna 1896 eli samana vuonna, jolta yllämainitut tri Herzlin lausunnot ovat. Ensimmäinen sionistikongressi pidettiin v. 1897.

Asiakirja julaistiin äskettäin Englannissa oloissa, jotka kiinnittivät siihen huomiota buolimatta sen epäonnistuneesta tittelistä. Kirjasen julkaisivat Eyre & Spottiswoode, Englannin hallituksen viralliset kirjanpainajat. Tämähän oli melkein kuin hallituksen-kirjapaino olisi ne julkaisut. Juutalaisen sanomalehdistön nostaman tavanmukaisen hälyn johdosta selitti Lontoon "Times" kaikki juutalaisten vastahyökkäykset riittämättömiksi.

"Times" totesi, niinkuin täällä arvattavasti tulee käymään, että juutalaiset puolustajat jättivät pöytäkirjain tekstin syrjään, mutta korostivat sitä enemmän sen nimettömyyttä. Mikäli he ylimalkaan koskettavat asiakirjan sisällystä tapahtuu se yhä toistuvassa muodossa: "Ne ovat rikollisen tai mielenvikaisen tekoa."

Nämä pöytäkirjat, joissa ei ole kirjoittajan nimeä, jotka enimmäkseen esiintyvät siellä täällä vaivaloisesti kopioituina käsikirjoituksina ilman minkään auktoriteetin tukea, joita huolellisesti tutkitaan hallitusten salaosastoissa ja korkeampien viranomaisten keskuudessa, elävät yhä ja vaikuttavat sisällyksensä selvän, vakuuttavan voiman nojalla yhä voimakkaammin ja yhä laajempiin piireihin. Merkillinen tulos rikollisen tai mielenvikaisen saavuttamaksi. Ainoana todistuksena asiakirjan oikeasta alkuperästä on sen sisältö, ja tähän sisäiseen todistusvoimaan tulisi, kuten myöskin "Times" lausuu, kaikkien kiinnittää huomiota. Mutta juuri siitä koettavat juutalaiset kaikin mokomin kääntää huomiota pois.

Nämä pöytäkirjat suorastaan pakottavat kysymään: Onko juutalaisilla koko maailmaa käsittävää yhteisjärjestöä? Mikä on sen politiikka? Miten sitä hoidetaan? Näihin kysymyksiin annetaan pöytäkirjoissa täydellinen vastaus. Kuka tekijä lieneekin: hänellä on ollut ihmislunnonista, historiasta ja valtiotaidosta tuntemus, jonka loistava kaikinpuolisuus herättää hämmästyttävää, mutta on samalla pelottava sille, jota vastaan se kohdistaa voimansa. Tekijä, jos ylimalkaan yhdestä tekijästä voi olla puhetta, ei saata olla mikään mielenvikainen tai joku kansainvälinen rikoksentehtäjä, vaan on paljon luultavainmin etevä, kansan- ja uskonrakkauden vallitsema henki. Tämä kirjanen on liian kaameaa todellisuutta, ollakseen vain keksittyä, liian lujaperusteista vain mielikuvituksen työksi, liian syvästi elämän salalähteitä tunteva, voidakseen Perustua petokseen.

Juutalaisten hyökkäykset sitä vastaan korostavat nimenomaankin sitä, että kirjanen tulee Venäjältä. Se ei pidä paikkaansa. Se tuli *Venäjän kautta*. Se sisältyi eräeseen venäläiseen kirjaan, jonka v. 1905 julkaisi eräs professori Nilus, joka koetti näiden pöytäkirjain avulla selittää Venäjän silloisia tapahtumia. Tämä julkaisu ja selittely antoi kirjalle venäläisen sävyn, ja se on ollut juutalaisten asianajajille täällä ja Englannissa hyödyksi, kun juutalaisen propagandan on onnistunut syövyttää anglosaksilaiseen tunne- ja ajatustapaan määrättyjä mielteitä Venäjältä ja venäläisistä. Selittelyllä, että pöytäkirjat muka ovat venäläisiä, on siis vain tarkoituksena järkyttää niiden luotettavuutta.

Pöytäkirjain sisäinen rakenne osoittaa selvästi, että ne eivät ole venäläisen kirjoittamia eivätkä alkuaan venäjän kielellä tai venäläisten olojen vaikutuksen alaisina. Ne vain joutuivat Venäjällekin ja julkaistiin siellä ensiksi. Diplomaattivirkailijat ovat tavanneet niitä käsikirjoituksina kaikissa maailmanosissa. Missä juutalaisten valta on siihen kyennyt, on se vaientanut ne, joskus mitä rikollisimmilla keinoilla.

Niiden sitkeä elinvoima antaa ajattelemisen aihetta. Juutalaisten asianajajat selittävät sen siten, että pöytäkirjat edistävät antisemiittistä mielialaa ja että niitä senvuoksi säilytetään. Yhdysvalloissa ei kuitenkaan ollut laajalle eikä syvälle levinnyttä antisemiittistä mielialaa, jota sillä olisi voinut edistää, tai joka olisi halunnut valheita hengissä pysyäkseen. Pöytäkirjain leveneminen Yhdysvalloissa on selitettävissä vain siten, että ne antavat lisävalaistusta ja suurempaa merkitystä jo ennen huomatuille ilmiöille; nämä ominaisuudet taas ovat niin silmiinpistävät, että ne antavat muutoin varmentamattomille pöytäkirjoille tärkeän arvoasteen. Pelkät valheet eivät elä kauan, niiden voima sammuu pian. Mutta nämä pöytäkirjat osoittavat yhä suurempaa elinvoimaa, ne ovat tunkeutuneet korkeammalle kuin milloinkaan ennen. Niiden suhteen täytyy entistä vakavammin määrätä kantansa.

Pöytäkirjat eivät olisi mielenkiintoisempia ja arvokkaampia, jos niissä olisi esimerkiksi Theodor Herzlin nimi. Niiden nimettömyys vähentää niiden arvoa yhtä vähän kuin maalarin nimimerkin poisjättäminen voisi vähentää taulun taidearvoa. On parempikin, että pöytäkirjain lähde on tuntematon. Sillä vaikkapa tiedettäisiin tarkalleen, että ryhmä kansainvälisiä juutalaisia noin vuonna 1896 laati Ranskassa tai Sveitsissä pitämässään neuvottelukokouksessa maailmanvalloitusohjelman, niin olisi vielä näytettävä, että tämä ohjelma oli enemmän kuin oikku, että sitä todellakin kannatettiin yrittämällä sitä toteuttaa. Nämä ovat maailmanvalloitusohjelma, siitä ei ole pienintäkään epäilyä. Kenen ohjelma, se käy pöytäkirjoista selvästi esiin. Mutta mikä olisi sen asialliselle toteamiselle arvokkaampaa : yksi tai kuusi tai kaksikymmentä allekirjoitusta - vai 25-vuotinen yhtämittäinen ponnistusten sarja tämän ohjelman toteuttamiseksi?

Meille ja muille valtioille on yhdentekevää onko tämän ohjelman laatinut joku "rikollinen tai mielenvikainen", mutta ei suinkaan se, että, kun tämä ohjelma oli laadittu, se on yksityiskohtia myöten toteutettu. Asiakirja sinänsä oli toisarvoinen; mutta itse asia ja ne olot, joihin se kääntää huomion, ovat sitävastoin suunnattoman tärkeät.

V.

"JUUTALAISTEN PÖYTÄKIRJAIN" JOHDANNOKSI.

Ne, jotka mieluummin käsittelevät juutalaisen maailmanvallan teoriaa kuin tämän vallan nykyistä vaikutusta maailmassa, mainitsevat useimmin noita 24 asiakirjaa, jotka ovat tunnetut "Sionin viisasten pöytäkirjain" nimellä. Ne ovat Euroopassa herättäneet suurta huomiota ja olivat vielä äskettäin ankaran mielipiteiden myrskyn aiheena Englannissa; Yhdysvalloissa sitävastoin on niistä puhuttu jokseenkin vähän. Ne ovat samat asiakirjat, joiden vuoksi mainittu oikeusministeriön virkamies toimeenpani tutkimuksia ja jotka Britannian hallituksen viralliset kirjanpainajat Eyre & Spottiswoode Lontoossa julkaisivat.

Kuka näille asiakirjoille ensin antoi "Sionin viisasten pöytäkirjain" nimen, on tuntematonta. Niistä voisi ilman suurta häitää poistaa jokaisen viittauksen niiden juutalaiseen alkuperään, sillä kuitenkin jäisivät jäljelle kaikki pääkohdat niin valtavan laajasta maailmanvaltaohjelmasta, että sen vertaista maailma ei ole ennen nähnyt. Kuitenkin synnyttäisi jokaisen viittauksen poistaminen pöytäkirjain juutalaiseen alkuperään joukon ristiriitaisuuksia, joita niissä nykyisessä muodossaan ei ole.

Pöytäkirjoissa ilmaistuna päämääränä on kaiken jäljestyksen ja valtiovallan järkyttäminen uuden maailmanvaltiuden perustamiseksi rajattoman hallitusvallan muodossa. Tällöinen suunnitelma ei voinut olla peruisin mistään hallitsevasta luokasta, jonka hallussa valtiovalta on, ennemmin sitten anarkistien piiristä. Mutta nämä eivät aseta rajatonta yksinvaltiutta valtiomuotopyrkimystensä päämääräksi. Voisi ajatella tekijöitä jonkinlaiseksi ranskalaisten kumousmiesten seuraksi, jommoisia Ranskan vallankumouksen aikana oli - kuuluisa Orleansin herttua johtajana. Nämä kumousmiehet ovat kadonneet; mutta pöytäkirjoissa julistettua ohjelmaa ollaan täyttä päätä toteuttamassa, eikä ainostaan Ranskassa, vaan koko Euroopassa ja aivan erikoisesti Yhdysvalloissa.

Pöytäkirjain nykyisessä muodossa, joka ilmeisesti on niiden alkuperäinen, ei tapaa ainoatakaan ristiriitaisuutta. Ilmoitus niiden juutalaisesta alkuperästä näyttää oleellisesti kuuluvan itse asian luontoon. - jos nämä pöytäkirjat olisivat väärennyksiä, kuten juutalaisten asianajajat väittävät, niin olisivat väärentäjät tahallisesti yrittäneet niin selvästi korostaa niiden juutalaisuutta, että kirjan antisemiittinen tarkoitus olisi ollut helposti huomattava. Mutta sana "juutalainen" esiintyy pöytäkirjoissa vain kahdesti. Vasta syvennyttyään niihin perusteellisemmin, kuin lukijoilla yleensä on tapana, huomaa maailmanitsevaltiaan asettainissuunnitelman ja vasta silloin käy selväksi, mitä heimoa hänen tulee olla.

Mutta mihinkään pöytäkirjaan ei ole jätetty epäilyn tilaa mitä kansaa vastaan suunnitelma kohdistuu. Se ei käänny ylimystöä, ei pääomaa eikä hallitusta vastaan sinänsä. Ohjelman suoritukseen kuuluu vain tarkoin määrättyjä toimenpiteitä ylimystön, pääoman ja hallituksen suhteen. Ohjelma on suunnattu maailman väestöä vastaan, jota nimitetään sanalla "uskottomat". "Uskottomien" alinomainen mainitseminen ei jätä epäilyn tilaa asiakirjain tarkoituksen suhteen. Useimmat hajottavat "vapaamieliset" järjestelyt tarkoittavat massojen käyttämistä apureina, tosin siten, että ne samalla rappeutuvat ja saatetaan henkisen sekaannuksen tilaan, jotta niistä saadaan tahdottomia aseita. "Vapaamielisiä" kansanliikkeitä on kannatettava, kaikkia hajottavia oppeja uskonnon, talouselämässä, politiikassa ja perheoloissa kylvettävä ja levitettävä siinä tarkoituksessa, että ihmisyhdykunnat saadaan niin mullistetuiksi, että, kun sitten lopullinen suunnitelma on toimeenpantava, kansa ei sitä lainkaan huomaa ja on siihen alistunut, kun näiden oppien petollisuus tulee ilmi.

Sanamuotona ei ole: "me juutalaiset aiomme tehdä niin", vaan: "uskottomat saatetaan ajattelemaan ja tekemään niin ja niin". Lukuunottamatta paria kohtaa viimeisissä pöytäkirjoissa on ainoana rotueroa ilmaisevana sanana "uskottomat". Ensimmäinen sellainen sanonta ensimmäisessä pöytäkirjassa esim. on näin kuuluva: "Kansan arvokkaat ominaisuudet - kunniallisuus ja suoruus - ovat politiikassa suorastaan paheita, koska ne tuottavat tappion varmemmin kuin voimakkain vihollinen. Nämä ominaisuudet ovat uskottomien politiikalle tunnusomaisia; meidän ei pidä antaa heidän johtaa

itseämme." Sitten: "Uskottomien perintäylimystön raunioille olemme me muodostaneet sivistyneiden luokkiemme ylimystön ja kaiken yli rahan ylimystön. Me olemme rakentaneet tämän uuden ylimystön rikkauden perustalle, jota me hallitsemme, tieteen, jota meidän viisaamme johtavat." Edelleen: "Me pakotamme palkat suuremmiksi, mikä kuitenkin tulee olemaan työvälle hyödyttöä, sillä samaan aikaan aiheutamme me välttämättömien elintarpeiden hinnan kohoamisen samalla väittäen, että tämä on seurauksena maanviljelyksen ja karjanhoidon taantumuksesta. Niinikään tulemme keinotekoisesti ja syvältä järkyttämään tavarain tuotannon lähteet siten, että istutamme työväkeen anarkistisia aatteita ja johdamme sitä alkoholinnauttimiseen. Samalla ryhdymme toimiin uskottomien karkoittamiseksi maasta." (Antisemiittinen väärentäjä olisi voinut kirjoittaa tämän kenties viiden viime vuoden aikana. Mutta nämä sanat olivat kirjoitetut vähintään viisitoista vuotta ennen, kuten v. 1906 British Museumiin jätetty jäljennös osoittaa; Venäjällä olivat pöytäkirjat kiertämässä jo useita vuosia ennen).

Sitten jatkaa teksti: "Jotta uskottomat eivät ennenaikaisesti huomaisi asiaintilaa, tulemme me peittämään sen näennäisillä puuhilla työtätekevien luokkien hyväksi ja levittämään suuria taloudellisia periaatteita, jossa tarkoituksessa toimeenpannaan taloudellisten teoriaamme avulla ponteva propaganda."

Nämä kohdat osoittavat pöytäkirjain tyyliä niissä kohdin, missä kysymykseen tulevasta puolueista on puhetta "Me" on tekijät ja "uskottomat" ne, joista kirjoitetaan. Tämä lausutaan selkeästi 14. pöytäkirjassa: "Tässä ajatus- ja arvostelutavan eroavaisuudessa uskottomien ja meidän välillämme on todistus meidän valinnastamme valituksi kansaksi, korkeammiksi ihmisolentoiksi selvästi nähtävissä uskottomien vastakohtana, joilla on vain vaistomainen ja eläimellinen henki. He havaitsevat, mutta eivät näe eteenpäin eivätkä huomaa mitään (paitsi ehkä aineellisia asioita). Siitä käy selvästi ilmi, että luonto itse on valinnut meidät hallitsemaan ja johtamaan maailmaa." Tämä on varhaisimmista ajoista saakka ollut juutalaisten tapa jaoitella ihmiskuntaa: siinä oli vain juutalaisia ja uskottomia; jokainen, joka ei ollut juutalainen, oli uskonon.

"Juutalais"-sanana käyttämistä pöytäkirjoissa valaiskoon seuraava kohta 8. osastossa: "Kunnes voimme ilman vaaraa antaa juutalaisille veljillemme vastuimalaisia hallituspaikkoja, uskomme ne ihmisille, joiden menneisyys ja luonne ovat sellaisia, että heidän ja kansan välillä on kuilu."

Tämä tapa käyttää "uskottomien rintamia" juutalaisen valtiuden tunnusmerkkien peittämiseksi on nykyään finanssimaailmassa laajassa käytännössä. Kuinka pitkälle on edistytty sen jälkeen kun nuo sanat kirjoitettiin, osoittaa tapaus San Franciscon konventissa, niissä Brandeisin nimi mainittiin presidentinehdokkaana. Voi hyvällä syyllä odottaa, että yleinen mielipide yhä enemmän tottuu ajatukseen korkeimpien valtionvirkojen täyttämistä juutalaisilla - todellisuudessa olisi siihen vain pienoinen askel heidän käsissään jo nykyään olevasta vaikutusvallasta. Ei ole olemassa yhtään Amerikan presidentin virkatoimintaa, johon juutalaiset eivät jo salaisesti olisi mitä suurimmassa määrässä myötävaikuttaneet. Tämän paikan nimenomainen omistaminen ei ole välttämätön heidän valtansa enentämiseksi, vaan erinäisten asiain edistämiseksi, jotka ovat pöytäkirjoihin merkittyjen suunnitelmien kanssa rinnakkaisia.

Toinen kohta, johon pöytäkirjain lukija kiinnittää huomiota, on se, että näissä asiakirjoissa ei ole minkäänlaista kehottelun sävyä. Niissä ei ole minkäänlaista propagandaa, ne eivät pyri kannustamaan niiden kunnianhimoa tai toimitarmona, joille ne puhuvat. Ne ovat niin kylmät kuin lakipykälät ja niin silkan asialliset kuin tilastollinen taulukko. Ei puhetta sinnepäinkään kuin: "nouskaamme, veljet!" ei ainoatakaan hysteeristä huutoa: "alas uskottomat!" Jos nämä Pöytäkirjat ovat juutalaisten kirjoittamia tai juutalaisille uskottuja, tai jos ne sisältävät juutalaisen maailmanohjelman periaatteita, niin ei niitä ainakaan ole laadittu yllyttäjiä, vaan korkeamman asteen huolellisesti valmistettuja ja koeteltuja asianymmärtäjiä varten.

Juutalaisten asianajajat ovat sanoneet. "Voiko ajatellakaan, että, jos tällaista juutalaista maailmanvaltiushjelmaa olisi olemassa, juutalaiset olisivat sallineet sitä kirjoittaa saatikka julkaista?" Arvattavasti ovatkin ne, jotka näiden pöytäkirjain sisällyksen ovat esittäneet, tehneet sen vain suullisesti. Nämä tekevätkin nykyisessä muodossaan sen vaikutuksen kuin olisivat ne jonkun kuulijan luennoilla tekemiä muistiinpanoja. Muutamat niistä ovat laajoja, toiset lyhyitä. Siitä pitäen kuin ne tulivat tunnetuiksi, on niistä aina väitetty, että ne ovat tällaisia muistiinpanoja, joita Ranskassa tai Sveitsissä on jaettu määrättyille juutalaisille asianharrastajille. Että ne muka olisivat venäläistä alkuperää, sen osoittaa mahdottomaksi koko niiden katsantotapa ja sävy ynnä kielellinen lauserakenne.

Niiden sävy tukee otaksumaa, että ne alkuperäisin ovat olleet ylioppilaille pidettyjä luentoja, sillä niiden tarkoituksena ei ilmeisestikään ole *esitetyn ohjelman hyväksytyksi saaminen, vaan tietojen antaminen ohjelmasta, jonka toteuttamisen ilmoitettiin olevan käynnissä*. Ei minkäänlaista keh,)tusta voimien yhdistämiseen tai mielipiteiden lausumiseen. Korostetaanpa nimenomaan, että keskustelua tai mielipiteiden ilmaisu ei sallita. ("Saarnatessamme uskottomille vapautta, pidämme oman kansamme ja toinihenkilönime järkähtämättömän kuuliaisina." "Hallintosuunnitelman täytyy olla yksien aivojen laatima ... senvuoksi tulee meidän tosin *saada tietää* toimintasuunnitelma, mutta ei siitä keskustella ellemmehä tahdo hävittää sen yhtenäistä luonnetta ... Meidän johtajamme innoituksenluomusta ei senvuoksi ole annettava pohdittavaksi massalle, joka sen repelisi, eipä edes rajoitetullekaan määrälle.")

Jos tarkastaa pöytäkirjain muotoa, huomaa helposti, että näissä luennoissa esitetty ohjelma ei siihen aikaan, jolloin luennot pidettiin, suinkaan ollut uusi; ei mikään viittaa siihen. Sävy on enemmänkin uskonnollisen testamentin, ikäänkuin olisivat erityisesti uskotut luottamusmiehet säilyttäneet sen sukupolvesta toiseen. Niissä ei tapaa uudenaikaisen ajatustavan tai vereksen innoituksen sävyä, vaan ammoiin tunnettujen tosiasian ja kauan koetellun politiikan tyyntä varmuutta. Pöytäkirjoissa viitataan ainakin kahdesti niiden ikään. Ensimmäisessä pöytäkirjassa sanotaan: "Jo *ammoisina aikoina* olimme me ensimmäiset, jotka heitimme joukkojen sekaan tunnuksen 'vapaus, yhtätäisyys, veljeys'. Näitä sanoja ovat sittemmin matkineet lukemattomia kertoja valitsijapapukaijat, jotka joka suunnalta riensivät tarttumaan tähän syöttiin ja tuhosivat sillä ihmiskunnan menestyksen ja todellisen persoonallisen vapauden ... Muka viisaat ja järkevät uskottomat eivät oivaltaneet näiden sanojen kaksimielisyyttä, eivät huomanneet niiden ristiriitaa keskenänsä, eivät nähneet, että luonnossa ei ole yhtäläisyyttä ... "

Toinen viittaus ohjelman laadinnan aikaan on 13. pöytäkirjassa: "Poliittiset kysymykset eivät kuulu keillekään muille kuin niille, jotka ovat meidän politiikkaamme määränneet ja sitä *jo useita vuosisatoja* johtoneet." Eiköhän tämä saattaisi tarkoittaa salaista juutalaista sanhedrima, joka polvesta polveen aina täytetään jonkun määrätyn kastin keskuudesta?

Nimenomaan on vieläkin huomautettava: mainitut tekijät ja johtajat eivät voi muedostaa mitään nyt hallitsevaa kastia, sillä ohjelman koko sisällys on sellaisen kastin eduille suorastaan vihollinen. Ei voi olla kysymys inistään kansallisylimyksellisestä ryhmästä, esim. sentapaisesta kuin Saksan junkkerit, sillä esitetty menetelmä riistäisi sellaiselta ryhmältä sen vallan. Tässä voi olla kysymys vain kansasta, jolla ei ole varsinaista hallitusta, jolla on kaikki voitettavissa eikä mitään menettämistä, ja joka saattaa luhistuvassa maailmassa säilyä vahingoittumatta. Nämä edellytykset täyttää vain yksi kansaheimo.

Pöytäkirjain sävystä ilmenee, että tekijä itse ei tavoitellut mitään kunniaa. Omakohtaisen kunnianhimon puute on niille päinvastoin tunnusomaista. Kaikki suunnitelmat, pyrkimykset ja odotukset tähtäävät vain yhteen päämäärään: Israelin tulevaisuuteen ja tämä tulevaisuus, niin näyttää, on saavutettavissa ainoastaan ei-juutalaisten määrättyjen pää-aatteiden huolellisella hävittämisellä. Pöytäkirjat puhuvat siitä mitä oli tehty, mitä siihen aikaan, jolloin ne kirjoitettiin, tehtiin ja mitä vielä on tehtävänä. Mitään kaikkia yksityiskohtia myöten näin täydellistä, näin laajaperäistä suunnitelmaa ja näin syvää ihmistoiminnan sisäisintä lähteiden käsittämistä ei ennen milloinkaan ole tullut tunnetuksi. Ne ovat tosiaan hirvittäviä elämän salaisuuksien mestarillisessa tuntemisessa ja hirvittäviä niinikään tämän eteväinmyydeä ilmausutussa täydessä tietoisuudessa. Ne ansaitsivat todellakin arvostelun, jonka juutalaiset äskettäin lausuvat, että ne ovat mielenvikaisen laatimat, ellei se, mitä pöytäkirjoissa on sanoilla lausuttu, olisi selvästi luettavissa myöskin nykyelämän pyyrinöissä ja tapahtumissa.

Se arvostelu, joka näissä pöytäkirjoissa lausutaan ei-juutalaisista, on oikea. Ei ainoakaan lausunto eijuutalaisten hengenlaadusta ja vaikutusalttiudesta ole kumottavissa. Terävimmätkin ei-juutalaiset ajattelijat on saatu uskomaan edistyksen syiksi, mitä ovelimmilla propagandakeinoilla on keskinkertaisillekin uskoteltu.

Tosin on tuolla täällä ilmennyt joku ajattelijaj ja sanonut, että niin sanottu tiede ei ole mitään todellista tiedettä, että niin konservatiivien kuin radikalienkin niin sanotut taloudelliset lait eivät ole mitään lakeja, vaan keinotekoista keksintöä. Joskus on joku terävämpi huomiontekijä väittänyt, että tuhlaavaisuuden ja kohtuuttomuuden nykyinen ylenmääräisyys ei hiisinkaan johdu kansojen sisäisestä tarpeesta, vaan on niihin järjestelmällisesti istutettu. Ovatpa jotkut havainneet, että niinsanottu "yleinen mielipide" on suuremmalta osaltaan ostettua ja keinotekoista myöntymistä, jolla ei ole mitään tekemistä todellisen yleisen mielialan kanssa. Jos siellä tai täällä olikin saatu jonkun langan päästä kiinni - suuri yleisö ei sitä huomannut - niin puuttui valveutuneilta aina tutkimuksen kestävyyttä ja yhteistointa voidakseen seurata näitä lankoja alkupäähän saakka. Pääasiallinen selitys siihen vaikutukseen, jonka pöytäkirjat parin vuosikymmenen kuluessa ovat tehneet maailman johtaviin valtiomiehiin, on se, että niistä käy ilmi, mistä kaikki eksytys johtuu ja mitä pyrkimyksiä se palvelee. Niissä on nykyisen labyrintin johtolanka. On aika, että kansat saavat siitä tiedon.

Myönnettäköönä pöytäkirjoilla olevan todistusvoimaa juutalaisiin nähden tai ei, joka tapauksessa osoittavat ne, millä tavalla laumat saadaan juoksemaan kuin lampaat minne tahansa vaikutusten avulla, joita he eivät käsitä. Voi melkein varmasti olettaa, että kun pöytäkirjain perusajatukset tulevat tunnetuiksi mahdollisimman laajoissa piireissä ja kansat alkavat ymmärtää niitä, se arvostelu, jonka ne nyt täydellä syyllä lausuvat ei-juutalaisesta hengestä, menettää pätevyytensä.

Seuraavissa luvuissa tarkastellaan näitä asiakirjoja lähemmin ja etsitään niiden sisällyksestä vastauksia kysymyksiin, joita ne herättävät. Mutta sitä ennen johtuu mieleen kysymys: onko pöytäkirjain ohjelman menestyksellinen toteuttaminen mahdollista? - Ohjelma on jo menestyksellisesti toteutumassa. Monissa tärkeimmissä kohdissaan on se jo toteutettu. Tämän ei kuitenkaan tarvitse herättää huolestumista ja pelkoa; sillä pääase tätä ohjelmaa vastaan - sen jo toteutettujen ja vielä toteuttamattomien osien suhteen - on täysi julkisuus. Kansoille annettakoon tietoa. Pöytäkirjoissa ilmoitetun ohjelman menetelmänä on kansojen kiihdyttäminen, hälyyttäminen, niiden intohimojen yllyttäminen. Sen vastamyrkkinä on kansojen *valistaminen*. Valistus karkoittaa ennakkoluuloja. Tämän aikaansaamista vaatii niin juutalainen kuin ei-juutalaistenkin etu. Juutalaiset kirjailijat esittävät asian usein ikäänkuin kaikki ennakkoluulo olisivat vain yhdellä puolella. Pöytäkirjain pitäisi levitä mitä laajimmalti myöskin juutalaisten itsensä keskuuteen, jotta he itse tietäisivät ehkäistä tapahtumia, jotka saattavat heidän nimensä epäiltäväksi.

VI.

JUUTAISTEN PÖYTÄKIRJAT VAITTÄVÄT OHJELMAA JO OSITTAIN TOTEUTETUKSI.

Jo pelkkänä kirjallisena merkillisyytenä olisi näillä niin sanotuilla "Sionin viisaiden pöytäkirjoilla" maagillinen vetovoima niiden sisältämän maailmanohjelman kaamean täydellisuuden vuoksi. Mutta joka kohdasta ilmenee, että ne eivät ole pelkkä kirjallinen tuote; ne esiintyvät todellisen Valtiotaidon vaatimuksilla, ja niiden läpi kulkee johtava lanka, joka määrää sen luonteen. Paitsi tulevaisuussuunnitelmia huomauttavat ne, mitä jo on tehty ja mitä on tekeillä. Jos yleissilmäyksessä maailmaan huomaa sekä todellisen tilan että yleisen suunnan, niin ei ole kumma, että mielenkiinto niihin pelkkänä kirjallisena tuotteena tekee tilaa jännittyneen tarkkaavaisuuden tunteelle, joka helposti voi muuttua hämmästykseksi.

Pari kohtaa riittääköön valaisemaan sitä toteuttamisen astetta, jonka näiden asiakirjain pyrkimykset jo ovat saavuttaneet. Jotta pääseikat astuisivat paremmin esiin, korostamme erinäisiä sanoja.

Luettakoon 9. pöytäkirjasta: "Todellisuudessa ei tiellämme enää ole mitään esteitä. Meidän esihallituksellamme on sellainen lain-ulkopuolinen asema, että siitä voi käyttää voimakasta ja väkevää 'diktatuuri'-sanaa. Täysin tietoisena voin sanoa, että *me* nykyään *olemme* lakiansäätäjiä. Me perustamme oikeudet ja määräämme tuomiot. Me *hallitsemme* lujalla tahdolla, meillä kun on muinoin voimallisen, meille nyt alamaisen puolueen jäännökset käsissämme."

Sitten 8. luvussa: "Me ympäröimme hallituksemme suurella joukolla kansantaloustieteilijöitä. Tästä syystä *on kansantalous päätie*, jota juutalaiset opettavat. Me ympäröimme itsemme loistavalla joukolla pankkiireja, tehtailijoita, rahamiehiä ja varsinkin miljonamiehiä, kun todellisuudessa kaikki ratkaistaan rahan vallan avulla."

Tämä on vaateliasta puhetta, melkeinpä liian vaateliasta, mutta sitä vastaa kouraantuntuva todellisuus. Ja kuitetenkin on se vasta alkua vielä suurempiin vaatimuksiin, jotka tehdään tullakseen heti toteutetuksi. Kuten yllämainittu 8. pöytäkirjan kohta sanoo, pyrkii juutalainen aines vallitsemaan poliittisen kansantalouden oppialoilla ja todellisuus osoittaa menestyksen. Ne ovat niiden harhaoppien päätekijät, jotka ajavat massoja mahdottomiin taloudellisiin pyrkimyksiin.

Kuten mainittu 9. pöytäkirjan kohta osoittaa, muodostaa juutalainen maailmanvalta nykyään "esihallituksen". Tämä sana seisoo pöytäkirjoissa itsessään, eikä mikään ole sattuvampi. Ei mikään kansa saavuta kaikkia pyrkimyksiänsä, mutta juutalainen maailmanvalta saavuttaa ne, vaikka sen vaatimukset menevät kauas yli tasa-arvoisuuden ei-juutalaisten kanssa. Me "olemme lakiansäätäjät", sanotaan pöytäkirjoissa, ja juutalaisilla vaikutuksilla on lakien laadintaan paljoo suurempi osuus, kuin ylimalkaan aavistetaan. Kymmenen viime vuoden kuluessa on juutalais-kansainvälinen valtiut tai kansainvälinen juutalaisten ryhmä hallinnut koko maailmaa. Vieläpä enemmän: he ovat olleet kyllin voimakkaita ehkäisemään terveellisten lakien toimeenpanoa, ja missä sellainen lakiehdotus kuitenkin on päässyt tulemaan laiksi, ovat he vaikutuksellaan saaneet siihen sellaisen tulkinnan, joka on tehnyt sen tehottomaksi. Tätä voisi valaista monilla tosiasioilla.

Menetelmät, joiden avulla tämä toteutetaan, olivat jo vanhastaan osoitetut ohjelmassa, joka pyöytäkirjoissa on esitetty vain hahmoitellen. Tarkastaessamme pöytäkirjain vaatimuksia huomaamme vielä (7. pöytäkirja): "Me *olemme* jo kauan *pitäneet huolta* siitä, että uskottomien papisto - joka muutoin voisi olla meille sangen haitallinen - on saatettu huonoon huutoon ja sen tehtävä siten tarvelty. Sen vaikutus kansaan vähenee päivä päivältä. - Kaikkialla on julistettu uskonvapaus. Niinpä on vain ajan kysymys, milloin kristinuskon kukistaminen tapahtuu. Toisista uskonnoista suoriudumme vielä helpommin, mutta sen kysymyksen käsittely ei ole vielä tullut."

Tässä pöytäkirjassa on omituinen sivuhuomautus, jossa juutalaisella rodulla sanotaan olevan erikoinen taituruus loukkaamisen taidossa: "Meidän sanomalehdistömme arvostele ankarasti uskottomien valtio- ja uskontoasioita ja heidän kykenemättömyyttään. Se käyttää tällöin alati halventavia lausetapoja, jotka hipovat loukkauksia - taito, jonka käyttämiseen meidän rotumme on niin hyvin perehtynyt."

5. pöytäkirjassa sanotaan: "Meidän vaikutuksestamme on lakien järjellinen käyttö supistettu mahdollisimman vähään. Lakien kunnioitus järkytetään 'vapaamielisillä' selityksillä, jotka me tällä alalla olemme saaneet toimeen. Oikeudet *tuomitsevat* meidän tahtomme mukaan tärkeimmissäkin tapauksissa, missä on kysymys ratkaisevista oikeusperiaatteista tai poliittisista ratkaisuksista; uskottomien hallinto *näkee* ne siinä valossa, jossa me näköjään meihin ihan kuulumattomien asiameistemme kautta, sanomalehdistön avulla tai muita teitä ne heille näytämme. *Me olemme* kylväneet uskottomien yhteiskuntaan eripuraisuuden ja vastaansanomishengen."

17. pöytäkirjassa lausutaan: "Niin sanotuissa edistysmielisissä maissa *olemme me* luoneet mielettömän, säädyttömän, hyvää makua turmelevan kirjallisuuden. Valtaan tultuamme annamme sen jatkua vielä lyhyen aikaa, jotta vastakohta niiden ja meidän silloin toimittamamme suullisten ja kirjallisten julkaisujen välillä astuu sitä räikeämmin esiin."

Sanomalehdistön vallitsemisesta sanotaan 12. pöytäkirjassa: "*Me olemme saavuttaneet sen nykyään* jo siinä määrin, että sanomalehdistö saa kaikki tiedot vain muutamien tietotoimistojen kautta, jonne ne saapuvat maailman kaikista osista. Nämä toimistot ovat taas joka suhteessa meidän omia laitoksiamme ja julkaisevat vain mitä me sallimme." Samaa asiaa käsitellään 7. pöytäkirjassa: "Meidän täytyy pakottaa uskottomien hallitukset omaksuma toimenpiteitä, jotka edistävät meidän laajaperäistä suunitelmaamme - joka muuten on jo lähellä voitollista toteutumistaan. Niiden täytyy sietää keinotekoisien yleisen mielipiteen painetta, *jonka me* sanomalehdistön niin sanotun suurvallan avulla olemme *järjestäneet*. Muutamia vähäpätöisiä poikkeuksia lukuunottamatta on se jo meidän käsissämme."

12. pöytäkirja lausun tämän näin: *Me olemme päässeet* hallitsemaan uskottomien yhteiskunnan henkeä siinä määrin, että kaikki näkevät maailmantapahtumat niiden värillisten lasien läpi, jotka *me panemme* heidän nenälleen. Nyt enää ei ole sellaista hallitusta, joka voisi ehkäistä meiltä pääsyä uskomattomassa tuhuudessa niin sanottuihin "valtiosalaisuuksiin" - mutta kuinka tuleekaan olemaan silloin kun me maailmanhallitsijamme personassa olemme maailman tunnustettuja herroja?"

Juutalainen kansa on ainoa, joka tuntee kaikkien muiden salaisuudet. Ei mikään kansa voi pitkää aikaa säilyttää salaisuutta, joka suoranaisesti koskee toista kansaa, mutta toisaalta ei myöskään iikään tunne kaikkia kaikkien muiden kansojen salaisuuksia. Olisi liioiteltua väittää, että kansainvälisillä juutalaisilla on tammoinen tieto. Paljonhan siitä on toisarvoista, eikä sellaisten tietojen omistaminen välittömästi enentäisi heidän valtaansa. Mutta ratkaiseva asianhaara onkin, että heillä on *pääsy* kaikkiin valtiosalaisuuksiin, että he voivat saada tietää, mitä haluavat tietää.; sen voisi moni salainen asiakirja todistaa, jos voisi kertoa, ja moni salaisten asiakirjain kaitsija, jos tahtoisivat puhua. Ainoa todellinen saladiplomatia on se, jonka uskoon salaisuudet vain muutamille harvoille miehille, jotka ovat saman rodun jäseniä. Diplomatian pintapuolinen puuhailu, tuo touhu, joka valtiotaidon jovialisten vanhain herrojen muistelmissa näkee tappionsa, kaikki nuo välipuheet ja sopimukset kalskahtavine nimineen ikäänkuin ne tqdella merkitsivät jotakin, - kaikki se on lastenleikkiä verrattuna Juudan diplomatiaan ja sen verrattomaan taitoon saada tietoonsa jokaisen hallitsevan kerroksen salaisin tieto. Tässä suhteessa eivät Yhdysvallat suinkaan muodosta poikkeusta. Tuskinpa on toista hallitusta, joka on juutalaisten käytettävissä siinä määrin kuin nykyään meikäläinen; tämän vallan ovat juutalaiset saavuttaneet viiden, kuuden viime vuoden kuluessa.

Kuten II. pöytäkirjasta näkyy, eivät juutalaiset katso hajaantumistaan yli koko maapallon onnettomuudeksi, vaan Jumalan kaitselmukseksi, heidän maailmanvaltiussuunnitelmansa kun siten on sitä varmemmin toteutettavissa: "Jumala antoi meille, valitulle kansallensa, hajaantumisen siunaukseksi, ja *tämä hajaantuminen, joka kaikista näytti meidän heikkoudeltamme, on ollut meidän suurin voimamme. Se on johtanut meidät* maailmanvaltiuden kynnykselle."

9. pöytäkirjassa lausutut pyrkimykset tuntuvat liian vaateliailta, jotta sanat saattaisivat muuttua teoksi; mutta siinä on kuitenkin yksi kohta, missä sanat ja todellisuus pitävät täysin yhtä: "Jotta uskottomien laitoksia ei hävitettäisi ennen aikaisesti, *olemme me* otaneet ne määräävästi käteemme ja hävittäneet niiden koneiston vieterit. Me olivat ennen tarkassa ja oikeassa järjestyksessä, mutta me olemme saattaneet niiden tilalle 'vapaamielisen' epäjärjestyneen ja puolueellisen hallinnon. *Me olemme* saaneet vaikutusvoiman oikeuslaitokseen, vaalioikeuteen, sanomalehdistöön, personalliseen vapauteen ja - ennen kaikkea vapaan ihmiselämän peruspylväisiin: kasvatukseen ja kulttuuriin. Teoreettisilla ja käytännöllisillä kasvatustapojen avulla, jotka me havaitsemme ilmeisen vääriksi, mutta jotka *me olemme* panneet alkuun, *olemme me* harhaanjohtaneet, tuhmentaneet ja tärvelleet uskottomien nuorison. Voimassaolevista laeista *olemme me* ilman varsinaista muutosta, vain antamalla niille ristiriitaisia selityksiä, saaneet vaikutuksiltaan hämmästyttävän aikaansaannoksen.»

Jokainen tietää, että vaikka ilma ei milloinkaan ole ollut niin täynnä "vapaus"-teorioja ja mielettömiä oikeuskäsitteitä kuin nykyään, nykyään tapahtuu alinomaista, persoonallisen vapauden paloittelua. Sosiaalisen vapauden asemesta on kansa sosialististen fraasien avulla saatettu ennen tuntemattomaan valtion holhuunalaisuuteen. "Yleinen terveydenhoito" antaa yhden tekosyn, "työsuojeluksen" eri muodot toisia. Lapset saattavat nykyään tuskin enää leikkiä vapaasti muuten kuin valtion asettamain leikinjohtajain valvonnan alaisina, ja näiden joukkoon on merkittävästi kyllä ilmestynyt silmiinpistävä suuri määrä juutalaisia. Kadut eivät enää ole vapaita; kaikenlaatuiset asetukset rajoittavat luonnollisimpiakin kansanvapauksia. Lakkaamaton pyrkimys kaavamaisuuteen - jokainen perin oppineista "periaatteista" johdettu käynnissä; ja merkittävä: jos tutkija tuntee näiden kansanelämän kahlehtimispyrkimysten määräävään keskustaan, tapaa hän juutalaisia ratkaisevissa asemissa. Lapset houkutellessaan pois perheen "sosialisesta keskustasta" muihin "keskustoihin"; lapset - me puhumme ei-juutalaisista lapsista: kenenkään ei-juutalaisen ei milloinkaan sallittaisi määrätä juutalaisten lasten elämää - otetaan pois luonnollisilta opastajiltaan kotona, kirkossa ja koulussa ja viedään pakollisiin "keskustoihin" ja "tieteellisiin" leikkeihin "kouluutettujen johtajain" hoiviin, menettely, joka totuttaa lapsen olemaan antautumatta luonnollisen ympäristönsä johtoon ja odottamaan kaikkea "valtiolta". Kaikki nämä menetelmät kuuluvat maailmansuunnitelmaan ei-juutalaisten orjuuttamiseksi. Ellei se johdu tästä juutalaisten maailmansuunnitelmasta, olisi mielenkiintoista saada tietää, minkävuoksi näiden kokeilujen ainekset ovat juuri ei-juutalaisia lapsia ja niiden johtajat juutalaista rotua.

Juutalaisten vapaudet ovat Yhdysvalloissa varmimmin turvatut. Ei-juutalainen katsokoon, miten tulee toimeen ulkomaailman kanssa; mutta juutalaisten yhdyskunnalla on omat erikoiset suojelijansa, jotka moninaisin tavoin - joiden joukossa politiikkaa ja liike-tointo koskevat uhkailut eivät suinkaan ole viimeisellä sijalla - pitävät huolta siitä, että heidät otetaan huomioon. Ei kukaan yleishyvää harrastava ei-juutalainen saisi kiitosta, jos hän täten pyrkisi pitämään huolta juutalaisten lasten elämästä: semmoisesta pitää juutalainen seurakunta itse huolen joka kaupungissa. Salaisimmat kaikista seurakuntakouluista ovat juutalaiset, jopa siihen määrin, että suurkaupunkien hallinto ei aina tiedä edes niiden paikkaa. Juutalainen on aina kärkeä vaikuttamaan ei-juutalaisen henkeen; hän pyrkii määräämään, mitä tämän tulee ajatella - varsinkin juutalaisista. Hän vaikuttaa empimättä koko ei-juutalaiseen ajatusmaailmaan siinä määrin, että tämä, vaikkakin välillisesti, lopulta työskentelee juutalaisten pyrkimysten hyväksi. Tämä into ja sitkeys, joka pistää jokaisen silmään, joka sen kerran on havainnut, on ilmaisua juutalaisen vakaumuksesta, että hän kuuluu korkeampaan rotuun ja kykenee ohjaamaan alempia rotuja; jälkimmäisiin kuuluu koko ei-juutalainen maailma.

Jokainen vaikutus, joka nykyään johtaa ei-juutalaisen nuorison kevytmielisyyteen ja siveettömyyteen, tulee juutalaisista lähteistä. Itsekö muka tämä nuoriso on keksinyt sen "urheiluvuon", joka nykyiseen nuorisoon on vaikuttanut niin vahingollisesti, että melkein jokainen päiväkirjailija on katsonut tarpeelliseksi siihen viitata? Tämä tyyli on peräisin juutalaisesta vaatetusmaailmasta, missä taideaistilla ja siveellisillä näkökohdilla totisesti ei ole ratkaisuvallata. Filmi on mielenkiintoinen valokuvauksen kehitysmuoto näytelmätaiteen yhteydessä, - mutta kuka on syytä sen rappeutumiseen, joka tekee sen miljoonille niin vakavaksi siveelliseksi vaaraksi, että se on synnyttänyt yleistä huolestumista ja paheksumista? Ketkä ovat kaikkinaisten rypysijojen ja hermojakuluttavien huvipaikkojen johtajia koko maailmassa? Näin valaisee todellisuus kaamealla tavalla lausuntoa: "*Me olemme* eksyttäneet, tuhmentaneet ja turmelleet uskottomien nuorison kasvattamalla sitä periaatteissa ja teorioissa, jotka tunnemme ilmeisesti vääriksi, mutta olemme panneet liikkeelle."

"Periaatteet ja teorit" eivät välttämättä vaadi suurta eikä edes keskinkertaistakaan henkistä kykyä. Nuori poika, joka viettää vapaan aikansa elävissä kuvissa, saa täällä "periaatteensa ja teorian" kuten korkeampien säätyjen nuorukainen saa omansa, kuullessaan juutalaisen "vapaamielisen", joka siten suorittaa "väestön valvontaa", esittävän ajatuksia "sukupuolivapaudesta". Se turmelus, joka näissä "periaatteissa ja teorioissa" on, ei ole peräisin ei-juutalaisesta perheestä tai kirkosta tai enimmäkseen ei-juutalaisten harjoittamasta ammatinlaadusta, vaan teorioista, vaikutuksista ja ammattilaaduista, joiden pääasiallisina edustajina ovat juutalaiset. Näiden syytösten sarjaa voisi jatkaa, mutta tahdomme vartavasten rajoittaa sen sellaiseen, mikä kaikkialla on helppo huomata. Niinikään on pantava merkille, että juutalainen nuoriso ei suinkaan ole pääuhri, vaan ei-juutalainen. Vaikkakin tämä sosiaalinen myrkytys tempaa mukaansa jonkun murto-osan edellisistäkin, niin merkitsee tämä mitättömän vähän ei-juutalaisen nuorison keskuudessa tapahtuvaan turmelukseen. On kuvaavaa, että juutalaiset, jotka tästä ei-juutalaisten turmelumenetelmästä sitäpaitsi saavat runsaan voiton, eivät itse eivätkä heidän poikansa ja tyttärensä joudu tämän menetelmän uhriksi. Juutalainen nuoriso suoriutuu näistä ja tämänlaatuisista ylväämpänä ja puhtaampana kuin ei-juutalaisen nuorison enemmistö.

Moni isä ja moni äiti, moni tervevaistoinen turmeltumaton nuorukainen, tuhannet opettajat ja kirjailijat ovat vastustaneet *ylellisyyttä*. Moni rahamies, joka näki miten kansa ansaitsee rahansa ja taas sen hävittää, on siitä varoitannut. Samoin tunnustetut kansantaloustieteilijät nähdessään kuinka ylellisysteollisuudet nielivät aineksia ja ihmisiä, joita olisi tarvittu välttämättömien teollisuuksien pysyvään jatkumiseen; kuinka ihmiset valmistivat joutavuuksia, kun heidän ennemmin olisi pitänyt valaa terästä tai olla maantöissä. He näkivät tuhlattavan aineksia esineihin, joita valmistettiin vain *myyntiä* eikä *tarvetta* varten ja näitä aineksia siten riistettävän sellaisilta teollisuuslaaduilta, jotka valmistavat tarpeellista - jokainen, joka on huomannut tämän mielettömän joutavaan rihkamaan ja ylellisyyteen tottumuksen, on nostanut äänensä sitä vastaan. Mutta pöytäkirjain mukaan on tässä alettu väärästä päästä. Kansa tosin ostaa tätä mielettöntä n. s. ylellisyyserihkamaa, mutta se ei ole sitä keksinyt. Se päinvastoin tuntuu siitä rasitukselta. Mutta loppumaton välkyntävirta kulkee edelleen, yhä uutta heitetään kansan joukkoon, levitetään sen silmien eteen, näin koristeltuja henkilöitä pannaan rivissä kulkemaan kadulla sen näyttämiseksi, mikä on "tyylikästä". Sanomalehdet selittävät sitä sanoin ja kuvin; elävät kuvat esittävät sitä. Näyttelijät kantavat näyttämöllä näitä muotiuutuuksia - kaikki tämä on painetta ja pakkoa, jota ei milloinkaan käytetä minkään todella arvokkaan suhteen.

Mistä tämä johtuu? Mikä on se mahti, jolle pitkä kokemus ja tietoinen pyrkimys tekee mahdolliseksi alentaa kansan aistit ja maun ja pakottaa sen lisäksi tuhlaamaan niihin enimmät rahansa? Mistä tämä yletön ylellisyys ja virtailu on johtunut? Mistä johtuu, että ennenkuin näitä ylellisyydesineitä ja irstailutilaisuuksia oli olemassa kaikki oli huolellisesti valmistettua kiinnittämään niihin huomiota ja herättämään niiden halua?

Jos Amerikan kansa nähdessään nämä arvottomat ja kallishintaiset asiat kerrankin ajattelisi, mistä ne ovat alkuisin ja kenen taskuun niiden tuottamat suunnattomat voitot joutuvat, ja tarkkaisi koko sitä liikettä, joka täyttää markkinat kallishintaisilla joutavuuksilla ja turmelee siten ei-juutalaisen maailman rahallisesti, taloudellisesti ja yhteiskunnallisesti - jos sille, sanalla sanoen, voitaisiin tehdä selväksi ei ainoastaan, että juutalaiset finanssipyrinnöt ovat tiiviisti yhteenkytkeytyneet ihmislunnon alhaisinten viettien kanssa vaan vieläpä, että ne ehdoin tahdoin herättävät ja kiihoittavat näitä viettejä, niin johtaisi tämä tieto enemmän kuin ennen siihen, että ainesten, työn, ei-juutalaisen rahan, ei-juutalaisten hengen hävittämisestä ja Israelin tähänastisesta täydellisestä hyödyttömyydestä maailmalle tehtäisiin loppu.

Me sanomme, että ei-juutalainen yleisö on tämän hyödyttömien ylellisyystavarain keinotekoisesti toimeensaadun kaupan uhri. Milloin on juutalaisten nähty joutuvan tämän joutavuuden uhriksi? He käyttävät silmiinpistäviä pukuja, mutta hinta ja arvo vastaavat toisiaan. He pitävät hyvinkin suuria jalokiviä, mutta ne ovat oikeita. Juutalainen ei joudu juutalaisten uhriksi; ylellisyysnarrimaisuudet ja "huvit" ovat rahvasta varten; hän tietää, mikä sitä houkuttelee, ja tuntee kaiken tuon romun arvottomuuden.

Sääliintävintä ei ole rahallinen tappio, eivät rikkomukset hyvää aistia vastaan, vaan se, että mielettömät ei-juutalaiset massat vapaaehtoisesti menevät verkkoon: he pitävät muodinvaihtelua yhtä luonnollisena kuin kevään tuloa, ja sen uutta vaatimusta heidän tuloistaan yhtä välttämättömänä kuin veroja. He luulevat näyttävänsä siinä jotakin osaa, mutta ainoa osa, jota he esittävät, on maksaminen ja aina taas maksaminen, kun "uusin muoti" on vanhentunut ja uudempi tulee tilalle. Tässä maassa on ihmisiä, jotka tietävät kahta vuotta ennen, mitä muotihullutuksia kansa tulee noudattamaan: sillä heidän sen päättävät! Kaikki tämä on pelkkää afääriä, tosin ei-juutalaiselle enemmistölle noloa, mutta sitä tuottoisampaa juutalaiselle vähemmistölle.

Kaikkeen tähän luo 6. pöytäkirja räikeän syjävalaistuksen: se on kohta pitemmästä kappaleesta, joka käsittelee suunnitelmia, miten kansan mielenkiinto voitaisiin kääntää poliittisista taloudellisiin kysymyksiin, teollisuus tehdä epävarmaksi ja sekoittamalla keinottelua sen harjoittamiseen epärehelliseksi ja kansa lopulta tämmöiser kehityksen edessä neuvottomaksi ja avuttomaksi. Ylellisyys on tässä yhtenä välineenä: "Ei-juutalaisten toimeentulon kalvamiseksi tulemme me ylykkeenä keinotteluun *herättämään heissä suuren halun ylellisyyteen, houkuttelevaan ylellisyyteen.*" Ja I. pöytäkirjassa: "Oman kansamme emme voi sallia joutuvan siihen. Ei-juutalaiset ovat alkoholin tuhmentamia" - sattumalta menevät alkoholijuomista saadut tulot suureksi osaksi juutalaisten taskuihin. Yhdysvaltain whiskyrenkaan historia osoittaa sen. Tavallansa on *koko alkoholinvastustusliike kamppailua ei-juutalaisen ja juutalaisen kapitaalivälillä*; toistaiseksi näyttää ei-juutalaisen enemmistö voittaneen.

Huvipaikat, pelit, tingeltangelit, halvat muodit, valetimantit ja kaikki muut jutkut, joilla kansa on saatu kaikkinaiseen turhuuteen tuhlaamaan niin paljon rahaa, että tulojen parannus aina jää tehottomaksi, kaikki se on tapahtunut juutalaisten johdolla.

He eivät ehkä ole tietoisia osallisuudestaan tähän kansan turmelemiseen; he ajattelevat ehkä ainoastaan miten helpoimmin ansaitsevat rahaa. He ehkä joskus hämmästyvät, jos sattuvat vertaamaan tuhmia, ei-juutalaisia raha- ja ansio-ovelain, kultaviisaiden juutalaisten kanssa. Oli miten oli: meidän edessämme on ohjelmaluonnos, miten kansat kylmästi harkiten on saatettava aineellisesti ja henkisesti rappiolle ja samalla kuitenkin pidettävä hilpeällä mielellä. ja toisaalta näemme, kuinka rämä ohjelma joka päivä toteutuu, ja suurimmaksi osaksi ellei yksinomaan *yhden* rodun jäsenten valvonnan alaisena.

VII.

OVATKO JUUTALAISET TIETÄNEET SODAN ENNAKOLTA?

Ennenkuin ryhdymme lähemmin tarkastamaan yhteyttä "Sionin viisasten pöytäkirjain" kirjoitetun ohjelman jo sen *todellisen* ohjelman välillä, joka on nähtävissä kansojen elämässä, luokaamme silmäys niihin suunnitelmiin, joiden toteuttaminen pöytäkirjain kirjaanpanon aikaan vielä kuului tulevaisuuteen. On muistettava, että mikä 1896 ja 1906 oli tulevaisuutta, saattaa nyt jo olla *menneisyyttä*, että mikä silloin oli *suunniteltua* saattaa nyt jo olla *toteutettua*. Muistakaamme vain 22. pöytäkirjan sanoja: "Minä olen koettanut huolellisesti selittää entisten ja tulevain tapahtumain salaisuudet samoin kuin *niiden tärkeiden läheisen tulevaisuuden tapausten, joita kohti nyt riennämme ankarain kriisien kuohussa.*" Muutamat näistä "tärkeistä tapauksista" ovat jo tapahtuneet ja ne luovat räikeätä valoa tässä käsiteltyyn kysymykseen.

Todistusnäytteen, joka vielä on tuoreena kaikkien miistissa, on maailmansota antanut juutalaisten polemiikki näitä kirjoituksia vastaan koetti nostaa suurta melua siitä, että eräs niistä koski Saksassa etualalla olevaa juutalaiskysymystä, ja kansaa koetettiin johtaa harhaan väittämällä, että nämä kirjoitukset muka olivat vain ovelaa saksalaista sodanjälkeispropagandaa. Todellisuudessa on asia niin, että Yhdysvaltoja ehkä lukuunottamatta Saksa on se maa, joka - ulkoa ja sisältä - on voimakkaimmin juutalaisvaikutuksen alaisena. Tosin on sittemmin yleinen mieliala Saksassa saattanut juutalaiset enimmäkseen poistumaan valtion viroista. Mutta pääsikä Saksa silti juutalaisista vapaaksi? Ei suinkaan. Sillä juutalaisten linnoitukset ulottuivat laajemmalle ja syvemmälle kuin vain välittömän virkavallan käyttöön. Heidän vaikutuksensa teollisuuden päähaaroihin, finansseihin ja Saksan tulevaisuuteen ei ole vähääkään vähenny; se on yhä vielä järkähtämättömästi voimassaan.

Saksa mainitaan juutalaiskysymyksen yhteydessä tässä aivan erikoisesta syystä: Kuten tunnettua nostettiin siellä ensimmäiseksi "aluevaltaus"-huuto, vieläpä aikana, jolloin Saksan koko sotatoiminta ja mieliala oli juutalaisen

vaikutuksen alaisena. Tämä huuto kajahti sitten kautta maailman. Ja Yhdysvalloista, jotka silloin eivät lainkaan olleet sotaan osallisina, kajahti vastaan huuto: "ei aluevaltauksia!" Näin tehtiin siitä kysymyksestä maailmankysymys. Pian olivat kansat unohtaneet taisteluiden verivirrat, sotakeinottelijat ja kaikki muut järkyttävät ilmiöt ja keskustelivat vain yhdestä asiasta, joka ei kuulunut sodan alkuun eikä loppuun - aluevaltauskysymyksestä. Jos tietää, kuka Saksassa määritteli sodan päämäärät ja ketkä samaan aikaan olivat Yhdysvaltojen ulkopoliittikan pääneuvonantajina, niin käy "aluevaltauksien" tekeminen koko maailman tunnuksiksi hyvin mielenkiintoiseksi, mutta ei vielä täysin läpinäkyväksi.

Vasta pöytäkirjoista selvenee kaikki - ja nämä tiedot, jotka nyt tulevat tunnetuiksi, ovat nähtävästi peräisin vuodelta 1896. Että ne olivat kirjoitetut viimeistään vuonna 1905, on ainakin varma.

Toinen pöytäkirja käsittelee sotaa; alkusanat kuuluvat: "*Meidän pyrkimyksillemme on välttämätöntä* että, mikäli suinkin mahdollista, sodat *eivät tuota uusia maa-alueita*. Siten saadaan sodat *siirretyksi taloudellisille raiteille*, ja kansat tulevat tuntemaan *meidän tällöin antamamme avustuksen etevämmyyden voiman*."

Kuka vuosien 1896 ja 1905 välillä ajatteli, että sotiin nähden käytettäisiin tunnuslauseena "ei aluevaltauksia"? Joku meikäläinen? Tai joku valtiomies? Me tiedämme pääesikuntien askarrelleen mahdollisen tulevan sodan suunnitelmien ja menetelmien harkinnassa. Me tiedämme vastuunalaisuudestaan tietoisten valtiomiesten pyrkineen aikaansaamaan sellaista etujen tasapainoa, että se tekisi sotien syntymisen miltei mahdottomaksi. Kuka on kaukonäköisyydellään ja johdonmukaisuudellaan tehnyt kaikki nämä tehottomiksi ohjelmallansa: "ei aluevaltauksia"?

Onneksi antavat juutalaiset lähteet itse riidattoman vastauksen tähän kysymykseen. *American Jewish News* (Amerikan juutalainen lehti) julkaisi 19. syyskuuta 1919 huomattavimpana kerrottavanaan:

"KUN PROFEETAT PUHUVAT.

- *Monta vuotta sitten ennusti Max Nordau Balfourin julistuksen (koskeva Palestiinan muuttamista juutalaisvaltioksi). Litman Rosenthal kertoo tästä seuraavan mielenkiintoisen muistelman:*

- *Sunnuntaina, päivää jälkeen 6. kongressin päättymisen pyysi tri Herzl puhelimessa minua käymään luonaan."*

[*Tästä saamme tietää ajan. kuuden sionistikongressi pidettiin elokuussa 1903 Baselissa. Kuvaus jatkuu:]*

"Tullessani hotellin eteiseen tapasin Herzlin äidin, joka otti minut vastaan tavallisella herttaisuudellaan ja kysyi, oliko Venäjän sionistien mieliala nyt käynyt levollisemmaksi.

- *'Miksikä juuri Venäjän sionistien, rouva Herzl?' kysyin minä. 'Miksi tiedustelette erikoisesti heitä?' 'Kun poikani', selitti rouva, 'kiinnittää mitä suurinta huomiota Venäjän sionisteihin. Hän pitää heitä juutalaisen kansan ytimenä, pääelinvoimana.'*

[*Tässä kuudennessa kongressissa oli Britannian hallitus - Herzl ja hänen asiamiehensä olivat pysyneet kosketuksissa Englannin hallituksen kanssa, sanoo Jewish Encyclopedia, 12. Osa, Siv, 678 - tarjonnut juutalaisille siirtomaan Ugandassa, Itä-Afrikassa. Herzl oli taipuvainen ottamaan sen vastaan, ei Palestiinan korvauksena, vaan askeleena Palestiinaa kohti. Tämä seikka oli Herzlin ja Litman Rosenthalin välisen keskustelun pääesineenä Baselin hotellissa. Rosenthalin kertomuksen mukaan oli Herzl sanonut hänelle m. m. "On tehtävä ero päämäärän ja niiden teiden välillä, joita meidän on käytävä tähän päämäärään päästäksemme." - Mutta äkkiä oli sitten Max Nordau - joka viirneksi Lontoossa pidetyssä neuvottelukokouksessa näyttää tulleen Herzlin seuraajaksi - astunut sisään ja keskustelu Rosenthalin kanssa oli keskeytynyt.*

Lukija seuratkoon nyt tarkkaavasti Rosenthalin kertomuksen jälkimmäistä, tärkeämpää osaa:]

"Noin kuukautta myöhemmin niatkustin asioissa Ranskaan. Matkalla Lyoniin poikkesin Pariisissa ja kävin kuten tavallista sionististen ystäviemme luona, Eräs heistä kertoi minulle, että tri Nordau esittäisi samana iltana kertomuksen 6. kongressista. Minä keskeytin tietenkin matkani ollakseni läsnä kokouksessa ja kuullakseni Nordaun kertomuksen. Kun illalla astuimme kokoussaliin, oli se tungokseen saakka täynnä, ja kaikki odottivat kärsimättöminä suurta mestaria Nordausta, jota saliin tullessaan tervehdittiin myrskyisillä suosionosoituksilla. Suosiomyrskystä välittämättä alkoi Nordau heti esitelmänsä ja sanoi: 'Te tulette tänne kaikki mielessänne kysymys, joka polttaa sydäntänne ja on kohoamassa huulillenne, ja se kysymys on todella suuri ja tärkeä. Minä vastaan teille siihen. Te tahdotte kysyä: kuinka saatoin - yhtenä niistä, jotka laativat Baselin ohjelman - kuinka uskalsin puhua Ugandaa koskevan englantilaisen ehdotuksen hyväksi; kuinka saatoimme Herzl ja minä pettää Palestiina-ihanteemme? Sillä varmaankin te ajattelitte, että me olemme sen pettäneet ja unohtaneet. Mutta kuulkaa, mitä minulla on teille sanomista. Minä puhuin Ugandan hyväksi pitkän ja huolellisen harkinnan jälkeen; tietoisesti neuvoin kongressia harkitsemaan Englannin hallituksen ehdotusta ja hyväksymään tämän ehdotuksen, joka sionistikongressin kautta oli tehty Juudan kansalle; ja minun

vaikuttimeni - vaan omien vaikuttimieni asemesta kerron teille kernaammin erään poliittisen historian jonkinlaisena vertauskuvana.

- Tahtoisin puhua teille ajasta, joka nyt jo on melkein unohtunut, ajasta, jolloin Euroopan vallat päättivät lähettää laivaston Sevastopolin linnoitusta vastaan. Siihen aikaan ei vielä ollut Italiaa, Italian yhtynyttä kuningaskuntaa. Italia oli todellisuudessa vain pieni Sardinian ruhtinaskunta, ja suuri, vapaa, yhtynyt Italia oli vain unelma, hehkuva toive, etäinen ihanne Italian kaikkien isänmaanystävien ajatuksissa. Sardinian johtajina, jotka suunnittelivat vapaata, yhtynyttä Italiaa ja taistelivat sen hyväksi, oli kolme suurta kansallissankaria Garibaldi, Mazzini ja Cavour.

- Euroopan vallat kehoittivat myöskin Sardiniaa ottamaan osaa Sevastopolin edustalle tehtävään retkeen ja lähettämään laivueen linnoitusta piirittämään. Tämä ehdotus synnytti Johtajain kesken erimielisyyttä. Garibaldi ja Mazzini eivät tahtoneet lähettää laivastoa Englannin ja Ranskan avuksi. He sanoivat: 'Meidän ohjelmamme, työ, johon me olemme velvolliset, on vapaa, yhtynyt Italia. Mitä meille Sevastopol kuuluu? Sevastopol ei ole meille mitään, ja meidän täytyy keskittää kaikki voimamme alkuperäiseen ohjelmaamme, jotta voimme toteuttaa ihanteemme niin pian kuin mahdollista.'

- Mutta Cavour, joka silloin oli Sardinian etevin, kykenevin ja kaukonäköisin valtiomies, vaati, että hänen maansa lähettäisi laivaston piirittämään Sevastopolia yhdessä muiden valtain kanssa, ja sai lopulta tahtonsa läpi. Teistä on kukaties mielenkiintoista kuulla, että Cavourin oikea käsi, hänen ystävänsä ja neuvonantajansa, hänen sihteerinsä Hartum, oli juutalainen, ja hallitusta vastustavissa piireissä puhuttiin kiihtyneinä juutalaisesta kavalluksesta. Ja eräässä italialaisten isänmaanystävien kokouksessa ehdistettiin ankarasti Cavourin neuvonantajaa Hartumia, ja vaadittiin häntä puolustamaan vaarallisia ja vahingollisia valtiotoimiansa. ja hän sanoi: "Meidän unelmamme, kamppailumme, ihanteemme, ainoa toivomme ja pyrkimysperämme on vapaa ja yksimielinen Italia. Kaikki keinot ovat pyhitettyjä, jos ne johtavat tähän suureen, ihanaan päämäärään. Cavour tietää sangen hyvin, että Sevastopolin jälkeen ennemmin tai myöhemmin tulee pidettäväksi rauhankonferenssi, ja että tähän konferenssiin ottavat osaa ne vallat, jotka ottivat osaa taisteluihin. Tosin ei Sardinialla ole mitään suoranaista tekemistä Sevastopolissa, mutta jos me nyt olemme laivastollamme apuna, saamme olla mukana tulevassa rauhankonferenssissa ja nauttia samoja oikeuksia kuin muut vallat ja siinä rauhankonferenssissa tulee Cavour julistamaan vapaan, riippumattoman, yhtyneen Italian. Näin on meidän unelmamme vihdoinkin tuleva ihanaksi, onnelliseksi todellisuudeksi. ja jos te minulta vielä nyt kysytte, niitä Sardinialla on Sevastopolissa tekemistä, niin mainitsen teille seuraavat sanat ikäänkuin portaiden astuimet: Cavour, Sardinia, Sevastopolin piiritys, tuleva eurooppalainen rauhankonferenssi, vapaan, yhdistyneen Italian julistaminen.'

- Koko kokous oli Nordaun kauniin, lennokkaan ja innostuneen puheenlumoissa, ja hänen loistava, musikaalinen ranskansa hiveli kuulijain korvaa miltei aistillisella nautinnolla. Puhuja vaikenä pari sekuntia ja yleisö, hänen loistavasta puheestaan aivan huumaantuneena, osoitti mieltymystä hurjilla tapatuksilla. Mutta pian pyysi Nordati hiljaisuutta ja jatkoi:

'Nyt on Englannin suuri edistysmielinen maailmanvaltakunta Kishinewin pogromien jälkeen sympatiansa osoitukseksi kansaraukallemme tarjonnut sionistikongressin kautta Juudan kansalle Ugandan itsenäistä siirtokuntaa. Uganda on tosin Afrikassa eikä Afrika ole eikä tule koskaan olemaan Sion, käyttäkseni Herzlin omia sanoja. Mutta Herzl tietää sangen hyvin, että ei mikään ole sionismin asialle niin arvokasta kuin ystävälliset valtiolliset suhteet Englannin kaltaiseen valtakuntaan, sitäkin arvokkaammat, kun Englannin pääharrastus kohdistuu itämaihin. Ei missään ole ennakkotapaus niin tehokas kuin Englannissa, ja niinpä on erinomaisen tärkeää vastaanottamalla Englannin kädestä siirtomaa luoda tällainen ennakkotapaus meidän asiamme eduksi. Ennemmin tai myöhemmin täytyy itämaiden kysymys tulla ratkaistuksi, ja siihen sisältyy Palestiinan kysymys. Englannilla, joka oli lähettänyt virallisen poliittisen nootin sionistikongressille - joka puolestaan on sidottu Baselin ohjelmaan - Englannilla tulee olemaan ratkaiseva ääni itämaisen kysymyksen lopullisessa ratkaisussa, ja Herzl on katsonut velvollisuudekseen ylläpitää arvokkaita suhteita tähän suureen ja edistysmieliseen valtaan. Herzl tietää, että edessämme on hirvittävä koko maailman järkytys. Pian ehkä tulee kokoonkutsuttavaksi eräänlainen maailmankongressi, ja Englanti, suuri, vapaa ja mahtava Englanti on silloin jatkava sitä työtä, jonka se jalomielisellä tarjouksellaan kuudennelle kongressille on alkanut. Ja jos te minulta vielä nyt kysytte, mitä Israelilla on tekemistä Ugandassa, niin toistan minä Sardinian valtiomiehen sanat, vain meidän tapaukseemme sovitettuina ja meidän käsityskantamme mukaisesti ajateltuina. Minä lausun teille seuraavat sanat, ikäänkuin näyttäisin teille aina korkeammalle ja korkeammalle johtavien portaiden astuimia: Herzl, Sionistikongressi, Englannin Uganda-tarjous, tuleva maailmansota, rauhankonferenssi, jossa Englannin avulla luodaan vapaa ja juutalainen Palestiina.'

- Niinkuin valtainen ukonilma iskivät meihin nämä sanat, me vapisimme kaikki hämmästyksestä ja kunnioituksesta ikäänkuin olisimme nähneet näkemyksen. ja minun korvissani kaikui suuren veljemme Ahad Haamin sanat, kun hän Nordaun puheesta ensimmäisessä kongressissa sanoi: 'Minä tunnen, että joku suurista, vanhoista profeetoista puhui meille, että tämä ääni tuli Judean vapailta vuorilta, ja meidän sydämemme sykähtivät meissä kun kuulimme hänen sanansa, jotka olivat täynnä ihmeitä, viisautta ja näkyjä.'"

Kummastuttavaa on, että tätä Litman Rosenthalin kirjoitusta on lainkaan saatu painattaa. Mutta se painettiin vasta Balfourin Palestiinaa koskevan ilmoituksen jälkeen, eikä sitä olisi julkaistu, elleivät juutalaiset olisi luulleet, että se osa heidän ohjelmaansa oli toteutettu. Juutalainen ei paljasta itseään milloinkaan, kunnes katsoo pelin voittaneensa, silloin saattaa niin käydä. Vain juutalaisille ilmoitettiin v. 1903 "porrasohjelma": *tuleva maailmansota - rauhankonferenssi - juutalainen Palestiina*. Kun katsottiin jo oltavan portaiden ylimmällä astuimella, sai siitä julkisesti puhua.

Samanlaatuisen valaisun antaa tsaarin kukistus. Kun tämä tapaus tuli tunnetuksi, herätti se New Yorkissa suurta riemua, ja eräs maailmankuulu ei-juutalainen piti puheen, jossa hän ylisti erästä mahtavaa juutalaista siitä, että tämä oli alullepannut tsaarin kukistuksen sillä rahalla, jonka avulla venäläis-japanilaisen sodan aikana pidettiin propagandaa venäläisten sotavankien keskuudessa Japanissa. Tämä tosiasia tuli tunnetuksi Vasta salahankkeen onnistuttua. Merkille on pantava myöskin, että ne, jotka suorittivat hankkeen viimeisen toimituksen, Nikolai Romanovin, hänen puolisonsa, nuorten tyttäriensä ja sairaan poikansa murhaajat, olivat "viisi sovietin edustajaa, kaikki viisi juutalaisia". Asia oli pantu alulle amerikkalaisen rahamiehen avulla ja päättyi sovjetin edustajain toimella.

Tiesivätkö kansainväliset juutalaiset v. 1903 sodan olevan tulossa? Rosenthalin tunnustus on vain murtoosa sitä koskevista todistuksista. Ja ainoastaanko tiesivät? Hyväpä olisi, jos asia olisi jäänyt vain ennakkotietoon, eikä olisi olemassa tosiasioita, jotka osoittavat, *että he ovat sodan aiheuttaneetkin*.

Nyt pyydetään lukijaa pitämään mielessään kaksi kohtaa Rosenthalin kirjoituksesta: "Kukaties on teistä mielenkiintoista kuulla, että Cavourin oikea käsi, hänen ystävänsä ja neuvonantajansa, hänen sihteerinsä Hartum oli juutalainen." Niin puhuu juutalainen sanomalehdistö itse. Jos Dearborn-Independent tai joku Chicagon tai New Yorkin aikakauskirja kävisi läpi maailman mahtimiesten sihteerien luettelon ja merkitsisi nimen jälkeen huomautuksen: "hänen sihteerinsä - juutalainen", panisi juutalainen parjauksenvastustusseura varmaan sitä vastaan vastalauseen. Juutalaisen käsityksen mukaan ei suinkaan kaikki, mikä juutalaisille on sallittua, ole luvallista ei-juutalaisille. Jos Hartumista kirjoitettaisiin julkisesti, niin sanottaisiin häntä "italialaiseksi".

Olivatko ne juutalaiset sihteerit, joita ennen sotaa, sen kestäessä ja rauhankonferenssin aikana oli olemassa runsaasti, kykenemättömämpiä kuin Hartum? Eikö Englannissa, Ranskassa, Saksassa, jopa Venäjälläkin ollut lainkaan Hartumeja, (Yhdysvalloissa niitä oli monta), jotka näkivät "porrasohjelman"? Oliko Max Nordau, joka sen selvästi näki 1903, unohtanut sen 1914 ja 1918? Joka tapauksessa tiedämme: *juutalaiset ovat Baselin-kokouksessaan 1903 ennakoita tienneet 'maailmansodan' tulevaksi*. Kuinka saattoivat he tietää, että siitä tulisi *maailmansota*? Me tiedämme vielä: pöytäkirjat ovat ehkä jo v. 1896, mutta varmasti ainakin 1905 ennakoita tienneet politiikan "ei aluevaltauksia".

Maailmansota tuli. Myöskin tunnus "ei aluevaltauksia" tuli. Mikä silloin juutalaisten maailmanohjelmissä oli tulevaisuutta, on nyt menneisyyttä.

Pöytäkirjoissa on kaksi sanontatapaa: "me olemme tehneet" ja "me tulemme tekemään". Jos maailmanohjelman salainen yliselittäjä tänä vuonna jossakin pitää luentoja uskotuille rotukumppaneilleen, niin täytyy hänen monissa kohdin, missä 1896 sanottiin "me tulemme tekemään", nyt sanoa "me olemme tehneet". Paljon on toteutunut.

"Me tulemme esiintymään työtekevien luokkien vapauttajina" - se on tapahtunut ja tapahtuu yhä. "Me tulemme kääntämään uskottomien ajatukset teollisuuteen ja kauppaan". Sekin on tapahtunut. "Me tulemme toimeenpanemaan lujasti keskitetyn hallinnon saadaksemme kaikki valtion voimat tukevasti käsiimme". On melkein kaikkialla tosiasia. "Me tulemme asettumaan kaikkien puolueiden ja liikkeiden vapaamieliselle puolelle ja asettamaan puhujat". On tapahtunut. "Me toimeenpanemme pakollisen palkkojenkorotuksen" - tapahtunut. "Samaan aikaan aiheutamme kaikkien välttämättömien elintarpeiden hinnannousun" - tapahtunut. "Me tulemme kalvamaan tuotannon perustuksia syövyttämällä työmieheen anarkistisia aatteita" - on tapahtunut.,

"Todistaaksemme uskottomien eurooppalaisten hallitusten orjuutusta, näytämme yhdessä valtiossa mahtiamme rikoksilla ja väkivallantöillä s. o. hirmuhallituksella", 7. pöytäkirja. Joka katsahtaa Venäjälle ja ajattelee Englannin, Ranskan ja Italian johtavien ministerien suhdetta sovjetiteja kohtaan, valtiomiesten "orjuutusta" olojen alaisiksi, jotka käyvät yhä sekavamnäksi, joka näkee Euroopan nääntymässä haavasta, joka tahallisesti estetään parantumasta - sen täytyy sanoa: sekin on toteutunut!

"Meidän suunnitelmamme eivät tule kukistamaan kaikkia olemassaolevia laitoksia yhdellä kertaa. Vain niiden käyttöä muutetaan ja niiden koko toiminta asetetaan meidän suunnitelmiamme mukaiseksi". Se on tapahtunut.

"Me tulemme satuloimaan sanomalehdistön ja pitämään lujasti ohjaksista". Se on tapahtunut. Ohjaksat on nykyään Yhdysvalloissa vedetty sangen kireälle, siitä voisi moni asianomainen kertoa kokemuksiaan.

"Vaikkapa joku kirjoittaisikin meitä vastaan, niin ei kukaan painata hänen kirjoitustaan". Se on suureksi osaksi tapahtunut. Täydellisesti on se toteutunut sanomalehdistössä, joka on vain "bisnessiä".

"Keinottelun kannustimeksi edistämme uskottomissa pyrkimystä ylelliseen, houkuttelevaan elintapaan." On tapahtunut.

"Jokaiseen vastustusyritykseen on meidän vastattava siten, että nostatamme asianomaisten naapurien kautta sodan jokaista maata vastaan, joka rohkenee vastustaa meitä. Jos kaikki naapuritkin yhtyisivät kääntyäkseen yhteisesti meitä vastaan, niin täytyy meidän nostattaa maailmansota». (7 pöytäk.) Nimitys "maailmansota", on sama, jota Nordau ja Rosenthal käyttivät. "Herzl tietää, sanoo Nordau 1903, *"että hirvittävä koko maailman järkytys on edessämme"*.

"Meidän täytyy, toimeensaada koko Euroopassa ja sen suhteiden kautta myöskin muissa maanosissa levottomuutta, eripuraisuutta ja keskinäistä vihollisuutta". Se on tapahtunut. "Siitä on meillä kaksinainen hyöty. Sillä tämän menettelyn kautta saavutamme kaikkien maiden kunnioituksen, kun ne uskovat, että meillä on valta mieleemme mukaan synnyttää epäjärjestyksiä ja taas palauttaa järjestys." Tämäkin on tapahtunut.

Puhuja v. 1896 on sanonut totuuden puhuessaan "tärkeistä tapahtumista, joita kohti me syöksymme raskaiden kriisien virrassa". Ei ainoastaan tunnus "ei aluevaltauksia" levinnyt mahdollisimman laajalle, kuten pöytäkirjat halusivat, vaan kokonainen sarja muita suunnitelmia on samalla kypsynyt. "Ei aluevaltauksia" valtiollisen siveyden ilmaisuna on eri asia; mutta toista, jos aluevaltauksia ei sallita senvuoksi, että "sodat siten tulevat pelkästään taloudellisiksi asioiksi ja että kansat tuntevat meidän eteväinmyytemme voiman siitä avusta, mitä me annamme". Maailma näki ohjelmassa "ei aluevaltauksia" valtiollisen siveyden ilmaisun; toinen ohjelma, joka käytti tätä siveellistä käsitystä vain keinona, pysyi salassa.

Tätä lukua on vielä jatkettava. Nyt on vain kysymys, ovatko, sen jälkeen, kun pöytäkirjain ohjelma niin monia yksityiskohtia myöten on toteutettu, viisaat ilmoittaneet oppilailleen porrasohjelman jatkon ja onko maailmalla ehkä odotettavana uusia paljastuksia. Voisi käydä niin, että jo nyt saatu tieto juutalaisten suunnitelmista saa kansat heräämään, mikä tekisi nyt voimassa olevan ohjelman ja uudetkin suunnitelmat - jos niitä on - tehottomiksi. Mutta Juudan edellä kulkee kirkas johtotähti.

VII.

ONKO JUUTALAISTEN "KAGAALI" NYKYINEN "SOVJET"?

Sovjet ei ole venäläinen, vaan juutalainen laitos. Se ei ole uudenaikainen Venäjän juutalaisten keksintö uusi Leninin ja Trotskijn valtiollinen aate: se on muinaisjuutalaista alkuperää, järjestömuoto, jonka juutalaiset laativat rotunsa ja kansallisuutensa säilyttämiseksi, kun roomalaiset olivat valloittaneet Palestiinan.

Nykyaikainen bolshevismi, joka nyttemmin on todettu olevan vain kauan sitten suunnitellun, juutalaisen rodun Valtaan saattamista tarkoittavan iskun ulkonainen kuori, omaksui heti sovjetin hallitusmuodon, koska kaikkien maiden juutalaiset, jotka ottivat osaa venäläiseen bolshevismiin, ovat vanhastaan kouluutetut sovjetin laatuun ja rakenteeseen.

Sovjet mainitaan pöytäkirjoissa vanhalla "kagaalin"-nimellä 1). 17. pöytäkirjassa sanotaan: "Jo nyt ovat veljenime velvolliset ilmiantamaan jokaisen henkilön, omaan perheeseensä kuuluvia luopioita myöten, jotka vastustavat kagaalia. Kun *meidän kuningaskuntamme* tulee, täytyy kaikkien alamaisten palvella valtiota samalla tavalla."

1) Oikeastaan "kahal" mutta venäjältä suomenkieleen joutunut muodossa "kagal" l. "kagaali." - Suom.

Jokainen, joka tunteejuutalaisten nykyistä elämää, tietää mitä luopioiden ilmiantaminen merkitsee. Vainot, joiden alaiseksi kristinuskoon kääntynyt juutalainen tai ei-juutalaisen kanssa avioliittoon mennyt ankaraukkoisen juutalaisen perheen poika tai tytär joutuu, ovat muun ihmiskunnan keskuudessa tuntemattomia. Äskettäin meni eräässä länsivaltiossa muidan nuori sivistynyt juutalaistyttö naimisiin erään ei-juutalaisen sanomalehdenkustantajan kanssa. Siitä hetkestä alkaen, jolloin hän ilmoitti tämän aikomuksensa, kohdeltiin häntä luopiona. Häntä häväistiin niitä halpamaisimmin, hänen hääpäivänensä julistettiin hänet kansallensa kuolleeksi ja toimeenpantiin kaameat hautajaiset.

Tämä ei ole mitään tavatonta. Järkyttävempiä kuvauksia tästä tarjoaa Spinozan elämäkerta, tuon suuren filosofin, jota nykyajan juutalaiset mielellään esittävät kansansa kaunistuksena. Hänen tutkimuksensa saattoivat hänet asettamaan epäilyn alaiseksi useita rabbiinien dogmeja. Kun Spinoza jo oli arvossapidetty henkilö, koetettiin hänen suhteensa juutalaisten kesken sangen tavallista lahjomiskeinoa. Niinpä tarjottiin Spinozalle 1,000 guldenia vuodessa, jos hän vaikenisi vakaumuksestaan ja silloin tällöin näyttäytyisi synagogassa. Tämän tarjouksen hän halveksuen hylkäsi. Hän päätti ansaita toimeentulonsa hiomalla linssejä optillisia kojeita varten. Silloin hänet julistettiin luopioksi. Menettelyä kuvataan seuraavasti: "Hylkäyspäivä oli vihdoinkin tullut; summaton joukko kokoontui olemaan läsnä synkeässä toimituksessa. Se alkoi sillä, että äänettömästi ja juhlallisesti sytyttiin joukko mustia kynttilöitä ja avattiin liitonarkki, jossa oli Mooseksen lakikirjat. Siten valmistettiin uskovaisten mielialaa näytelmän kaameudelle. Ylirabbiinin, joka oli tuomitun vanha ystävä ja opettaja, mutta nyt hänen katkerin vihollisensa, oli toimeenpantava tuomio. Hän seiso siinä tuskaa kärsivänä. mutta taipumattomana; kansa kohdisti jännittyneenä katseensa häneen. Korkealla ylhäällä seiso

kanttori ja veisasi vaikertavalla äänellä kirouksen sanat; toiselta puolen sekaantui näihin kirouksiin torven läpätunkeva ääni. Nyt käännettiin mustat kynttilät nurin ja sula vaha tippui pisara pisaralta suureen, verellä täytettyyn astiaan.

- Sitten tuli varsinainen kirous:

Enkelien ja pyhien tuomion jälkeen suljemme me sinut, Baruch de Espinoza, pois seurastamme, hylkäämme ja kiroamme sinut vanhojen ja koko tämän pyhän seurakunnan suostumuksella, näiden pyhien kirjojen edessä: näiden 613 käskyn nojalla, jotka niihin ovat kirjoitetut, sillä kirouksella, jolla Josua kiroi Jerikon, sillä kirouksella, jolla Elisa kiroi lapset, ja kaikilla kirouksilla, jotka laissa ovat kirjoitetut. Kirottu olkoon hän päivällä ja kirottu olkoon hän yöllä. Kirottu nukkuessaan ja kirottu valvoessaan, kirottu sisään - tullessaan ja ulosmennessään. Herra älköön hänelle anteeksi antako, Herran suuttumus ja viha leimutkoon alati tätä miestä kohtaan ja laskekoon hänen päälleen kaikki kiroukset, jotka lakikirjassa ovat kirjoitetut: Heira hävittääkään hänen nimensä auringon alta ja työntäkään hänet rikoksensa tähden ulos kaikista Israelin sukukunnista kaikin taivaan kirouksin, jotka laissa ovat kirjoitetut ... ja me kiellämme kenenkään puhumasta hänen kanssaan suun tai kirjoitauksen sanoilla tai osoittamasta hänelle minkäänlaista suosiota, asumasta hänen kanssaan saman katon alla tai lähestymästä häntä neljää kyynäränmittaa lähemmäksi tai lukemasta mitään hänen kirjoittamaansa kirjaa.

- Kun nämä kaameat sanat oli lausuttu, painettiin kaikki kynttilät äkkiä vereen, uskonnollisen kauhistuksen ja kirouksen huuto kuului kaikkien suusta; ja juhlavassa pimeydessä huusivat kaikki näihin kirouksiin "Amen! Amen!" 1)

1) Lewes: *Biographische Geschichte der Philosophie.* - Prof. J. K. Hosmer: *Die Juden.* - Pollock: *Leben Spinoza's.*

Tämä luo räikeää valoa siihen paineeseen, jonka alaisia ne juutalaiset ovat, jotka tahtoisivat julkisesti nousta kansansa yhteiskunnallisviihollisia aatteita vastaan, mutta eivät uhkaavan rangaistuksen vuoksi uskalla.

17. pöytäkirja määrää tällaisen karkoitustuomion toimeenpantavaksi jokaista kohtaan, joka hangoittelee "kagaalia" eli juutalaisten vanhaa sovjetjärjestelmää vastaan.

Roomalaisten hävitettyä juutalaisten valtakunnan säilyttivät juutalaiset patriarkkansa hengellisenä ja valtiollisena keskustana, ja juutalaisten hajaannuttua Palestiinasta säilytettiin tämä kansallinen keskus "maanpaon ruhtinaan" tai eksilarkin persoonassa, mikä virka luultavasti vieläkin on olemassa ja, mikäli muutamilla tahoilla arvellaan, nykyään lienee erään Amerikan-juutalaisen hallussa. Kaikista päinvastaisista vakuutteluista huolimatta eivät juutalaiset milloinkaan ole lakanneet, olemasta kansana s. o. tietoisesti yhteenkuuluvana, kaikista muista eroavana roturyhmänä, jolla on omat pyrintönsä ja ihanteensa, jotka ovat ankaran juutalaisia erotukseksi koko muusta ihmiskunnasta. Että he muodostavat eri kansakunnan kansojen keskuudessa, myöntävät vakavimmat juutalaiset ajattelijat yleisesti, vielä nimenomaan sitä korostavat: ja se onkin ilmeisesti havaittavissa olevien tosiasian mukaista. Juutalainen tahtoo elää sekä muusta kansasta erillään, että omassa kansassaan muita kansoja vastaan, ja hän pyrkii mikäli mahdollista elämään omien on juutalaisen nykyään onnistunut aikaansaada oma oikeuslaitoksensa omien asiainsa ratkaisemiseksi omien lakiansa mukaan. Ja tämä on juuri sovjetkagaalin periaate.

Ensimmäisestä vuosisadasta saakka on, kuten juutalaisesta ensyklopediasta näkyy, "seurakunta", "yhteisö" tai "kagaali" ollut juutalaisen elämän keskustana. Niin oli jo Babylonian-vankeuden aikana. Viimeksi esiintyi se virallisesti rauhankonferenssissa, missä juutalaiset, maailman-ohjelmansa mukaisesti - *ainoan ohjelman, joka rauhankonferenssissa meni läpi täydellä menestyksellä ja muuttamattomana* - hankkivat itselleen kagaalioikeuden itsehallinto- ja kulttuuri-asioissaan, joka siten tuli monien muiden etuoikeuksien lisäksi niissä maissa, missä heidän erikoisasemansa jo oli herättänyt paheksumista. Puolan kysynnys on silkka juutalaiskysymys, ja Paderewskin epäonnistuminen valtiomiehenä oli ainoastaan seurausta härien asemastaan juutalaisten vaikutusten alaisena. Romanian kysymys on niinkään juutalaiskysymys, ja kaikki romanialaiset puhuvat Yhdysvalloista "juutalaismaana", he kun olivat valtiomiehiltään kädelleet siitä ankarasta paineesta, jota Amerikan juutalaisten puolelta oli heidän maataan kohti käytetty, paineesta, joka koski Romanian todellisia elinehtoja ja pakotti Romanian allekirjoittamaan sopimuksia, jotka olivat yhtä nöyryyttäviä, kuin Itävallan Serbialle tekemät vaatimukset, joista maailmansota syntyi. Juutalaiskysymys on nähtävissä kaikkien niiden voimien yllä, jotka aiheuttivat sodan ja kaikkien niiden rauhan esteiden kohdalla, jotka maailma on kokenut.

Kagaalin tai muinaisen sovjetin alaisina elivät juutalaiset itsekseen ja hallitsivat itseään neuvotellen maanhallituksen kanssa edustajainsa välityksellä. Se oli räikeämpää kommunismia kuin milloinkaan on nähty Venäjän ulkopuolella. Kasvatus, terveydenhoito, verot, perheasiat, kaikki oli muutamien miesten ehdottomassa vallassa, jotka muodostivat hallituksen. Tämä hallitus oli - ja samaa täytyy nykyisestäkin juutalaisesta rabbinihallituksesta olettaa - aikaan nähden rajoittamaton ja virka kulki usein monen sukupolven läpi keskeytymättömänä perintönä. Kaikki omaisuus oli yhteistä: tämä ei kuitenkaan estänyt johtajia tulemasta rikkaiksi. Näitä kagaaleja tai sovieteja oli Roomassa, Ranskassa, Hollannissa, Saksassa, Itävallassa, Venäjällä, Tanskassa, Italiassa, Romaniassa, Turkissa ja Englannissa. Yhdysvalloissa on tätä aatetta kehitetty synagogain ja kansallisten ja kansainvälisten juutalaisten salaseurojen yhteydessä.

Kagaali on perinnäinen juutalainen valtiomuoto rodun hajaantumisen aikana kansojen keskuuteen. Sen kansainvälinen luonne ilmenee korkeammassa viranomaisissa; nämä kasvoivat sitä makaa kuin juutalaiset levenivät yli maailman.

Juutalainen ensyklopedia puhuu "kolmen maan neuvostosta", "neljän maan neuvostosta", "viiden maan neuvostosta", jotka entisinä aikoina edustivat kansainvälistä yhteyttä. Mutta kuten kaikissa tämänlaatuisissa kertomuksissa on uudempina aikoina vaikea saada selkeää selostusta näistä laitoksista. Viimeinen sionistikongressi Lontoossa, missä epäilemättä - vaikka ei tietenkään julkisissa kokouksissa - ratkaistiin monta asiaa, jotka koskivat kaikkien maiden juutalaisia, olisi voitu puhua "viidenneljättä maan neuvostosta", sillä edustajia tuli mitä etäisimmistä seuduista: Lapinmaasta ja Etelä-Afrikasta, Persiasta ja Uudesta Seelannista. Tämän maailmanviraston tehtävänä oli juutalaisten yhteistyttäminen, ja kertomukset sen kokouksista ulottuvat kaukaisiin vuosisatoihin.

Venäjän nykyinen neuvostovalta ei senvuoksi ole mitään uutta. Se on juutalaisten kumousmiesten ei-juutalaiselle Venäjälle väkisin antama hallitusmuoto, johon juutalaiset olivat kouluutetut kosketuksensa alkuajoista saakka muun ihmiskunnan kanssa. Neuvosto-Venäjä ei ylimalkaan olisi ollut mahdollinen, ellei 90 % kommissaareista olisi ollut juutalaisia. Eikä myöskään Neuvosto-Unkari, ellei pääpunikki Bela Kliun itse ja 18 hänen 24 kommissaaristaan olisi ollut juutalaisia. juutalaiset ovat ainoa kansanryhmä, joka on harjaantunut kagaalin rakentoon ja hoitoon.

Eräs "Associated Pressin" sähkösanoma 12. elok. 1920 valaisee neuvostojärjestelmän ja juutalaisen hengenlaadun sisäistä sukulaisuutta. Puolan kylvistä ja kaupungeista, jotka bolshevistikoukko edetessään miehittivät, sanoi sähkösanoma: "Paikalliset juutalaiset seurakunnat toimeenpanevat jo sovjet- ja kommunistihallintoja." Tietenkin. Tämä on vain silmiinpistävässä ristiriidassa sen kanssa, mitä sanomalehdistössä alinomaan kerrotaan juutalaisten kärsimyksistä neuvostohallituksen alaisina, ja heidän punaisten-kammostaan. Mutta enin osa, mitä suuressa sanomalehdistössä tästä saamme lukea, on silkkää juutalaista lorua, ja silminnäkiä kertomukset puhuvat aivan päinvastaista. Muudan amerikkalaisen avustustoimikunnan jäsen kertoo, että avustustoimi Puolassa raukeaa usein tyhjiin kun juutalaiset talonmestajat vaativat huoneistaan suunnattomia vuokria. Toinen toteaa, että vaikka piletinhinnat rautateillä niin sanotuissa nälkäpiireissä ovat kohonneet kymmenkertaisiksi, käyttävät hienompia ja kalleimpia junia yksinomaan juutalaiset. Matkastaan Unkarissa kertoo hän: "unkarilaisilla ei ole rahaa enää, mutta juutalaisilla sen sijaan on."

"Mutta Amerikan juutalaiset inhoavat Trotskia ja sovjetismia", kuulee joskus väitettävän. Onkohan niin? Sivulla 9 amerikkalaista "Jewish World" 30. heinäk. 1920 on mrs. Samuel Ruskin allekirjoittama kirje. Sen päällekirjoitus kuuluu: "Häpeämmekö todellakin Trotskia?" Pari lausetta siitä:

"Minä olen nykyisin kuullut useiden juutalaisten sanomalehdentoimittajain valittavan, että juutalaisia moititaan nyt radikaaleiksi. Se on totta: monet juutalaiset ovat radikaaleja. Totta on niinkään, että moniaat radikaalien johtajat ovat juutalaisia. Mutta ennen kuin vuodatamme kyneleitä tästä rodun rappeutumisesta, ajatelkaariime kuitenkin hiukan: Trotskia itseään on aina mainittu mainittu sivistyneeksi mieheksi, joka on tutkinut maailmantaloutta, voimakkaaksi ja vaikuttavaksi johtajaksi ja ajattelijaksi, joka varmaan tulee historiassa seisomaan niiden suurten miesten joukossa, jotka meidän rotomme on lahjoittanut maailmalle ... Sangen harvat meistä epäilevät enää, etteikö niiden mielettömyyksiä takana, joita Venäjältä kirjoitetaan, ole se suuri totuus, että Venäjä on siinä epäselvässä tilassa, joka aina seuraa jälleenrakentamista. Näennäisen epäjärjestyksen takana on suunnitelma ja sekasorrostta syntyy järjestys. Siitä ei tosin synny mitään Utopian maata, vaan hallitus, joka on niin hyvä kuin ne epäilemättä suurihenkiset, käytännölliset idealistit, jotka Venäjää rakentavat voivat aikaansaada niillä luonnonpakosta puutteellisilla ihmisaineksilla, joita heidän täytyy käyttää.

Ja näitä johtajia on Leo Trotski - onko meidän todellakin hävettävä Trotskia?"

Ilmeisesti tämä nainen häpeää Trotski-Braunsteinia.

Tai otettakoon tuomari Harry Fisher Chicagosta. Samalla kun hän nautti palkkaansa tuomatinvirastaan matkusteli tuomari Fisher ympäri maailmaa juutalaisen avustustoiminnan palveluksessa. Hän muutti pian matkalle lähdeytyään suunnitelmiansa ja saapui Venäjälle. Hän kertoo useissa haastatteluissa päässeensä Venäjälle vain sillä ehdolla, ettei kajoaisi poliittisiin asioihin. Samanlaista ehtoa ei näy pannun hänen paluulle Yhdysvaltoihin, sillä hän esiintyy julkisesti puolittamassa täysiä kauppasuhteita Venäjän neuvostohallituksen kanssa. "Chicago-Tribunen" mukaan sanoo hän: "Meidän täytyy jättää Venäjä omiin valtoihinsa. Meidän on ryhdyttävä kauppasuhteisiin sovjetien kanssa. Bolshevikkihallitus on lujalla perustalla ... Kun kommunistipuolueen jäseniä on vain 700 000, ovat talonpojat, lähes 100 miljoonan lukuisena yhtenäisenä joukkona Leninin hallituksen takana." Sovjetsuunnitelmiin, joiden takana nuo 100 miljoonaa talonpoikaa ovat, kuuluu seuraavakin - mikä on sitä mielenkiintoisempaa, kun tuomari Fisher on tuomarina Chicagon siveysoikeudessa. Hän kertoo:

"Joku aika sitten kerrottiin, että Venäjän naiset oli muka julistettu kansallisuusomaisuudeksi. Se ei ole totta, mutta se helppous, millä avioliittoja voidaan solmita ja purkaa, edistää hyvin nopeaa vaihtelua. Joka haluaa naimisiin, menee raatihuoneelle, kuten me sitä nimittäisimme, ja merkityttää itsensä avioliittoluetteloihin. Avioionmenon halu on sangen suuri. Jos kaksi ihmistä tarvitsee välttämättömästi vaatteita ja elintarpeita, sopivat he joskus mennä päiväksi naimisiin. Seuraavana päivänä menevät he taas raatihuoneelle, mutta merkityttävät tällä kertaa nimensä eronneiden luetteloon. Se on kaikki, niitä tarvitaan eron, ja he ovat lisäksi saaneet hyvän aterian."

Chicagolainen tuomari Harry Fisher, joka on palannut juutalaiselta avustusretkeltään siellä, on ilmeisesti myöskin yksi niitä, jotka eivät häpeä Trotskia.

Myöskin Max Pine, New Yorkin hebrealaisten yhteiskaupan monivuotinen sihteeri, on ollut Venäjällä "työläisedustajana". Hänkin tiesi kertoa paljon hyvää neuvosto-oloista, muun muassa sen silmiinpistävän tiedon, että juutalaisilla on Venäjällä, niilläkin, jotka eivät ole bolshevikkejä, sangen hyvät olot!

Olemme kuulleet kolmen mitä erilaisimmassa asemassa olevan henkilön lausuntoja, mutta kukin heistä ilmaisee luontaista suosiota kagaalia eli sovjetia kohtaan, sen menetelmien ihailua ja erikoista ihastusta sen hallitsijaa kohtaan. Sillä sovjetismi on mielivaltahallituksen täydellinen muoto, ja Neuvosto-Venäjän aviolait täydessä sopusoinnussa pöytäkirjain ohjelman kanssa: "Me tulemme tekemään tyhjäksi perhe-elämän vaikutuksen uskottomien keskuudessa." Onnistuuko Venäjän sovjetkagaalien täydellisesti tuhota venäläisten perhe-elämä, on sangen epäiltävää. Sovjetjärjestelmän heikkous on sama kuin pöytäkirjainkin: siveellinen häikäilemättömyys, joka omilla laitoksillaan hävittää toimeenpanijansa.

Pöytäkirjain valossa katsottuna ei nykyinen Venäjä Vielä ole juutalaisvaltio, vaan juutalaisten valloittama ei-juutalainen valtio. Pöytäkirjoissa mainitaan kolme menettelyn astetta. Ensimmäinen on valtio-yhteyden salainen hävittäminen levittämällä houkuttelevia ja hajottavia aatteita. Tähän työhön käytetään myöskin ei-juutalaisia agitaattoreita. Kun nämä aatteet ovat kylliksi vaikuttaneet yhteiskunnan hajottamiseksi ja kriisin aikaansaamiseksi, ilmestyy - kuten Saksassa - voimia, jotka sitä ennen ovat vaikuttaneet salassa, pinnalle, nämä tarttuvat ohjaksiin ja johtavat vallankumousta. Saksassa tapahtui tämä heti aselepoa seuranneen romahduksen jälkeen, mutta saksalaiset olivat jo ennen huomanneet juutalaisten vaikutuksen kaikissa johtavissa virallisissa asemissa, joten juutalaisten ennen pitkää taas täytyi pimitä kaikista näkyvistä poliittisista asemista. Myöskin Venäjällä anastivat juutalaiset heti hallitusvallan ja heidän onnistui siinä pysyä. Tämä alkoi, kun Kerenski pakotti tsaarin luopumaan kruunusta, sitä jatkuu Trotskin aikana, jonka armeijat ovat Euroopan uhkana.

Mutta sellainen maan valloittaminen, jota Saksassa yritettiin ja joka Venäjällä onnistui, ei vielä ole ohjelman päämäärä. Se on vain sen avoimen ja julkisen suorituksen alku. Kagaali-neuvosto tähtää yhteiskunnan täydellistä murskaamista, kaiken yhteistoiminnan ja yhteisyyden täydellistä hajottamista, ehdotonta isännyyttä jokaisessa pienessä piirissä, kunnes koko maa on auttamattomana sirpalelajänä. Tämä sisältää luonnollisesti myöskin teollisuuselämän tuhoamisen, samoin kuin ei-juutalaisten käyttämisen armeijassa ja siveyden ja järjestyksen yleisen hänimentärnisen. Tämä on pöytäkirjan ohjelma viimeisellä asteella, ennenkuin uudelleenrakentairiinen alkaa, jonka määränä on tehdä valloitetusta maasta juutalaisvaltio. Tätä viimeistä astetta ei maailma vielä ole nähnyt, siihen ei ole ryhdytty vielä edes Venäjällä. Jos Venäjän kansa herää siitä huumauksesta, johon se on saatettu, ei siihen myöskään ryhdytä. Juutalaiset julistavat tosin äänekkäästi, että Neuvosto-Venäjä tulee kestäväksi. Mutta ratkaiseva ääni siitä on Venäjällä, ja se ei ole vielä puhunut. Nyt jo pöyristyttää ihmiskuntaa ajatus todellisen Venäjän heräämisestä ja neuvostolaisia kohtaavasta hirvittävästä kostosta.

Pöytäkirjain ohjelma oli Ranskan vallankumouksessa juuri voitolle pääsemässä, mutta tämä tuhoutui omaan siveelliseen villiintymiseensä. Venäjällä pääsi se vielä askelta pitemmälle, mutta sielläkin tulee se kukistumaan siveyslakien pilkkaamiseen. Juutalaiskysymys on nykyään polttavana Venäjällä ja Puolassa, ja juutalaisten taisteluvoimia avustetaan voimallisesti Amerikan Yhdysvalloista käsin. Niinpä ei ole kumma, että pienet Itä-Euroopan valtiot, jotka kamppailevat henkensä puolesta juutalaista kuristusta vastaan, sanovat meidän maattamme "juutalaismaaksi".

"Me näytämme voimamme yhdelle valtiolle", sanoo pöytäkirja. "Todistaaksemme, että me olemme orjuuttaneet Euroopan uskottomien hallitukset, näytämme yhdessä niistä valtamme väkivallantöillä s. o. hirmuhallituksella". - 7. pöytäkirja.

Yhden toisensa jälkeen Euroopan ei-juutalaisista kansoista oli pakko tuoda sotaväkensä pois Venäjältä. Yksi johtava valtiomies toisensa jälkeen antoi sitoa kätensä Venäjän kysymyksen suhteen. Ja nykyään täytyy maailman nähdä kuinka pientä Puolaa, arvattavasti järjestyksessä toista maata sovjetin uhrilistalla, uhkaa niitä ankarin kosto siitä, että se uskalsi puolustaa itsenäisyyttään juutalaisvaltaa vastaan. Venäjän on täytynyt katkerasti sovittaa yrityksensä päästä juutalaisista riippumattomaksi; nyt on Puolan vuoro. Kulo leviää, niin ainakin toivovat Itä-Euroopan juutalaiset ja heidän mukanaan monet Amerikan juutalaisista, yli koko maailman.

Jos maailman hallitsevat juutalaiset tahtoisivat, että Venäjän kansa vapautettaisiin, jos he tahtoisivat sammuttaa bolshevismien tuhoavan tulen ja lopettaa juutalaisten osanoton kaikkiin vallankumousliikkeisiin, niin voisivat he tehdä sen yhdessä viikossa. Mitä nykyään tapahtuu, se tapahtuu juutalaisten maailmanmahtien tietien ja tahtoen. Ilmeisesti ei haluta perustaa liikettä, joka suuressa määrässä juontaa alkunsa Amerikan juutalaisista. Se kuuluu ohjelmaan "näyttää yhdelle valtiolle meidän valtamme", ja sitä noudatetaan. Tällä "näyttämisellä" on kuitenkin kaksi puolta, se näyttää tosin *vallan*, mutta se näyttää myöskin *kansan*, joka tätä valtaa käyttää, ja tämä saattaisi lopulta ehkä toivoa, ettei koskaan olisi sitä tavoittanut, saavuttanut eikä käyttänyt.

Joka tahtoo tarkastaa pöytäkirjoissa lausutun arvostelun terävyyttä, katsokoon bolshevismmin vaikutusta omaan personaansa. Kieltämättä on Amerikan ei-juutalaisten kaikissa kerroksissa jonkinlaista ihailua sitä keikausta kohtaan, jonka Lenin ja Trotski ovat suorittaneet niin Valtavalla perustalla. Sen rohkeus, kyky pysyä pystyssä niin monista vastakkaisista voiniista huolimatta, herättää Vaistomaista tunnustusta.

Verrattakoon tähän seuraavaa kohtaa 10. pöytäkirjasta: "Rahvas tuntee erikoista rakkautta ja kunnioitusta poliittista voimaneroa kohtaan, ja se on sanonut kaikista rohkeista kaappauksista: 'Katalaa, mutta taitavaa! Temppu, mutta hyvin tehty! Hävytöntä, mutta suurenmoista!' Me otamme kaikki kansat mukaan suunnittelemaamme työtä toimeenpanemaan. Ensin täytyy meidän saada varmuus rohkeiden ja pelottomien agenttien palveluksista, jotka raivaavat tieltämme kaikki esteet. Kun me toimeenpanemme valtiokaappauksemme, sanomme me kansalle: 'Kaikki on käynyt huonosti, kaikki ovat kärsineet. Me poistamme teidän kärsimysten syyt: natsionalismin, rajat ja mynttieron. Tietysti saatte lausua meistä arvostelunne, mutta olisi väärin, jos sen tekisitte ennenkuin olette antaneet meille tilaisuutta näyttää, mitä me tahdomme ja voimme'."

Viisaasti harkittu, ja niin on myöskin tähän saakka aina menetelty. Mutta voimakas vastavaikutus on ehdottomasti nouseva. Bolshevismmin takana piilevän liikkeen todelliset toimeenpanijat ja todelliset pyrkimykset astuvat ilmi. Silloin murskaa ihmiskunta tämän maailmanohjelman juuri, kun se näytti olevan saavuttamaisillaan lopullisen voiton.

Venäjän kagaali-neuvosto-järjestelmä valaisee tätä maailmanohjelmaa räikeämmin kuin entiset kokeet ovat tehneet. Viisi sukupolvea on katsellut Ranskan vallankumousta siinä eksyttävässä valossa, joka sille on osattu antaa. Nyt tiedetään, että se ei ollut Ranskan kansan tekoa, vaan sen saman vähemmistön tekemä tihittyö, joka yritti Ranskan kansan suhteen toteuttaa sen ohjelman, jota tässä käsittelemme. Ja juuri Ranskan kansa kukisti lopulta niin sanotun Ranskan vallankumouksen? Mutta hyvin järjestyneen vähemmistön toimeenpaneman kumouksen tuloksena on ollut, ettei Ranska sen koommin enää ole vapautunut juutalaisten valtiudesta.

Venäjän vallankumous ei tule siirtymään maailmanhistoriaan yhtä romanttisen nimbuksen ympäröimänä. Maailma tietää, mitä se on; se saa pian tietää kenen rahoilla ja kenen yllytyksestä se pantiin alkuun ja vietiin perille, ja mistä maanosasta pääsytys tuli. *Venäjän kumouksen alkuperä on rodullista, eikä poliittista tai taloudellista laatua.* Sen valhesocialismin ja onttojen ihmisveljeily-fraasien takana piilee erään rodun maailmanvaltiussyrkimykseen tarkoin määritelty suunnitelma, joka ei ole venäläinen ja jota sivistyneen ihmiskunnan terve järki ja yhteinen etu vaatii kumottavaksi.

IX.

VALLITSEVATKO JUUTALAISET MAAILMANSANOMALEHDISTÖÄ?

Tämän kirjoituksen tarkoitus on kahtalainen: todeta, niitä pöytäkirjat sanovat sanomalehdistön ja maailmanohjelman suhteesta, ja olla johdantona sen valaisemiseksi, mikä vaikutus juutalaisilla on sanomalehdistöön.

Juutalaisilla on aina ollut selvä käsitys siitä, mitä hyötyä uutisista voi olla. Mielenkiintoinen historiallinen esimerkki siitä on *Nathan Rothsehildin* historia. Hän oli rakentanut kaikki suunnitelmansa sille olettamukselle, että silloin Elbaan karkoitettu keisari Napoleon oli lopullisesti syrjäytetty Euroopan poliittiselta näyttämöltä. Napoleon palasi vastoin luuloa, ja hänen satapäiväisenä hallituskautenaan vuonna 1815 näytti Rothschildin koko finanssirakenne olevan tuomittu luhistumaan. Kuumeisesti tuki rahamies Preussia ja Englantia, ja kun Waterloon taistelu tuli, ei kukaan ollut sen päättymisestä enemmän riippuvainen kuin hän. Hän oli mies, jota veren näkeminen kauhistutti, persoonallinen pelkuri, jota pieninkin väkivaltaisuuden uhka vapisutti; mutta hänen mielenkiintonsa taisteluun, josta hänen kohtalonsa ja omaisuutensa riippui, oli niin ylivoimainen, että hän riensi Belgiaan, seurasi Britannian armeijaa ja, kun taistelu alkoi, piiloutui erääseen luodeiltu suojattuun tähystyspaikkaan Hougomontin luona, mistä hän koko päivän tarkkasi taistelun vaiheita. Juuri kun Napoleon teki viimeisen, epätoivoisen hyökkäyksensä, oli Rothschildin arvostelu varma. Hän kertoi myöhemmin tällä hetkellä huudahtaneensa: "Rothschild on voittanut taistelun!" Hän riensi taistelukentältä pois, ratsasti kiiruusti Brysseliin sanomatta matkallaan tapaamilleen ihmisille sanaakaan. Hän vuokrasi kalliilla hinnalla hevosen ja nelisti Ostendeen. Täällä raivosi ankara myrsky eikä kukaan laivuri tahtonut uskaltaa lähteä viemään häntä Englantiin. Rothschild itse, muutoin vähäistäkin varaa varova, unohti oman pelkonsa ajatellessaan suurta rahasuunnitelmaansa. Hän tarjosi 500, 800, lopulta 1,000 frangia sille, joka veisi hänet salmen yli. Ei kukaan uskaltanut. Vihdoin tarjoutui eräs merimies yrittämään, jos Rothschild maksaisi 2,000 frangia hänen vaimonsa käteen. Puolikuolleina saapuivat molemmat Englannin rantaan, mutta levähtämättä tilasi Rothschild pikapostin ja riensi Lontooseen. Ruoskaa ja kannuksia ei tällä matkalla säästetty. Siihen aikaan ei ollut sähkölennättimiä eikä muita pikatiedotusmahdollisuuksia. Englanti oli kiihdyksissä, epäsuotuisia huhuja oli liikkeellä. Aamulla 20. kesäkuuta 1815, kun Nathan Rothschild ilmestyi tavalliselle paikalleen pörssiin, ei Englannissa tiedetty mitään siitä, mitä hän tiesi. Hän oli kalpea ja murtuneen näköinen. Hänen näkönsä sai muut pörssimehet siihen luuloon, että hän oli saanut rintamalta huonoja tietoja. Sitten nähtiin kuinka hän levollisesti möi arvopaperinsa. Mitä - Rothschild myy? Kurssi romahti alas, rahamiehet valtasi täydellinen paniikki, markkinat olivat tulvillaan valtiolainapapereita - ja kaikki, mitä oli tarjolla, *ostivat Rothschildin asiamiehet!* Näin kävi

20. ja vielä 21. kesäkuuta. Pörssiajan päättyessä toisena päivänä olivat Rothschildin lippaat täynnä arvopapereita. Illalla saapui Lontooseen kuriiri tuoden tiedon, että Wellington oli voittanut ja Napoleon pakomatalla. Mutta Nathan Rothschild oli voittanut 40 miljoonaa markkaa, ja ne, joilta hän oli ostanut, olivat yhtä paljoa köyhemmät - kaikki vain yhden uutisen vuoksi!

Asiantuntijat Wallstreetin varrella Washingtonissa viittailevat joskus, että myöskin vv. 1914-1918 eräät Rothschildin rotuiset miehet osasivat käyttää hyväkseen uutisten arvoa yhtä hyötyisällä menestyksellä. Eivätkä ainoastaan Rothschildin rotuiset miehet, vaan myöskin muutamit heidän ei-juutalaiset apurinsa.

Paitsi itse asiaan sisältyvää merkitystä, valaisee tämä Rothschildin tapaus vielä sitä seikkaa, että kun juutalaiset olivat sangen innokkaita tietojen hankkijoita, he eivät olleet publisisteja: he käyttivät tietoja omiin tarkoituksiinsa, mutta eivät niitä levittäneet. Jos heidän vaikutuksestaan olisi riippunut, ei julkista sanomalehtilaitosta lainkaan olisi syntynyt. Ranskan vallankumous kävi mahdolliseksi, kun Ranskassa ei ulkopuolella pääkaupunkia ollut sanomalehtiä. Pariisissakin saatiin hyökkäys Bastille'hin tietää vasta seuraavana päivänä. Missä ei julkista tietojen levityslaitosta ole, saavat vähemmistöt helposti vallan - niinkuin juutalaisbolshevistinen vallankumous Venäjällä todistaa.

Mutta kun sanomalehdistö kerran on olemassa, on se mahtava valta, ja senvuoksi ryhtyy maailmanohjelma ja juutalaisten valtaanpyrkimys sitä käsittelemään. Pöytäkirjat, jotka eivät jätä huomioonottamatta mitään, esittävät sanomalehdistön suhteen tarkoin määrätyn ohjelman. Runsa aineisto, jonka pöytäkirjat tässä suhteessa sisältävät, jakaantuu kahteen osastoon: "mitä me olemme telmeet" ja "mitä tulemme tekemään."

jo 2. pöytäkirjassa mainitaan sanomalehdistö. Kuvaavaa kyllä tapahtuu tämä samassa ohjelmassa, jossa 20 vuotta ennen maailmansotaa annettiin tunnuslauseeksi "ei aluevalloituksia"; jossa selitetään, että ei-juutalaiset ruhtinaat saavat vielä jonkun aikaa näytellä osaansa kansan edessä, sillä välin kun juutalaisten valta järjestäytyy heidän valtaistuintensa takana; samassa pöytäkirjassa, jossa darvinismi, marxismi ja nietscheismi luetellaan niiden enimmin demoralisoivien oppien joukossa, joita juutalaisten toimesta on kylvetty. Kummallisia väitteitä, mutta ei kummempia, mikä sittemmin on toteutunut. Tässä 2. pöytäkirjassa sanotaan:

"Nykyisten hallitusten käsissä on valta, joka synnyttää määrättyjä mielialoja kansassa, sanomalehdistö. Sen tehtävä täytyy olla muka ehdottomien toiveiden ja vaatimusten esittäminen, kansan valitusten tunnetuksitekeminen ja tyytymättömyyden synnyttäminen. Puhe-(lorpötys-) vapauden riemuvoitto kuuluu sanomalehdistölle. Mutta hallitukset ovat kykenemättömiä oikein käyttämään tätä valtaa *ja se on joutunut meidän käsiimme. Sen avulla olemme me, itse pysyen pimennossa, luoneet vaikutusvaltamme. Sen avulla olemme me kasanneet kultavuuria, vaikka tämä on maksanut meille veri- ja kyynelvirtoja.*"

Samassa pöytäkirjassa sanotaan "sanomalehdistöämme" keinoksi, jonka avulla "niitä maailmankatsomuksia, joita olemme saattaneet heidät (ei-juutalaiset) katsomaan tieteen vaatimuksiksi" on levitetty: "Tätä tarkoitusta varten tulemme edelleenkin sanomalehdistömme välityksellä syövyttämään massoihin sokeaa luottamusta näihin teorioihin." Sitten seuraa väite, että darvinismi, marxismi ja nietscheismi olisivat osoittautuneet kumouksellisimmiksi teorioiksi luonnontieteen, kansantalouden ja siveysopin aloilla.

3. pöytäkirjassa väitetään, että sanomalehdistön valtaa käytetään kalvamaan kunnioitusta kaikkea korkeampaa järjestystä kohtaan: "Röyhkeät journalistit ja häikäilemättömät häväisykirjoittajat hyökkäävät joka päivä hallituksen korkeampain virkamiesten kimppuun. Tämä kaiken auktoriteetin halventaminen valmistaa kaikkien valtion laitosten lopullista kukistusta, ja hillitsemättömien massojen iskut lyövät kaikki lypsyyn."

Seitsemännessä pöytäkirjassa kuvataan sanomalehdistön osuutta maailmanohjelman edistämisessä seuraavasti: "Meidän täytyy pakottaa uskottomien hallitukset hyväksymään toimenpiteitä, jotka ovat omiansa saattamaan laajakatseista suunnitelmaamme voitollista päämääräänsä lähemmäksi; niiden täytyy sietää yllytetyn yleisen mielipiteen painoa, jonka me itse asiassa luomme sanomalehdistön niin sanotun suurvallan avulla. Muutarnia merkityksettömiä poikkeuksia lukuunottamatta on se jo meidän käsissämme." Kahteen kertaan väitetään, että sanomalehdistö on juutalaisten vallassa: "se on joutunut meidän käsiimme", sanotaan toisessa, "se on jo meidän käsissämme", 7. pöytäkirjassa.

Toisessa pöytäkirjassa oleva väite: "Sen (sanomalehdistön) avulla olemme kasanneet kultavuuria, vaikka tämä on maksanut meille veri- ja kyynelvirtoja", vaatinee selittävän sanan. Tämä väite on monin tavoin todistettavissa. "Vaikka tämä on maksanut veri- ja kyynelvirtoja" on siis tunnustus, joka luo pöytäkirjoihin räikeää valoa, mutta samalla valaisee omituisesti myöskin väitettä, että juutalainen maailmanrahavalta ei muka ole voinut haluta maailmansotaa jo yksin itäjuutalaisten sanomattomien kärsimysten vuoksi sen aikana. Pöytäkirjat myöntävät avoimesti sen mahdollisuuden, että juutalaisetkin voivat joutua kärsimään maailmanvaltiutta perustettaessa, mutta ne lohduttavat heitä sillä ajatuksella, että he kaatuvat sotilaina Israelin menestyksen hyväksi. Yhden juutalaisen kuolema, sanotaan heille, on Jumalan edessä arvokkaampi kuin tuhannen uskottoman.

Viittaus kultavuurii on selvä. Tietojen levitysoimessa ei ole kysymys ainoastaan uutisten nopeasta saannista ja sen avulla heti saavutettavasta hyödystä, vaan myöskin siitä hyödystä, joka niiden vaikenemisesta tai julkaisemisesta voi olla

juutalaiskansailivälisten rahamiesten suunnitelmille. Rothschildit ostivat sanomalehtienkustantajia samoin kuin vaikuttavassa asemassa olevia valtiomiehiä. Melkein jokaisen heidän toimeenpanemansa yrityksen aluksi varasivat he itselleen sanomalehtien puolelta joko vaikenemisen lupauksen tai äänekkäitä suosituksia. Niin sotaa kuin rauhaa koskevilla asioilla, tai hallitusten kukistamisessa, jotka olivat juutalaisten rahallisille tai valtiollisille suunnitelmille haitallisia, tai jos oli kysymys ei-juutalaisten apurien paljastamisesta ja mäsentamisestä, jotka pyrkivät irti juutalaisten herrainsa suunnitelman toimeennanoa varten määrättyjen "tulevien miesten" asteettaista kuuluisaksi-tekemisestä - näissä ja senkaltaisissa asioissa on sanomalehdistöllä ollut runsas osuutensa kansainvälisen salaliiton loppusaavutuksiin.

Jokainen yksityiskohta edelläsanotusta voidaan todistaa esimerkeillä, joita voi poimia runsaasti Yhdysvaltain tapahtumista viime 15 vuoden ajalla.

12. pöytäkirja sisältää täydellisen suunnitelman sanomalehdistön vallitsemiseksi nykyajasta aina siihen aikaan .saakka, jolloin juutalainen maailmanhallitus astuu valtaistuimelleen. Lukija seuratkoon tätä syvälle ja laajalle ulottuvaa suunnitelmaa tarkkaavasti ja harkiten.

"Mitä osaa näyttelee oikeastaan sanomalehdistö? Sen tehtävänä on itsekkäiden apurien intohimojen kiihoittaminen niinkuin meidän etumme vaativat. Se on pintapuolinen, valehteleva ja siivoton; useimmat eivät lainkaan käsitä, mikä sen tarkoituksena on."

Vaan siirtykäämme sanomalehdistön-vallitsemiseen.

1. "Me pidämme suitset kireällä. Samoin menettelemme myöskin painotuotteiden kanssa; sillä mitä hyötyä olisi siitä että sanomalehdet eivät hyökkää, jos joutuisimme lentokirjasten ja kirjojen arvostelun alaiseksi?"

2. *"Mitkään tiedot eivät pääse leviämään kansaan, otka eivät ole käyneet meidän sensuurimme läpi. Nykyään olemme saavuttaneet tämän siihen määrään saakka, että kaikki tiedot kulkevat parin toimiston kautta, jonne ne tulevat maailman kaikista osista."*

Omituisen valaisun saa ensimmäinen lause seuraavan juutalaisen lausunnon kautta Britannian Palestiinaa koskevasta ohjelmasta: "Tämän selityksen lähetti ulkoministeriö lordi Walter Rothschildille ... Suurille osille Juudan kansaa on se varmaan tullut yllätyksenä; niille, jotka toimivat sionistisissa piireissä, ei se ollut yllätys. *Sen sanamuoto oli laadittu ulkoministeriössä, mutta sen sisältö oli tarkastettu sionistitoimistoissa Englannissa ja Amerikassa. Britannian selitys on laadittu siihen muotoon, missä sionistit halusivat sen saada.*"

Nuo "pari toimistoa": Reuter, Havas, Agenzia Stefani, Wolff, Associated Press.

3. "Kirjallisuus ja sanomalehdistö ovat kaksi sangen tärkeää kasvatuksellista tekijää, ja niin ollen tulee hallituksemme hankkimaan useimmat sanomalehdet ja aikakauskirjat omaisuudekseen. Jos jätämme kymmenen yksityisiin käsiin, perustamme kolmekymmentä omaa jne. *Yleisö ei saa siitä mitään aavistaa; senvuoksi tulevat kaikki meidän vaikutuksemme alaiset lehdet ja aikakauskirjat näennäisesti edustamaan vastakkaisia mielipiteitä ja pyrkimyksiä, herättämään sillä tavoin luottamusta ja houkuttelemaan puolelleen epäluullottomat vastustajamme, jotka siten joutuvat meidän ansaamme ja tehdään vaarattomiksi."*

Tämä ohjelma on mielenkiintoinen varsinkin siihen puolustussotaan nähden, jota nyt niin monet juutalaiset sanomalehdet käyvät. "Tarvitsee vain katsoa sanomalehtiä, jotka ovat juutalaisten omistamia tai juutalaisen vaikutuksen alaisia: kuinka erilaisia ja vastakkaisia niiden mielipiteet ovat." Niin kyllä - "näennäisesti", kuten 12. pöytäkirja sanoo; mutta pohjalla tavattavaa yhteisyyttä ei ole koskaan vaikea löytää.

Eksyttävän näkyrintaman järjestäminen salatarkoituksia varten on ajatus, jonka tapaa näissä pöytäkirjoissa kaikkialla, ei ainoastaan sanomalehdistön, mutta monen muun seikan suhteen. Mutta 12. pöytäkirjassa sovitaan tätä ajatusta yksinomaan sanomalehdistöön, kuten seuraavat kohdat osoittavat:

a) Jotta kirjailijat pakotetaan kirjoittamaan niin laajoja teoksia, että kukaan ei niitä lue, säädetään kirjapainovero, jonka tulee olla "vähemmän kuin 30 sivua käsittävistä kirjoista kaksinkertainen": lyhyet kirjoitukset ovat enemmän pelättävät. Tota pitempi kirjoitus, sitä vähemmän sitä luetaan, sanoo pöytäkirja. Mutta: "Mitä me itse julkaisemme muodostaaksemme yleistä mielipidettä, se on oleva halpaa ja levitettävä laajalle. Vero hillitsee pelkkää kirjallista kunnianhimoa, toisaalta tekee rangaistuksen pelko kirjailijalle mukautuviksi. *Vaikkapa olisikin joku, joka tahtoisi kirjoittaa meitä vastaan, niin ei kukaan kuitenkaan painattaisi hänen kirjoituksiaan.*" (Moni amerikkalainen kirjailija saattaisi siitä jotakin kertoa!)

"Ennen kirjoituksen ottamista painettavaksi; täytyy kustantajan tai painajan ensin hankkia asianomainen lupa. Siten tulemme ennakoita tietämään, mitä hyökkäyksiä meitä vastaan valmistetaan, ja tekemään ne tyhjiksi julkaisemalla jo ennakoita asianmukaisia vastaselityksiä."

Näin on asia nykyään. He tietävät ennakolta, mitä tulossa on, ja koettavat jo etukäteen torjua hyökkäyksen.

b) Juutalaista journalismia luetellaan kolme laatua: niitä ei tapaa ainoastaan pöytäkirjoissa, vaan joka päivä ja kaikkialla.

"Ensimmäisellä sijalla tulevat olemaan silkkää virallista luontoa olevat äänenkannattajat. Ne valvovat aina nicidån etujamme; senvuoksi tulee niiden vaikutus olemaan verrattain vähäinen.

Toisella sijalla ovat puoliviralliset lehdet, joiden tehtävänä on välinpitämättömyyden ja penseiden palveleminen.

Kolmannelle sijalle tulevat näennäisesti vastustusluontoiset sanomalehdet. Ainakin yhden täytyy asettua jyrkästi vastustavalle kannalle. Todelliset vastustajamme pitävät tätä näennäistä vastarintaa samannielisyytenä ja *paljastavat meille korttinsa*.

Huomatkaa: sanomalehtien joukossa, jotka hyökkäävät meidän kimppuumme, tulee olemaan sellaisia, jotka me olemme perustaneet; mutta ne hyökkäävät aina vain sellaisiin kohtiin, joita me itse haluamme muuttaa tai poistaa.

Meidän sanomalehtemme tulevat edustamaan sangen erilaatuisia mielipiteitä: ylimysmielisiä, tasavaltalaisia, jopa anarkistisiakin, tietenkin vain niin kauan kuin vielä on olemassa joku valtiomuoto. Narrit, jotka uskovat puhuvansa omien puoluelehtiensä mielipiteitä, matkivat todellisuudessa *meidän* mielipiteitämme *tai sellaisia ajatuksia, joita me haluamme heitä ajamaan*.

Meidän sanomalehdistömme tulee vain pintapuolisesti mainitsemaan tai vastustamaan meidän selityksiämme, syventymättä niihin sen enempää, käymään vain näennäistä taistelua virallisia sanomalehtiä vastaan ja siten antamaan meille tilaisuudeja vastuksessamme esittää asia laajemmin kuin ensimmäisissä lausunnoissa. Tämä tapahtuu mikäli se meille on edullista.

Sellaiset hyökkäykset tulevat kansassa lujittamaan uskoa painovapauteen ja antamaan edustajillemme tilaisuutta selittää 'vastustavat' lehdet löpöttelijöiksi kun eivät kykene esiintuomaan asiallisia syitä meidän järjestelyämme vastaan.

Tarpeen tullen levitämme me sanomalehdistömme kolmannen luokan kautta aatteita tunnustimiksi, torjuaksemme ne sitten perin pohjin puolivirallisessa sanomalehdistössämme.

Vakavista vastustajista suoriudumme helposti, sillä heillä ei tule olemaan yhtään sanomalehteä käytettävissään.

Syyksi julkaisun ehkäisemiseen esitämme, että se ilman asiallisia syitä vain hälyyttää yleistä mielipidettä." Semmoista on joskus jo yritetty, mutta julkaisemisen ehkäisemisen aikaansaannista puuttui sentään vielä valtiovalta. Siitä huolimatta on juutalaisten vaikutuksen Yhdysvalloissa tähän saakka jo onnistunut vaientaa jokseenkin kaikki, mikä heitä ei miellyttänyt.

X.

JUUTALAISTEN SUUNNITELMA HAJOITTAÄ IHMISKUNTAA "AATTEIDEN" AVULLA

Lukijalla lienee edellisen jälkeen täysin selvillä, miten pöytäkirjat ovat suunnitelleet ihmisten yhteiskuntain murskaamista. Juuri nämä menetelmät täytyy tuntea, jos tahtoo käsittää niitä virtauksia ja vastavirtauksia, jotka tekevät nykyisen aikamme niin toivottoman sekavaksi. Kaikki, jotka ovat hämmentyneitä ja masennuksissa päivän monista äänistä ja vastakkaisista teorioista, löytävät avaimen näiden äänien arvioimiseen ja teoriain merkitykseen, kun saavat huomata, että juuri *hämennys* ja *masennus* on ollut se päämäärä, johon on pyritty. Epävarmuus, epärointi, toivottomuus ja pelko, into, jolla jokaiseen uuteen lupaukseen ja tarjottuun ratkaisuun tartutaan - niitä mielialoja *tahdotaan* aikaansaada pöytäkirjoissa esitetyillä menetelmillä. Yleinen tilanne todistaa tämän ohjelman tehon.

Tämä menetelmä vaatii aikaa, ja pöytäkirjat sanovat, että siihen on mennyt aikaa - jopa vuosisatoja. Joka syventyy kysymykseen, huomaa saman pöytäkirjain ohjelman, juutalaisten julistamana ja noudattamana, olleen voimassa ensimmäisestä vuosisadasta alkaen. Se on tarvinnut 1900 vuotta aikaansaadakseen Eurooppaa orjuutuksen nykyisen tilan - muutamissa maissa väkivaltaisen, toisissa valtiollisen, kaikissa taloudellisen orjuutuksen - mutta Amerikassa on sama ohjelma samaan tulokseen tullakseen tarvinnut vain 50 vuotta. Väärinymmärrettyjä *aatteita* vapaamielisydestä, sekavia *aatteita* suvaitsevaisuudesta, kaikki peräisin eurooppalaisista lähteistä, jotka olivat täydellisesti hämmennetyt, tuotiin Amerikkaan, ja täällä toimeenpantiin - sokean, luottavaisen, väärän vapaamielisuuden ja samanlaatuisen suvaitsevaisuuden verhon alla ja nykyisen mielipiteenmuodostelun keinoilla - kaikkien laitostemme ja julkisen elämämme orjuutus, joka saattaa eurooppalaisen tarkastajan hämmästyttämään.

Juutalaisten voimakeskus ja juutalaisten ohjelman päälinnat ovat Amerikassa; juutalaisen vallan vahvistamiseksi entistään suuremmaksi Euroopassa käytettiin rauhankonferenssissa vipuna Yhdysvaltain mahtia, joka otettiin voimakkaan juutalaisen paineen avuksi. Tämä yhteistoiminta ei ole päättynyt rauhaakonferenssiin.

Pöytäkirjain koko *menetelmän* voi keskittää yhteen sanaan: "*hajoitus*". Kaiken aikaansaadun hävittäminen, pitkän ja toivottoman väliajan aikaansaanti, jonka aikana uudistusyritykset tehdään tyhjäksi, yleisen mielipiteen ja luottamuksen vähitellen tapahtuva väsymys, kunnes ne, jotka ovat kaaoksen ulkopuolella, ojentavat levollisen, lujan kätensä tarttuakseen valtaan - se on koko menetelmä.

Jos vertaa ihmisluonnon arvostelua pöytäkirjoissa juutalaisten väitteeseen, että maailmanohjelma on jo hyvin pitkälle toteutettu, niin tulevat muutamat kohdat tästä hävitysohjelmasta jokseenkin selvästi näkyviin, mutta ei vielä kaikki. Käsittelemme niitä lähemmin tässä luvussa.

Ensimmäinen hyökkäys kohdistuu kollektiivisia mielipiteitä s. o. aateryhmiä vastaan, jotka pitävät suurempia ihmisryhmiä koossa valtiollisessa, rodullisessa, uskonnollisessa ja sosiaalisessa yhteydessä mielipiteiden yhtäläisyyden nojalla. Niitä sanotaan milloin "periaatteiksi", milloin "ihanteiksi". Miksi niitä nimitettäneekin: ne ovat yhteyden näkymättömät siteet, yhteinen usko ja yhdistävä voima yhtymissä, jotka perustuvat yksimielisyyteen ja uskollisuuteen.

Pöytäkirjat väittävät, että ei-juutalaiset eivät voi ajatella, että heidän keskuuteensa olisi levitetty houkuttelevia aatteita niin järjestelmällisesti ja yhtämittaisesti, että heidän ajatuskykynsä on melkein hävitetty. Jokainen ei-juutalainen on onneksi tilaisuudessa tutkimaan tämän väitteen oikeutta omassa itsessään. Jos hän tarkoin ajattelee niitä ajatuksia, jotka häntä johtavat, varsinkin niitä, joiden keskipisteenä on "demokratia", niin huomaa hän, että hänen henkeänsä hallitsee kokonainen sarja mielipiteitä, joiden alkuperästä ja sisäisestä arvosta hän ei vielä milloinkaan ole tehnyt itselleen selkoa. Jos hän sitten edelleen ajattelee lähemmin näitä aatteita ja huomaa, että ne ovat mahdottomia toteuttaa, niin sanotaan, että "me emme ole vielä niin pitkälle edistyneitä." Mutta jos hän sitten näkee, kuinka ne, jotka ovat riittävästi "edistyneitä", sovittavat näitä aatteita teoiksi, niin hän huolestuu ja pelästyy; sillä sehän, niitä sanotaan muka "edistykseksi", ei ole mitään muuta kuin huonommaksiparantamista - erikoinen hajoittamisen muoto. Ja kuitenkin oli joka ainoa noista aatteista sinänsä "hyvä, järkevä, ihana, inhimillinen".

Syvämmälle tunkeutuessaan huomaa ei-juutalainen, että näitä aatteita tavallisesti julistetaan maailmalle itsepintaisimmin. Ja vihdoin havaitsee hän myöskin, keitä julistajat ovat.

Kuten pöytäkirjat nimenomaan sanovat, saavutettiin niiden ensimmäinen Voitto terveestä yleisestä mielipiteestä niiden aatteiden avulla, jotka keskittyivät käsitteeseen "demokratia". *Aate* on siis ase. Ja ollakseen ase täytyy sellaisen aatteen olla elämän luonnollisen suunnan vastaisen, sen täytyy sisältää teorian, joka on ellärnän todellisuuteen soveltamaton. Ja toiseksi ei sellaisella elärnänvastaisella teorialla ole mahdollisuutta juurtua ja vaikuttaa ratkaisevasti, ellei se näytä ihmismielestä järkevältä, irinostuttavalta ja hyvältä. Totuus näyttää usein ensi silmäyksellä järjenvastaiselta, masentavalta, jopa huonolta, mutta sillä on iäinen etu: se on *totuus*; ja mikä sille rakennetaan, ei milloinkaan voi *hämmennykseen* hukkuu.

Tämä ensimmäinen askel ei vielä tuota valtaa yleisen mielipiteen yli, mutta johtaa sitä kohti. On huomattava että "liberalismin (vapaamielisyyden) myrkyn" kylväminen asetetaan näissä asiakirjoissa ensimmäiselle sijalle. Sitten seuraa pöytäkirjain mukaan: "yleisen mielipiteen valtiudea saavuttamiseksi täytyy se ensin hämmentää." Totuus pysyy muuttumattomana ja on senvuoksi mahdoton hämmentää. Mutta väärä, tunkeileva liberalismi, jota laajalla kylvöllä on levitetty ja joka juutalaisten huollon alaisena Amerikassa kypsyy nopeammin kuin koskaan Euroopassa, on helppo hämmentää ja helppo sen avulla aikaansaada hämmennystä, koska se ei ole totuus. Se on erhe, ja erheillä on tuhannen muotoa. Otettakoon kansa, puolue, kaupunki, yhdistys, johon "liberalismin myrkkyä" on levitetty, ja nämä yksilöt voidaan hajoittaa niin moneen osaan kuin niissä on jäseniä; tarvitsee vain heittää heidän joukkoonsa määrättyjä poikkeuksia alkuperäisestä aatteesta. Theodor Herzl, pääjuutalainen, mies, jonka näköala oli laajempi kuin kaikkien valtiomiesten ja jonka ohjelma oli sama kuin pöytäkirjojen, tiesi tämän jo monta vuotta sitten, kun hän sanoi, että sionistivaltio syntyy ennenkuin sosialistivaltio voi syntyä; hän tiesi kuinka lukemattomilla hajaannuksilla "liberalismi", jota hän ja hänen edeltäjänsä olivat istuttaneet, kahlehdittaisiin ja runneltaisiin.

Kehituskulku, jonka uhriksi kaikki ei-juutalaiset ovat joutuneet - mutta eivät koskaan juutalaiset - on seuraava: ensin esitetään "suurpiirteinen" ihanne. Tämä fraasi ilmenee jokaisessa juutalaisessa vastalauseessa juutalaisten ja heidän maailmanohjelinansa julkista mainitsemista vastaan: "me pidimme teitä siksi suurpiirteisinä ihmisenä, ettette antautuisi sellaiseen ajatustapaan". "Me luulimme että lehti oli siksi suurpiirteisesti johdettu, ettei se käyttäisi mokomaa aineistoa." Se on ionkinlainen viittaus siihen, mikä ajatustapa ei-juutalaisilla tulisi olla: ylimalkaisen suvaitsevaisuushuumion tila täynnä mielettömiä fraaseja "vapaudesta", jotka vaikuttavat henkeen ja mieleen nukuttavasti ja huumaavasti ja antavat verhonsa alla tapahtua kaikkea mahdollista ja mahdotonta. Fraasi, iskusana, on juutalaisten luotettavimpia aseita. ("Kaikkina aikoina ovat he pitäneet sanoja tekoina" - 5. pöytäkirja.) Avoimesti tunnustavat pöytäkirjat, että fraaseilla ei ole mitään todellisuussisällystä.

Ei mikään ole niin edistänyt "suurpiirteisyyden" syntymistä, kuin liberalismiin aate, jota juutalaiset alituisesti suosivat ei-juutalaisille, mutta itse koskaan eivät noudata. Me tarvitsemme uudenlaatuista kiintymistä elämän todellisuuteen, tosiasioihin sellaisina kuin ne ovat, sellaista, joka tekee meille mahdolliseksi uhmata kaikkia suurpiirteisyysfraaseja ja osoittaa rehellistä suvaitsemattomuutta kaikkea muuta kuin totuutta kohtaan. Sanat "suuri" ja "ahdas" tavallisessa mielessä ovat enimmäkseen valheita. Liberaalin pitäisi *uskoa* enemmän, olla syvä ja laaja *uskossaan* ansaitakseen nimensä; mutta tavallisesti hän ei usko mitään: hän ei ole ensinkään liberaali, s. o. vapaamielinen. Jos etsii uskoa, lujasti perustettua uskoa, niin täytyy mennä ihmisten luo, joita juutalaiset pilkkaavat "ahdasmielisiksi". Juutalainen propaganda ahdistaa, aivan niinkuin pöytäkirjat tahtovat, ihmisiä, jotka ovat pystyttäneet elämänsä rakennuksen lujalle perustalle; se tarvitsee "suurpiirteisiä" ihmisiä, jotka helposti kareilevat pinnalla ja siten palvelevat näkymätöntä suurinittelmaa toivotulla tavalla. Senlaatuiset ihmiset pitävät tietenkin suurpiirteisyyttään henkisen etevämyytensä ja itsenäisyytensä merkinä.

Katsokaamme, mitä tästä seuraa. Ihminen ei, luontonsa mukaan, tule toimeen ilman uskoa. Jonkun aikaa saattaa hän uskoa "suurpiirteisyyteen". Mutta se on liian pintapuolista tyydyttääkseen syventyvää elämää. Ihmisen täytyy, syvästä syystä, uskoa johonkin. Todistuksena siitä huomattakoon kaikkien negatiivisten uskonlaatuisten kieltämätön voima, joista juuri ne kiinnipitävät, jotka miika eivät mihinkään usko. Muutamat sisällisesti vapaat ja riippumattomat tunkeutuvat niille kielletyille aloille, jotka jossakin suhteessa koskevat juutalaisten asioita - he ovat "ahdasmielisiä". Toiset pitävät mukavampana pysytellä niillä aloilla, joita pitkin kulkee sileä tie, millä ei ole elämäkäsityksen ristiriitaisuutta eikä vaaraa tulla syytetyksi "suvaitsemattomuudesta". Lyhyesti, he kohdistavat kaikki hengenvoimansa ulkonaiseen elämään, kuten pöytäkirjoissa on kirjoitettu: *"Uskottomien ajatusten ja huomion harhaanjohtamiseksi täytyy heidän mielenkiintonsa kohdistua teollisuuteen ja kauppaan."*

On kauhistuttavaa, kun näkee ympärillään sen ihmisten määrän, jotka tosiaan on saatettu siihen, että he omistavat koko elämänsä näille toisarvoisille asioille ja katsovat pelokkaina ja torjuvina niitä varsinaisia elämäkäsityksiä, jotka määräävät ihmiskunnan ja joiden rakastusta sen kohtalo riippuu. Juuri tämä harhaanjohto aineelliselle puolelle on pöytäkirjain ja samaten juutalaisten asianajajain voimakkain hyökkäyskeino. "Suurpiirteisyys" merkitsee nykyään täydellistä välinpitämättömyyttä todellisista elämäkäsityksistä ja materialistiseen käsitykseen vajoamista. Tässä alemmassa elämäntilassa vallitsee eripuraisuus, joka nykyään arveluttavasti uhkaa maailmaa.

Ensin tulee teollisuuden ja kaupan ylempien kerrosten kukistus: *"Voidaksemme 'vapauden' avulla lopullisesti hajoittaa ja hävittää uskottomien yhteiskunnan, täytyy teollisuus asettaa keinotteluperustalle"*. Mitä se merkitsee, lienee tuskin tarpeellista sanoa: jokaisen yrityksen alentamista voitontavoitteluksi ja rehellisen työansion katoamista keinottelijain taskuihin. Se merkitsee järkipäisemmän talouden korkean taidon alentamista ryöstöviljelyksi, yrittäjien siveellistä hämmäntämistä ja vaarallista levottomuutta työväen keskuudessa. Mutta se merkitsee vielä enemmän: ei-juutalaisen yhteiskunnan hajoamista. Ei ainoastaan kapitaalinen ja työn hajoittamista, vaan ei-juutalaisten hajoittamista kaikilla tuotannon aloilla. Ei-juutalaiset yrittäjät ja tehtailijat eivät Yhdysvalloissa ole "kapitalisteja". Useimpien heistä täytyy lainata kapitalisteilta ne rahat, joilla he työskentelevät: todellisia kapitalisteja ovat juutalaiset, kansainväliset juutalaiset.

Yhtäältä juutalainen kapitaali ei-juutalaisen teollisuuden puristimena tehtailijain suhteen ja toisaalta juutalaiset agitaattorit, yllyttelijät ja kumousmiehet työväen kiihoittajina: tämä on nykytila, joka mahtaa tuottaa vilpittöntä iloa pöytäkirja-ohjelman maailmanmestareille.

"Meidän täytyisi pelätä uskottomien intelligenssin yhtynyttä ja massojen sokeaa voimaa, mutta sen *varalta olemme ryhtyneet kaikkiin varokeinoihin rakentamalla näiden molempien voimien välille keskinäisen vihollisuuden muurin*. Näin tulee massojen sokea voima olemaan meidän tukenamme. Me, ja me yksin, tulemme olemaan sen johtajia. Tietenkin me käytämme sen voimaa *omien* suunnitelmiamme suorittamiseksi." - 9. pöytäkirja.

Todistuksena siitä, että juutalaiset ovat sängen tyytyväisiä, on se, että he eivät tee mitään helpottaakseen yleistilannetta, vaan kaikesta päättäen haluavat sitä vielä pahentaa; ja jos vain heistä riippuisi, syöksisivät he jo ensi talvena pulasuunnitelmiansa avulla (ellei ei-juutalainen heikkous juutalaisen vallan suhteen saa uutta selkärankaa) Yhdysvallat bolshevismiin kuilun partaalle tai jo suoraan keskelle kuilua. He tuntevat keinotekoisien tavaraputteen ja hintojen nostamisen koko menetelmän; sitä käytettiin menestyksellä Ranskan vallankumouksessa ja Venäjällä. Meilläkin ovat jo kaikki edellytykset olemassa.

Keinotekoisia yhteiskunnallisia ongelmia henkiseksi ravinnoiksi ja kevytmielisiä havituksia lepoheikiksi: ne ovat juutalaisia menetelmiä ei-juutalaisten suhteen, ja niiden varjon alla on suoritettava se työ, jota sattuvimmiin kuvaa ohje: "hajoita ja hallitse". Lukekaa: "Liian levottomien henkien johtamiseksi pois valtiollisten kysymysten käsittelemisestä, *tulemme me* nyttemmin esittämään uusia ongelmia, jotka ovat näennäisessä yhteydessä näiden kanssa: yhteiskunnallisia ongelmia (sosialisia probleemeja)." - 13. pöytäkirja.

Eikö meillä pistä silmään vastakkaisuus massojen yksinomaan taloudellisiin kysymyksiin kohdistuneen ajatussuunnan ja vain politiikkaan syventyneiden puolueiden ajatustavan välillä? Ja eikö ole totta, että juutalaisilla on kummassakin leirissä vahva asema; politiikassa pysyttääkseen sitä taantuvana ja työläispiireissä pysyttääkseen. niitä radikaaleina - ja

näin laajentaakseen kuilua? ja eikö tämä hajaannus vallitse *ainoastaan* ei-juutalaisten keskuudessa? Juutalaisten itsensä kesken sitä ei ole. Sillä yhteiskunta on ei-juutalainen ja hävittävät ainekset ovat juutalaisia.

Edelleen: "Me olemme toimittaneet perustuslakeihin, harhaanjohtavia kansainoikeuksia, joita ei voi toteuttaa. Kaikki niin sanotut 'kansanoikeudet' ovat vain teoriaa eivätkä milloinkaan ole käytännössä toteutettavissa ... Proletäärillä ei ole enempää hyötyä valtiomuodoista kuin kerjäläisellä murenista, jotka pöydältämme putoavat korvauksena siitä, että hän valitsee *meidän* miehiämme ja auttaa toteuttamaan meidän suunnitelmiamme. Tasavaltalaiset oikeudet ovat köyhälle vain katkeraa ivaa, sillä jokapäiväisen työn taakka estää häntä niitä käyttämästä. Samalla riistetään häneltä pysyvän ja varman tulon toiveet, sen kautta, että hän tulee riippuvaksi työsuoluista ja lakoista, joita joko työnantajat tai hänen työtoverinsa toimeenpanevat." - 3. pöytäkirja. - Lakkoja koskevassa huomautuksessa ei ole mitään arvoituksellista sille, joka on tutkinut lakkojen eri muotoja tässä maassa. Sitten: "Me pakotamme palkat nousemaan, mutta siitä ei kuitenkaan ole työmiehille hyötyä, sillä samaan aikaan me aiheutamme kaikkien välttämättömien elintarpeiden hinnan nousun selittäen, että se johtuu maanviljelyksen ja karjanhoidon taantumisesta. Me tulemme keinotekoisestija syvältä järkyttämään myöskin tavaratuotannon lähteet levittämällä työmiehän anarkistisia aatteita." - 6. pöytäkirja.

Vihdoin: "Me tulemme esiintymään työtätekevien luokkien vapauttajina, jotka ovat tulleet vapauttinaan heitä sorrosta, ja saatamme heidät liittymään sosialisti-, anarkisti- ja kommunisti-armeijaamme, jolle me yleisen maailmanveljeyden periaatteen naamion alla annamme apuamme." - 3. pöytäkirja. Taas "suurpiirteisyyttä"! Tässä yhteydessä huomautettakoon vielä kerran sir Eustace Percyn sanoja, jotka juutalaisetkin ovat omaksuneet: "Ei senvuoksi, että juutalainen välittäisi radikalisten periaatteiden positiivisesta puolesta tai haluaisi ottaa osaa ei-juutalaiseen natsionalismiin tai demokratiaan, vaan koska mikään ei-juutalainen hallitus ei voi olla hänelle muuta kuin vihattu."

"Valloittavan juutalaisen" tekijä sanoo: "Hän on demokraatti tunteissaan, mutta ei luonnostaan. Kun hän julistaa yleistä veljeyttä, tahtoo hän sillä vain että monilla yhteiskunnan aloilla hänelle vielä suljetut ovet avataan, ei senvuoksi että hän haluaisi tasa-arvoa, vaan koska hän tahtoo olla isäntänä yhteiskunnallisessa maailmassa kuten hän jo on useissa muissa piireissä. Moni kunnianarvoisa juutalainen epäilemättä kieltää tämän erottelun oikeuden, mutta siinä tapauksessa on hän niin kauan elänyt lännen ilmapiirissä, ettei hän enää käsitä, mitä hänen itäisten rotuveljiensä keskuudessa valmistellaan."

Ei ole vaikeatakaan seurata liberalismien juutalaisten aatteiden kehityshistoriaa alusta alkaen sen viimeisiin vaikutuksiin saakka ei-juutalaisten elämään. Tarkoitettu hämmennys on aikaansaatu. Jokainen lukija on varmaan itsessään tuntenut sen painostusta. Hämmennys, sekaannus, on nykyään tunnusomaista kaikille ihmisten elämänilmauksille. He eivät enää tiedä, mihin nojata tai uskoa. Ensin tarjotaan heille sarja tosiasioita, sitten toinen toisia, ensin yksi selitys oloista, sitten toinen, kunnes on sikermä selityksiä, jotka eivät mitään selitä, vaan yhä vain lisäävät sekaannusta. Hallituksetkin näyttävät olevan kahleissa ja jos ne kerran toimeenpanevat tutkimuksia määrättyyn suuntaan, tulee se salaperäisellä, tavalla ehkäistyksi. Myöskin tämä hallitusten tila on pöytäkirjoissa ennustettu.

Tämän lisäksi tulevat hyökkäykset ihmisten uskonnonkaipuuta vastaan. Tämänkin viimeisen esteen on luhistuttava, ennenkuin väkivalta ja rosvous voivat häikäilemättä kehittyä. Toivotun tilan aikaansaamiseksi sanoo 4. pöytäkirja: "Tästä syystä täytyy meidän järkyttää usko, hävittää uskottomien hengestä Jumalan ja sielun periaatteetkin ja korvata nämä aatteet matemaattisilla laskelmilla ja aineellisilla pyrkimyksillä. Kun *riistimme* massoilta näiden jumaluskon, oli kaikki auktoriteetti heitetty kadulle, missä se oli löytötavaraa, ja me otimme sen haltuumme." - 5. pöytäkirja.

"Me olemme jo kauan sitten pitäneet huolta uskottomien papiston saattamisesta huonoon huutoon." - 17 pöytäkirja.

"Kun me olemme valtiaina, emme suvaitse mitään muuta uskontoa kuin omaamme, joka julistaa yhtä Jumalaa, johon meidän kohtalomme valittuna kansana on sidottu, ja jonka kautta meidän kohtalomme on tullut yhdeksi maailman kohtalon kanssa. Senvuoksi täytyy meidän hävittää kaikki muut uskonnot. Jos tällöin väliaikaisesti ateismi pääsisi valtaan, niin ei se, *ohimenevä*, häiritse meidän pyrintöjämme." - 14. pöytäkirja. - Mahtaako tämä antaa ajattelemisen aihetta "suurpiirteisille"?

On huomattavaa, kuinka tämä uskonto-ohjelma on toteutettu Venäjällä, missä Trotski - kuten Amerikan juutalainen sanomalehdistö ääneen julisti - kuului olevan uskonnoton ja missä juutalaiset kommissaarit sanovat pappia vaativalle kuolevalle: "me olemme panneet Jumalan pois viralta". Neiti Katarina Dokohiew on kertonut itäjuutalaisten avustuskomitealle, että bolshevikit ovat mitä katalimmin häväisseet Venäjän kristillisiä kirkkoja, mutta "synagogiin ei ole koskettu, ne eivät ole kärsineet vahinkoa."

Hämmennys, jota tällaisilla keinoilla koetetaan aikaansaada, on kuitenkin vain lähin päämäärä, ainoastaan valmistusta vielä toivottomampaan tilaan; se on - tyrtymys. Tyrtymys uhkaa kansaruumista hengenvaarallisesti. Viime aikojen valtiolliset tapahtumat ja niiden vaikutus osoittavat sen selvästi: ei kukaan näytä enää niistä välittävän. - Sota ja sen liikajännitys panivat tyrtymyksen alulle; "rauhan" aikaansaama yleinen hämmennys on sen tehnyt melkein täydelliseksi. Kansa ei usko enää mihinkään ja odottaa vielä vähemmän. Luottamus on kadonnut, samoin melkein kaikki uskallus ja yritteliäisyys. Kaikkien muka "kansanliikkeenä" eksyttävästi ylistettyjen pyrkimysten epäonnistuminen on ollut niin täydellinen, että useimmat ovat lakanneet toivomasta menestystä tulevista kansanliikkeistä.

Tästä sanovat pöytäkirjat: "Eripuraisuuden, vihollisuuksien, riitojen, nälähädän, tautien, köyhtymisen avulla on aikaansaattava yleinen tyrtymys, kunnes uskotomat eivät näe muuta keinoa kuin pyytää apua meidän rahaltamme ja mahdiltamme." - 10. pöytäkirja.

- "Kaikella tällä väsyttämme ja kyllästyttämme uskottomat niin, että heidän täytyy tarjota meille kansainvälistä valtaa. Sen avulla saatamme hämmentää kaikki vielä hallitsevat voimat maailmassa ja sitten muodostaa oman yli-hallituksen. Meidän täytyy johtaa uskottomien yhteiskunnan kasvattamista siten, että heidän kätensä vaipuvat heikkoudesta ja epäroinnista jokaiseen yritykseen nähden, joka vaatii uskallusta." - 5. pöytäkirja.

Juutalaiset eivät vielä milloinkaan ole olleet väsyneitä tai tyrtyneitä. He eivät ole koskaan katsoneet mitään "mahdottomaksi". Tämä on tyypillistä niille, jotka tuntevat elämän labyrintin punaisen langan. Epävarmuus, ainainen harhailu voimien ja vaikutusten alai. sena, joiden lähde on tuntematon ja tarkoitukset käsittämättömiä, näännyttää henkeä. Pimeässä haparointi väsyttää. Mutta ei-juutalaiset ovat tässä tilassa jo vuosisatoja. Toiset, joilla on selvä käsitys kaikesta, mitä tapahtuu, eivät ole tähän nääntymykseen sortuneet. Vainokin on siedettävää, kun tietää sen syyn, ja koko maailman juutalaiset ovat aina tienneet, missä ja milloin se soveltui heidän suunnitelmaansa. Ei-juutalaiset ovat kärsineet juutalaisvainoista enemmän kuin juutalaiset itse; sillä kun vaino oli ohi, hapuivat he yhtä pimeässä kuin ennenkin, kun taas juutalaisuus ryhtyi uudelleen vuosisatoja kestäneeseen vaellukseensa päämääränsä kohti, johon se järkähtämättä uskoo ja jonka se tulee saavuttamaan - niin sanovat sellaisetkin, jotka ovat tunkeneet syvemmälle juutalaisten olentoon ja toimintaan; mutta ehkä yleinen väsymys on vallannut heidätkin. Kuinka tahansa: vallankumous, joka olisi tarpeen sen kuristavan otteen irrottamiseksi, jolla kansainvälinen juutalaisjärjestelmä on maailmaan tarttunut, tulisi luultavasti olemaan yhtä radikaali, kuin juutalaiset menetelmät maailman orjuuttamiseksi olivat ja ovat. Monet epäilevät, tokko ei-juutalaiset enää siihen kykenevät - kenties eivät kykene. Niinpä saakoot ainakin tietää, ketkä heidän sortajiansa ovat.

XI.

MITEN JUUTALAISTEN RAHA HALLITSEE.

Sota on kukaties aika ajoon keskeyttänyt New Yorkin Wallstreetin juutalaisten pankkimiesten yhteyttä näiden merentakaisten liiketuttavien kanssa, mutta on kuitenkin tuntuvasti enentänyt juutalaisten rikkautta Yhdysvalloissa. Juutalaisten lähteiden mukaan on 73 % Newyorkin sotamilitoonamiehistä juutalaisia. Yhdysvalloissa suoriutui juutalaisuus entistään mahtavampana; ja koko muussa maailmassa on sen nousu yhtä ilmeinen.

Kansainliiton presidentti on juutalainen, kansainliiton neuvoston presidentti sionisti; Ranskan presidentti on juutalainen; sotakorvauskomitean esimiehenä oli juutalainen; hänen aikanaan hävisi tärkeitä asiakirjoja.

Ranskassa, Saksassa ja Englannissa on heidän rahamahtinsa yhtäältä ja vaikutuksensa kumouspropagandaan toisaalta tuntuvasti lisääntynyt.

Merkillinen tosiasia on: niitä maita, joita syystä voidaan sanoa antisemiittisiksi, painaa Juudan käsi raskaampana kuin muita. jota suurempi vastarinta sitä Vastaan on, sitä enemmän näyttää juutalainen valtaansa. Saksa on nykyään antisemiittinen. Huolimatta kaikista Saksan kansan ponnistuksista vapautua näkyvästä juutalaisuuden vallasta on tämä valta, kansantahdon ulottuman ulkopuolella, lujittanut valtansa entistä tukevammaksi. - Ranskassa on antisemitismi kohoamassa; silloin nousee valtakunnan ensimmäiselle sijalle juutalainen presidentti. - Venäjä on pohjiaan myöten antisemiittinen - mutta se on kokonaan juutalaisen tyranniuden vallassa. - Ja sinä hetkenä, jolloin - kuten juutalaisuuden pääedustajat väittävät - kautta koko maailman käy antisemitismin hyökyaalto (tällä sanalla kuvataan kansojen heräämistä tietoisuuteen asemastaan) - tulee juutalainen päämieheksi kansainliittoon, joka muodostaisi maailmanhallituksen, jos Amerikka olisi siinä mukana. Ei kukaan tiedä oikein, minkävuoksi; kukaan ei osaa sitä selittää. Ei hänen kykynsä, eikä kansojen tahto häntä sinne nostanut - mutta siellä hän on!

Meillä Yhdysvalloissa on takanamme nelivuotinen juutalaisvaltiutus, melkein yhtä itsevaltainen kuin Venäjällä. Se kuuluu uskomattomalta, mutta on taatuilla tosiasioilla todettavissa. Nämä tosiasiat eivät ole perusteettomia väittämiä tai puolueellisia olettamuksia: ne ovat laillisten viranomaisten toimittaman tutkimuksen toteamia ja Yhdysvaltain virallisiin asiakirjoihin kaikiksi ajoiksi liitetyt.

Sinä aikana osoittivat juutalaiset, että he hallitsevat Amerikan kansaa ilmankin Wallstreetia. Tosin se mies, joka tämän todistuksen antoi, kuuluu Wallstreetiin. Häntä on sanottu "Juudan prokonsuliksi Amerikassa"; itse lienee hän sanonut itseään Yhdysvaltain Disraeliksi. Hän ilmoitti Yhdysvaltain kongressin tutkintovaliokunnalle: "*Minulla oli sodan aikana luultavasti enemmän valtaa, kuin kenelläkään muulla; epäilemättä olikin.*" Näillä sanoilla hän ei liioitellut: hänellä oli enemmän valtaa ei tosin aina ihan laillista, sen hän kyllä itsekin myönsi. Se ulottui joka taloon, kaikkiin liikkeisiin, tehtaisiin, pankkeihin, rautateihin. Se ulottui armeijoihin ja hallituksiin! Rajaton valta ja - vastuuton! Se pakotti ei-

juutalaisen väestön riisumaan tämän miehen ja hänen apuriensa edessä paitansakin ja antamaan heille tietoja ja niiden kautta etuja, joita ei miljardeilla voisi korvata.

Ennen vuotta 1917 oli tuskin yksi 50.000 amerikkalaisesta kuullut hänestä sanaakaan, eikä arvatenkaan edes nyt moni sen useampi tiedä hänestä mitään tarkempaa. Hän sukelsi esiin pimeydestä, jota eivät minkäänlaiset teot yhteiseksi hyväksi ole valaisseet, asettuakseen sollarilassa olevan kansan hallitsijaksi. Laillisella hallituksella ei hänen rinnallaan ollut sanottavasti muuta tekemistä, kuin myöntää rahoja ja toimeenpanna hänen käskyjensä. Hän huomautti tosin, että olisihan voitu hänen sivuitseen kääntyä presidentti Wilsonin puoleen, mutta kukaan olojen tuntija ei sitä edes yrittänyt.

Kuka on tämä mies, jonka nousenta on niin tavaton, niin kuvaava Juudan valmiudelle tarttumaan valtikkaan, kun se katsoo ajan siihen tulleen?

Hänen nimensä on Bernard M. Baruch.

Hän on erään lääkärin poika, syntynyt 1870, kävi New Yorkin yliopistoa ja erkani sieltä 19-vuotiaana. Sen jälkeen käytti hän "useita vuosia" varsinkin "taloudellisiin opintoihin". Sen lähempää ei tiedetä. Noin 26-vuotiaana tuli hän osakkaaksi erääseen toiminimeen Housman & C:o, v. 1902 erkani hän siitä saatuaan paikan New Yorkin pörssissä (jonka jäsenyys maksaa 100.000 dollaria). Liiketoiminnastaan sanoo hän: "Minä tein kauppoja yksinomaan omaan laskuuni. Minä tutkin määrättyjen tuotteiden ja teollisuuksien laitoksia ja *niissä toimivia ihmisiä.*" Hän kävi kauppaa varsinkin teollisuuslaitoksilla. Hän ei niitä ostanut niitä käyttääkseen, vaan sopivassa tilaisuudessa ne jälleen myydäkseen: hän ei siis ollut yrittäjä, vaan kapitalistinen kauppiastyppi. Hänen erikoisalaansa olivat tupakkatehtaat, valimot, kautshukki, teräs. "Minä kiinnitin huomiotani erikoisesti suuriin yhtiöihin." Pääasiassa kohdistui se *kuparin* tuotantoon. Tällöin joutui hän kosketuksiin juutalaisten monopolifirmojen *Guggenheimin* ja *Levisohnin* kanssa. Tämän liittymän merkitys valkenee tuonnempana.

Jo nuorena oli hän sangen varakas ilman tiettävää suurta perintöä. Onko sota tehnyt hänet vielä rikkaammaksi, sitä on vaikea sanoa. Ystävien ja lähimpien osakkaiden rikastuminen sodan aikana on todettu.

Kysymyksiin, mikä hänen varsinainen ja pääasiallinen liiketoimintansa vähää ennen sotaa oli, vastasi hän vältellen: hän oli aikonut vetäytyä vähitellen liiketoiminnastaan syrjään. Minkävuoksi? Suurempaako suunnitellakseen? Hänen aikomuksensa vetäytyä syrjään keskeytyi, "kun minut nimitettiin Neuvonantovaliokunnan (Advisory Commission) jäseneksi ilman että minulla ennakolta oli siitä aavistustakaan tai että olisin siihen pyrkinyt." Hänet siis keksittiin. Milloin? Ja kuka keksi?

Kuinka tapahtui - sillä on huomattava, että vielä ei edes New Yorkissa, jossa sentään on puolitoista miljoonaa juutalaista s. o. kymmenes osa maailman kaikista juutalaisista, ja joka on juutalaisuuden voima- ja valtakeskus: katolilaisten Rooma, muhamettilaisten Mekka ja usein mainittukin nimellä "Uusi Jerusalem" juutalaisilla ole enemmistöä pörssissä eikä trusteissa - kuinka tapahtui, että juuri juutalainen oli ainoa mies, joka Yhdysvalloilla oli asettaa tähän mitä suurivaltaisimpaan paikkaan?

Tämä neuvonantovaliokunta muodostettiin 1915, kun maa piti puolueettomana pysymistään vielä selviönä. Julkinen yritys tai viittauskin siihen, että Yhdysvallat sekaantuisivat sotaan, olisi silloin pyyhkäissyt tekijänsä pois.

Juuri tällöin, jolloin Amerikan koko kansa tahtoi pysyä sodasta erillään, asetettiin neuvonantovaliokunta - valmistamaan sotaa, vieläpä Wilsonin johdolla, joka vielä 1916 valittiin uudelleen presidentiksi sen valheen nojalla, että hän aikoi pitää maata sodasta erossa!

Vastaukset kysymyksiin Baruchin persoonallisista suhteista presidenttiin ja tuttavuudesta tämän kanssa ovat vältteleviä. Hän ei sanonut muistavansa, milloin hän viimeksi oli keskustellut presidentin kanssa nimityksestään sotaneuvonantovaliokuntaan. Se on silmiinpistävä: keskustelu Yhdysvaltain ensimmäisen miehen kanssa ei voi helposti haihtua muistista, etteivät sellaiset keskustelut olleet aivan tavallisia s. o. ellei niitä *tapahtunut usein.* - Tässä yhteydessä selitti hän: "*Luonnollisesti täytyi ajatella maan teollisuuden mobilisointia, sillä ihmishän eivät taistele vain käsillään, heillä täytyy olla aseita.*" "Minä olin vakuutettu, että sota oli tuleva, *kauan ennen kuin se tuli.*"

Tämä tapahtui v. 1915! Silloin, kun Amerikan kansa oli ja tahtoi pysyäkin vain sodan katselijana - oli Baruch jo vakuutettu Amerikan sekaantumisesta sotaan, *joka puhkesi kaksi vuotta myöhemmin, ja valmisti sitä!* ja Wilsonin hallitus, joka oli sitoutunut pitämään maata sodasta erossa, neuvotteli jo silloin Baruchin kanssa, joka vasta *loi sodan ilmakehää!* Joka muistaa vuoden 1915 ja nyt jälkeensä liittyy siihen kiivaan ne piirteet, jotka hänelle silloin olivat tuntemattomat, nimittäin Baruchin toiminnan, sen täytyy myöntää, *ettei hän tiennyt kaikkein tärkeimmistä tapahtumista mitään,* vaikka hän joka päivä tarkkaavasti luki sanomalehtensä.

Mutta vuonna 1915 tiesi Baruch, että "me tulisimme sekaantumaan sotaan".

Katsottuaan asiain kehittyvän tämmöisiksi, teki hän "pitkän matkan". "Tällä matkalla tunsin, että jotakin täytyi tehdä teollisuuden mobilisoimiseksi, ja suunnittelin sitä varten ohjelman, jota sitten noudatettiin, kun tulin neuvonantovaliokunnan esimieheksi." Tämän suunnitelmansa esitti hän Wilsonille, joka kuunteli sitä tarkkaavasti ja hyväksyi sen. Wilson teki, mitä Baruch tahtoi, ja Baruch tahtoi ottaa haltuunsa koko Amerikan kaiken tuotannon. Se hänelle onnistuikin. Se onnistui hänelle jopa täydellisemmin kuin Leninille Venäjällä. Sillä Yhdysvaltain kansa ei nähnyt muuta kuin isänmaallisen puolen asiaa; juutalaista hallitusta yllänsä se ei nähnyt.

Perustettiin "kansallispuolustuksen neuvosto" - vuonna 1915! Ei perustuslain mukaista amerikkalaista neuvoskuntaa, vaan mielivaltainen luomus, jonka johdossa oli juutalainen ja kaikissa tärkeimmissä asemissa juutalaisia. Siihen kuului kuusi valtiosihteeriä ja sen toimenpanevana elimenä oli "neuvottelukunta", johon kuului seitsemän henkilöä, niistä kolme juutalaista; näistä yhtenä Baruch. Tällä neuvottelukunnalla oli alaisenaan satoja toimihenkilöitä ja useita toimistoja. Yksi näitä oli "*Sotateollisuusneuvosto*". Siinä oli Baruch aluksi jäsen, sitten rajaton valtias. Tämä "sotateollisuusneuvosto" tunki pian syrjään kaikki muut laitokset, hallitsi Yhdysvaltain koko elämää sen kaikissa muodoissa. Baruch oli siinä se, joka "määräsi kaikki".

Miksikä oli se juuri juutalainen, joka tahtoi ja käytti tätä ehdotonta käskyvaltaa yli 100-niiljonaisen kansan suhteen?

Kaikilla juutalaisten luomilla laitoksilla oli *ehdottoman autokraattinen luonne*, tietenkin demokraattisen lipun alla. Jokaisella juutalaisella, joka oli jonkun sotajärjestön - suuren tai pienen - johdossa, oli siten tilaisuus harjaantua ehdottoman käskijän toimeen.

Mikä sitten oli "sotateollisuusneuvoston" valta? Edusmies Jefferis'in kysymykseen: "Määräsittekö siis te, mitä kunkin tuli saada?" vastasi Baruch: "Niin oli asia, epäilemättä. Minä otin hartioilleni vastuunalaisuuden ja *minä lopullisesti ratkaisin, mitä ja minkä verran armeija tai laivasto saisi, mitä annettaisiin rautateille, saisivatko liittolaiset sitä tai tätä, annettaisiinko vetureita kenraali Allenbylle, vai lähetettäisiinkö ne Venäjälle tai Ranskaan.*"

Tämä tuskin kuviteltavissa oleva valta oli *yhden* miehen käsissä! "Niinpä siis kaikki vallan langat keskittyivät teidän käteenne?" kysyi Jefferis. "Niin kyllä, minulla oli sodassa luultavasti enemmän valtaa kuin ehkä kenelläkään muulla epäilemättä olikin." ja toisella kohtaa: "Lopullinen ratkaisu oli minun vallassani."

Yleisesti levinyt väite presidentti Wilsonin omavaltaisuudesta on erheellinen; se ei ota huomioon juutalaishallitusta, joka alituisesti neuvoi presidenttiä kaikissa asioissa. Joka sanoo häntä itsevaltiaaksi, unohtaa sen tavattoman määräysvallan, jonka hän antoi juutalaisen sotahallituksen jäsenille. Hän ei välittänyt perustuslaista eikä kongressista, hän sivuutti senaatin ja jopa nunisterigtön jäsenetkin. Mutta ei ole totta, ettei hän noudattanut *kenenkään* neuvoja. Hän ei toiminut omin päinsä sodankäynnissä eikä rauhanneuvotteluissa. Ajatus Amerikan sekaantumisesta sotaan ei ollut hänen ajatuksensa enempää kuin sodankäynnin tai rauhanteon laatukaan. Hänen takanaan, hänen yläpuolellaan oli Baruch; tämä saattoi häntä Pariisiin ja lähti Euroopasta vasta hänen kanssaan "George Washingtonilla" - kun *kaikki* oli suoritettu niinkuin Baruch ja hänen miehensä, jotka olivat muodostaneet lujan renkaan presidentin ympärille, olivat tahtoneet. Ainoa sanomalehtimies, joka sodan aikana aina pääsi presidentin puheille ja oli hänen virallinen puheturvensa, oli *juutalainen David Lawrence*.

Baruchin vallantäyteyttä kuvaa parhaiten sana *diktatuuri*. Hän on itse lausunut, että se olisi Yhdysvalloille paras hallitusmuoto rauhankin aikana, mutta että se oli helpompi panna toimeen sota-aikana - yleisen isänmaallisen innostuksen vuoksi.

Kolmekymmentä miljardia dollaria on sota maksanut Yhdysvalloille; kymmenen miljardia niistä meni liittolaisille. Niiden koko käyttö oli Baruchin harkinnan varassa. Hänellä oli ratkaisuvallta: 1. Pääomien käyttämisestä talouselämässä. 2. Kaikista tarveaineista. 3. Koko teollisuudesta, sen supistamisesta, lakkauttamisesta, laajentamisesta, uusista haaroista. 4. Ihmisten käyttämisestä välilliseen tai välittömään sotapalvelukseen. 5. Työmiesten toimiladusta, palkoista, ja tavarain hinnoista.

Pääomien käyttämisen järjestely oli nimellisesti "kapitaalın käyttämisvaliokunnan" hallussa; sen johtajana oli *juutalainen Eugene Meyer j:r*. Myöskin ihan tuntematon, kunnes hänet keksittiin tähän lähes tärkeimpään toimeen. jokaisen, joka sodan aikana tarvitsi rahaa taloudellisiin yrityksiin, täytyi levittää korttinsa Meyerin ja Baruchin eteen. Tämä järjestely muutamien juutalaisten käsissä oli täydellisin vakoilujärjestelmä, mitä liike-elämässä milloinkaan on ollut. Eräs 8 miljoonan dollarin summa, jota New Yorkin kaupunki vaati koulutarkoituksiin, kiellettiin. Eräs juutalainen teatteriyrittäjä sai rahoja uuden jättiläisteatterin rakentamiseen. Ei-juutalaisilta yrittäjiltä kiellettiin varat tuotantotarkoituksiin; vähää jälkeen annettiin juutalaiselle lupa samaan yritykseen.

Se oli kaamea valta, jota ei koskaan olisi pitänyt uskoa *yhden* miehen, saaticka sitten juutalaiskoplan haltuun.

Ainesalalla (raaka-aineet, puolivalmiit ja valmiit tavarat) oli Baruchilla itsellään laaja asiantuntemus. Kuinka hän sitä käytti, millä teollisuusaloilla hän sodan aikana itse kohdastaan oli osallisena, ei käynyt selvästi ilmi. Missä hän itse ei ollut asiantuntija käytti hän neuvonantajia. Sellainen oli *J. Rosenwald* elintarpeiden ja vaatetavarain suhteen; tämän

edustaja oli *Eisenmann*. Hänen huolenaan oli univormujen hankkiminen, hän määräsi kankaiden laadun ja hinnat tehtailijoille, joista useimmat olivat juutalaisia. Kuparin käytön ratkaisi eräs kuparimonopoli Guggenheim henkilöistä ja tämä toiminimi sai suurimmat sotatilaukset kuparin hankintaan nähden. Ilman "sotateollisuusneuvoston", s. o. Baruchin lupaa ei kukaan voinut rakentaa 2,500 dollaria kalliimpaa taloa ei kukaan saanut sementtitynnäriä tai vähintäkään määrää sinkkiä.

Baruch totesi, että hänen valvontansa alaisena oli noin 350 teollisuudenhaaraa ja että tämä valvonta koski jokseenkin kaikkia maailman raaka-aineita. "Minä olin viran puolesta joka valiokunnassa; minun tehtäväni oli valvoa kaikkea ja pysyä kosketuksissa kaiken kanssa." Hän määräsi, mihin hiiliä lähetetään, kenelle myydään terästä, missä teollisuus pannaan käyntiin, missä lakkautetaan. Tarvittavien pääomien valvonnan avulla oli hänellä myös kaikki raaka-aineet kädessään. Tämä valvonta verhoitti "prioriteettin" tekonimeen, mutta edusti Baruchin omien sanojen mukaan "suurinta valtaa sodassa».

Mutta Baruchin valta oli vieläkin suurempi. Teollisuuden ytimenä on *ihmisvoima*. Sitäkin hän hallitsi. Ihmisvoimatrustin pahan unen toteutti ensimmäistä kertaa tämä *yksi* mies: "Me sääsimme prioriteetin myöskin ihmisvoimaan nähden". "Me" merkitsee aina joko Baruch tai "me juutalaiset", ei koskaan ketään muuta.

Hän ilmoitti Amerikan sotaministeriölle, mitkä ihmisluokat voitiin ottaa armeijaan. "Me määräsimme vähemmän tärkeitä teollisuudenhaarat seisautettaviksi, ja näin vapautuneet ihmisvoimat siirrettiin armeijaan." Kokonaisten teollisuuskäytön ja yli sadantuhannen amerikkalaisen työmiehen elämästä ja kuolemasta päätti tämä yksi mies - juutalainen.

Hän määräsi tavatain hinnat ja palkat kaikkien elin tarpeiden, puuvillan, villan ja muiden raaka-aineiden hinnat, n. s. yhdenmukaisuushinnat n. 350 teollisuudenlaadun alalla.

Hän matkusti Wilsonin kanssa Pariisiin "rauhanlähetyskunnan taloudellisena asiantuntijana". Edusmies Grahamin kysymykseen: "neuvottelitteko siellä usein presidentin kanssa?" vastasi hän: "niin usein kuin hän kysyi neuvoani, annoin sen. Minulla oli tekemistä myös sotakorvauskysymysten kanssa. Minä olin virallisena edustajana n. s. taloudellisessa osastossa samoin kuin yllinmässä raaka-aineiden talousneuvostossa." Graham: "Otitteko osaa istuntoihin rauhasta neuvottelevien herrojen kanssa?" "Silloin tällöin." Graham: "Ehkäpä kaikkiin muihin, viidenneuvostoa (ylintä neuvoskuntaa) lukuunottamatta?" Baruch: "*Usein myöskin siihen.*"

Juutalainen maailmanohjelma oli ainoa, joka Versailles'ssa hyväksyttiin muuttamattomana. Ranskalaiset, jotka hämmästyksensä näkivät *tuhansia juutalaisia* kaikista maanääristä tulevan yhteen ja toimivan valtionpäämiesten valittuina neuvonantajina, sanoivat rauhan konferenssia "juutalaisneuvostoksi". Varsinkin amerikkalaisessa rauhanlähetyskunnassa oli juutalaisten lukumäärä niin silmiinpistävä, että se herätti yleistä huomiota. Englantilainen Dillon kirjoittaa kirjassaan "Rauhankonferenssin sisällin historia": "Niin oudolta kuin monesta lukijasta saattaakin tuntua, on kuitenkin tosiasia, että *sangen useat konferenssin osanottajat uskoivat, että todellinen vaikutusvalta anglosaksilaisten kansojen takana oli seemiläistä.*" Hän kertoo, että Wilsonin ehdotukset niin sanotuista "vähemmistöjen oikeuksista" olivat yksinomaan juutalaisten vaatimusten mukaisia, että nämä oikeudet koskivat syvältä asianomaisten valtioiden suvereniteettioikeuksiin ja olivat juutalaisten muodostamat, "jotka olivat kokoontuneet Pariisiin toimeenpannaksen huolesesti harkitun ohjelmansa, mikä heille täydellisesti onnistuikin." juutalaisten vaatimusten uhriksi joutuneiden valtioiden edustajat sanoivat: "Nyttemmin hallitsevat maailmaa anglosaksilaiset (Englanti ja Amerika); niitä taas hallitsevat niiden juutalaiset ainekset."

Baruch oli omien sanojensa mukaan erikoisesti harrastanut "kuparikauppoja". Guggenheim ja Lewisohn ovat maapallon "kuparikuninkaita". Ennen sodan puhkeamista sanoi Baruch "käyneensä näiden herrojen luona". Sodan aikana jakoivat he toiminnan: kilpailu poistettiin; hra Baruch pyysi heiltä sitä hallituksen edustajana! Lewisohnit saivat Amerikan markkinat, Guggenheimit ulkomaan. Yhdysvaltain hallitus yksistään osti sodan aikana 300 miljoonaa kg kuparia. Hallitus, s. o. Baruch, päätti ostaa kuparia ainoastaan Lewisohnilta. Pienempien kupariyhtiöiden täytyi siis, saadakseen kuparinsa myydyksi, kääntyä suurkilpailijansa Lewisohnin puoleen - hallituksen käskystä.

Juutalainen kuparimonopoli oli Atlantinmeren molemmilla rannoilla täydellinen. Sitä ruvettiin nurkumaan. Täytyi siis tehdä jotakin mielten rauhoittamiseksi. Lewisohnit ilmoittivat olevansa valmiit hankkimaan *hallitukselle* niin paljon kuparia, kuin se vain tarvitsi ja mihin hintaan vain hallitus itse katsoi kohtuulliseksi. "Saadaksemme määrähinnan, otettiin siksi viimeisten kymmenen vuoden keskihinta - 33,3 senttiä kilo ... Kun tämä tapahtui, oli kuparin käypänä hintana 64-70 senttiä kilo." Saiko hallitus kuparinsa siis puolesta hinnasta? Niin ainakin maailmalle iulistettiin, ja tämä oli liikutettu. Baruch lausui tämän näin: "Tarjous osoitti, että oli luovuttu kaikesta itsekkyydestä, mitä hallituksen tarpeisiin tuli. Maksakaa, mitä tahdotte - se oli tuottajain kanta." Hallitus sai siis kuparia niin paljon kuin tahtoi; hinta jätettiin aluksi lopullisesti määräämättä.

Sitten neuvoteltiin edelleen, mitä yksityisten oli maksettava kuparista, ja määrättiin hinnaksi 54 senttiä. Mutta kun Baruch oli ylimmäksi laiksi asettanut *yhtenäisen hinnat*, olkoon ostaja yksityinen tai hallitus, niin täytyi tämän periaatteen vuoksi hallituksen niinkään maksaa - 54 senttiä! Tästä pienestä muutoksesta ei sanomalehdissä mainittu mitään.

Sodan päättyessä oli hallituksella jäljellä 8,4 miljoonaa kg kuparia. Lewisohn oli jalomielinen: se osti kuparin, jonka se oli myynyt 54 sentillä *takaisin* - 30 sentillä kilo!

Baruch on vain yksi esimerkki juutalaisten rahamiesten toiminnasta sodassa. Toisia suurnimiä juutalaisamerikkalaisessa finanssimaailmassa ovat *Belmont, Schiff, Warburg ja Kahn*.

Ottakaamme esimerkiksi *Paul Warburg*. Hän kuuluu mahtavaan saksalaisjuutalaiseen pankkiirisukuun, jonka kansainvälisestä merkityksestä ennen sotaa maailmalla ei ollut aavistusta ja joka sodankin aikana olisi jäänyt tuntemattomaksi, ellei se olisi esiintynyt niin julkisesti. On sangen mielenkiintoinen näytelmä nähdä Warburgin veljeksiä suuren taistelurintaman molemmilla puolilla tärkeimpinä neuvonantajina.

Paul Warburgin toimintaa arvostelee prof. E. R. A. Seligmann, Columbia-yliopistosta: "Vain harvat tietävät, kuinka suuressa kiitollisuudenvelassa Yhdysvallat ovat hra Warburgille ... Liitto-reservilaki tulee historiassa liittymään nimeen Paul Warburg." Tämä laki loi keskuspankin - Federal Reserve Board - jommoinen Englannissa, Ranskassa ja Saksassa jo oli. Tämän laitoksen seurauksena ovat Yhdysvallat nyt suuressa taloudellisessa ahdininkotilassa oleva maa, jolla on kaikkia tarvetavaroita yllinkyllin, mutta ei voi niitä käyttää eikä jakaa, kun finanssikanava on tukossa.

Kun hra Warburgin toiminta oli senaatin valiokunnassa tutkittavana, tuli puheeksi myöskin hra W:n ja muiden Kuhn, Loeb & C:on (Yhdysvaltain mahtavimman juutalaisen pankin) päämiesten valtiollinen kanta. Hänen lausunnoistaan käy ilmi, että juutalaiseen - ehkä yleensä suurten finanssilaitosten - politiikkaan kuuluu kaikkien puolueiden kannattaminen, joten heidän etunsa ovat joka tapauksessa suojatut, pääsköön voitolle mikä puolue tahansa. Tästä tutkimuksesta kävi ilmi: 1. Hra Paul Warburg oli aluksi republikaani, mutta kannatti sitten Wilsonia, mistä pitänee päätellä, että hän oli muuttunut demokraatiksi. 2. Hänen firmansa kannatti republikaanipuoluetta. 3. Hra Schiff personallisesti antoi rahoja demokraattiseen vaalitaisteluun Wilsonin hyväksi. 4. Hra Felix Warbug, Paulin veli, kannatti taas personallisesti republikaanien ehdokasta Taftia. 5. Kysymykseen, eikö siis kukaan Kuhn, Loeb & C:on omistajista tukenut rahallisesti kolmatta ehdokasta, Rooseveltia, vastasi Paul W.: "Sitä en tahtonut sanoa." Niinpä on esim. hra Kahn tukenut Rooseveltia.

Tämän monipuolisen valtiollisen harrastuksen tuloksena oli, että voitollepäässeän Wilsonin kannattajista yksi firman jäseniä, Paul Warburg, sai aseman, joka antoi hänelle ratkaisevan vaikutusvallan Yhdysvaltain finansseihin.

Näiden neuvottelujen aikana, 1. elokuuta 1914, maailmansodan alkaessa, oli Paul Warburg Amerikan keskuspankin esiiniies ja amerikkalais-juutalaisen pankin Kuhn, Loeb & C:on sekä *Hampurissa olevan saksalaisjuutalaisen pankin M. M. Warburg & C:on päämiehiä*.

Paul Warburgin Federal Reserve Board-suunnitelma toteutui juuri parhaiksi *ehdiäkseen palvella sodan tarpeita*. Paul W. halusi alkuaan vain yhtä keskuspankkia ja tietenkin New Yorkiin. Hänen täytyi mukautua siihen, että sen sijaan perustettiin 12 piiripankkia, mutta lohdutti itseään ajatuksella että tämän erheen voi korjata "hallintotietä" - s. o. vastoin lakia.

Tämä onkin käytännössä onnistunut. New Yorkissa ei ole rahanpuutetta. Filmiyrityksiin on annettu miljoonia. Bernhard M. Baruchin johdolla voitiin perustaa viljanmyyntiyhtiö 100 miljoonan dollarin pääomalla. Loew, juutalainen teatterikuningas, saattoi yhdessä vuodessa rakentaa kaksikymmentä uutta teatteria. Mutta maanviljelysvaltioissa, missä maan todellinen rikkaus on, ei maamies saa rahaa eikä luottoa.

Tätä tilaa ei kukaan voi kieltää, mutta vain harvat tietävät syyn siihen. Hra Warburgin finanssipolitiikka määräsi korkokannan erilaiseksi eri valtioissa. Minkävuoksi, sen hän lienee selittänyt *pankkiireille*, mutta kansa puolestaan haluaisi tietää, minkävuoksi näin on ja minkävuoksi ihmisluokka, joka ei kuulu arvoja luoviin, saa yrityksinsä luottoa, mutta arvoja luovat ihmisluokat eivät. Vaan tämä ei kuulu hra W:n suunnitelmiin. Hän kirjoittaa: "Nämä keskuspankit ovat lain mukaan yksityisiä yhtiöitä, ja puolinaisia hallituselimiä vain sikäli, että niillä on oikeus antaa seteleitä ja että ne tallettavat maan metalliarvoja ja hoitavat hallituksen rahoja. Mutta pankkipolitiikkaan nähden on hallituksen luottaminen näiden keskuselinten lojaalisuuteen." Siihen ei hallituksen anneta sekaantua. "Meidän maassamme (Yhdysvalloissa), missä kuka valmistumaton dilettantti tahansa voi hyvänsä, missä personallinen ystävyys, tai kannatus - poliittinen tai rahallinen - presidentinvaalissa aina tuottaa poliittista etuoikeutusta - olisi hallituksen päästäniinen vaikuttamaan keskuspankkien kansalliseen politiikkaan suorastaan turmiollista."

Entäs kansainväliseen. Warburg-veljeksiä on kolme. Felix on toinen Amerikassa, kuten jo mainittiin. Max Warburg edustaa sukua Saksassa. *Hänellä oli Saksan sotahallituksessa aivan yhtä mahtava asema kuin hänen veljillään Amerikan sotahallituksessa*. Kuten koko maailman sanomalehdistö on kertonut, tapasivat amerikkalainen ja saksalainen veli toisensa 1919 Pariisissa hallituksen edustajina ja rauhanneuvottelijoina. Tunkematta syvemmälle tähän taidokkaaseen järjestelmään riittää edelläsanoitu osoittamaan kuinka yksi ainoa pankki voi melkein viran puolesta sekaantua kaikkiin valtiollisiin tapahtumiin, kansallisiin ja kansainvälisiin, Warburgit ylinnä kahden, lisäksi keskenään

sodassa olevan maan finanssimaailmassa. Sama perhe molempien puolien edustajana maailmanrauhaa ja kansainliittoa koskevissa neuvotteluissa.

Warburgien kansainvälistä luonnetta ei voi kieltää. Sodan aikana toimitti Kuhn, Loeb & C:o Pariisin kaupungille erään lainan. Tämä aiheutti Saksan sanomalehdistössä erinäisiä huomautuksia. Kannattaa mainita, että Max Warburgin asuin kaupungissa Hampurissa poliisipäällikkö ilmoitti sanomalehdille: "Sanomalehtikirjoitukset ja epäedulliset lausunnot toiminimi Kuhn, Loeb & C: on Pariisin kaupungille myöntämästä lainasta ovat kielletyt."

Max Warburg oli näköjään kylliksi voimakas estääkseen kotimaassaan arvostelua Amerikassa olevien veljiensä toiminnasta. Niin mahtavia eivät sentään hänen veljensä ole Yhdysvalloissa.

XII.

JÄLKIPOIMINTOA.

Teatteri on vanhastaan yleisen mielipiteen ja maun tärkeimpiä muodostajia. Se on väsymätön liittolainen joka päivä levittämään kaikkia niitä kertomuksia, joita kulissien takana olevat miehet tahtovat ihmisiin levittää. Ei ole mikään sattuma, että Venäjällä, missä melkein kaikki muu on lopussa, bolshevikit kannattavat heidän hengessään johdettua teatteria; he tietävät, että sen kyky muovailla ja muodostaa yleistä mielipidettä on yhtä suuri ja syvälle ulottuva kuin sanomalehdistön. Voi liioittelematta sanoa, että näyttämö on nykyään ainakin kaupunkien väestön toisen puolen pääsivistyspaikka. Mitä tavallinen nuori mies näkee ja kuulee näyttämöltä, sen hän tietämättään omaksuu sivistysaineikseen: käytös- ja puhettavan, jopa pukumuodit; toisten kansojen tottumukset ja tavat, jopa käsityksensä oikeudesta ja uskonnosta. Teatterin rinnalle on, vaikutukseltaan täysin yhtä valtavana, ellei vieläkin voimakkaampana asetettava *elävien kuvien* esitykset (filminäytökset) - Yhdysvaltain nykyään viidenneksi suurin teollisuudenhaara! Teatteri ja elävät kuvat muodostavat massojen käsityksen rikkaiden elämästä ja olosta ja tuhannesta muusta seikasta.

Ja teatteri ja elävät kuvat ovat Amerikassa kokonaan juutalaisten vallassa. Ja niissä esitettävien näytösten taso on huolestuttava. Kuka osaa arvioida, mitä kaikkia vääriä käsityksiä ja ennakkoluuloja juutalaiset näiltä näyttämöiltä tarkoituksella levittävät kansaan? Kummastellaan usein nuoremman sukupolven villiintymistä ja sekapäistä käsitystä oloista ja elämästä. Tässä on Vastaus. Joka ilta uhraavat sadattuhannet aikaa ja rahaa teatteriin. Miljoonia virtaa eläviin kuviin. Se merkitsee, että joka päivä on miljoonia amerikkalaisia jännityksellä seuraamassa juutalaisten käsitystä elämästä, rakkaudesta, työnteosta, itseensä imemässä juutalaisten usein melkein naamioimatonta propagandaa tarkoitustensa hyväksi. Sillä teatterit ja elävät kuvat eivät ole ainoastaan rahallisesti juutalaisten johdossa; niissä esitettävien näytösten henki ja esitystapa on nyttemmin niinkään juutalaisten määräämä. Todistuksia on tuhansia.

Kaikki säädyttömät kabareetit ja öiset huvittelut ovat pelkkää juutalaista tuontitavaraa. Pariisin bulevardeilla ja Montmartrella ei ole tarjottavana sitä säädyttömyyttä, jota ei New Yorkissa jäljiteltäisi. Mutta Pariisilla on vielä edes *Comédie Française* tämän loan vastapainona; New Yorkissa ei ole edes sitä.

Mutta tähän on sentään ulko-elämää: kodit ovat säilyneet koskemattomina. Onkohan niin? Moni ihmettelee, niistä se ala-arvoinen musikaalinen muoti on kotoisin, joka *nykyisin tunkeutuu vakaviinkin koteihin* ja saa parhaidenkin perheiden nuorison jätkeämään bush-neekerien. loilotusta ja aistillisesti väänteleämään ruumistaan sen tahdissa, muka tanssina. Nythän käy "jazz"-kuume kulkutautina kautta maailman. Ei ihmettelemistä. Jazz on juutalaista "bisnessiä". Eräässä oikeudenkäynnissä New Yorkissa todettiin, että 80 % näistä niin suosituista tanssilauluista oli seitsemän juutalaisen musiikkifirman omaisuutta, jotka muodostivat jonkinlaisen musiikkitrustin. Muut 20 % olivat toisten omistajain, jotka kumma kyllä eivät olleet trustin jäseniä, vaikka hekin olivat - juutalaisia.

Yhä huomautamme, että lukija joka rivillä pitäköön mielessään Sionin viisasten pöytäkirjoja.

Mutta vaikka hän sen unohtaisi, eikö väkisinkin anna ajattelemisen aihetta, että niissä ikinä vahingollisia virtauksia elämässämme seurataan -alkulähteeseen asti, aina tavataan juutalainen joukko? - Missä yleistä mielipidettä ja makua voimakkaaimniilla propagandakeinoilla (teatterit, elävät kuvat, sanomalehdet, yöhuvittelut, jazzit) muokkaillaan - ketä on takana? Juutalaisia. Ketkä Yhdysvalloissa johtavat kieltoain kiertämistä? Juutalaiset. Kenen käsissä oli Amerikan sotapolitiikka? Juutalaisten.

Kansainväliset juutalaiset pankkiirit, joilla ei ole isänmaata, vaan usuttavat kaikki maat toisiaan vastaan, ja kansainvälinen juutalainen proletariaatti, joka kulkee maasta maahan etsien itselleen otollisimpia taloudellisia edellytyksiä, ovat tavattavissa kaikkien ongelmien takana, jotka maailmaa nykyään huolestuttavat.

Juutalainen tunnustaa itse kaikkialla kansainvälisyytensä. Eräs Saksan pankkiiri sanoi: "Me olemme kansainvälisiä pankkiireja. Saksa hävisi sodan - mitä se tekee? Se on armeijan asia. Me olemme kansainvälisiä pankkiireja." Samoin on

katsonut jokainen kansainvälinen juutalainen pankkiiri sodan aikana. Kansat taistelevat toisiaan vastaan - mitä se tekee? Se on taistelevien asia - Me olemme kansainvälisiä pankkiireja".

Yhtä kansaa vahingoitetaan keinotekoisella rahankurssin alentamisella, toista sillä, että sen taloudellisesta verenkierrosta ehtyy rahansaanti. Mitä se merkitsee kansainväliselle pankkiirille? - hänellä on omat puuhansa ja surunsa. Myrskyisinä aikoina putoaa puista enemmän luumuja kuin muulloin kansainvälisten pankkiirien esilläpitämiin vasuihin. Sota ja hätäajat antavat heille runsaimman sodan.

Kansainvälisille ja uutalaisille pankkiireille ovat kansat - kundeja, juutalaiselta kannalta katsoen. jos armeija häviää tai voittaa - he voittavat joka tapauksessa; hävitkään sitten kuka hyvänsä.

Heille ei sota vielä ole lopussa. Kansojen varsinaiset ilmivihollisuudet ja ahdingot olivat vain alku-valmistelua. Kaikki käteinen raha koko maailmasta haravoitiin pois. Hiukan täytyi jättää vielä liikkeelle sotapalkintoihin ja osinkoihin; se koottiin sitten hinnankorotuksilla, keinotekoisilla tavarain puutteella ja nautinnonhimon kiihoittelulla. Sitten katosi viimeinen kulta.

Ilkeältä ivalta tuntuu tahallisesti levitetty väite: "Yhdysvalloilla on enemmän kultaa kuin millään muulla maalla." Missä se on? Milloin olet viimeksi nähnyt kädessäsi kultarahan? Missä piilee kaikki kulta - ehkäpä valtiorahaston holveissa? Ei, sillä hallitus on korviaan myöten velkaantunut, koettaa epätoivoisesti säästää, eikä kykene maksamaan eläkettä sotarammoille, kun maan raha-asiat eivät sitä salli. Ei; se on kyllä *Amerikassa*, mutta se ei ole Amerikan omaa.

Amerikkalainen maanviljelijä ja teollisuudenlaarjoittaja, jotka eivät näitä kansainvälisten pankkiirien temppuja keksineet ja jotka luoton puutteessa ovat tukehumassa, ihmettelevät, missä raha mahtaa olla. Eurooppa on kaiken puutteessa ja katsoo apua etsien meihin. Seuraava, eräästä Lontoon lehdestä otettu kauppauutinen luo hiukan valoa tähän pimeyteen: "Tänään lähetettiin Kuhn, Loch & C:olle huomattava määrä kultaa, 2,800,000 dollarin arvosta, mikä entisten lähetysten kanssa yhteensä tekee 129 miljoonaa dollaria. Asiantuntevissa pankkiiripiireissä ollaan sitä mieltä, että osa Saksan kultaa, jonka toiminimi tuottaa maahan, on peruisin Venäjältä, eikä Saksasta, kuten yleensä luullaan."

Niin suuri kuin Amerikan kultavarasto lieneekin, sen tavararikkaus on vielä suurempi, se on suurempi kuin koko maailman kulta yhteensä; jo maataloustuotteiden vuotuinen arvo on sitä suurempi.

Mutta nykyisen järjestelmän aikana täytyy kansan tavaramäärien runsaan rikkauden kulkea luoton kapeaa kanavaa myöten; luotto taas on riippuvainen kullasta. Kenen hallussa on kulta, se hallitsee maailmaa. Joka istuu kanavan sulunhoitajana, määrää kaikkien elintarpeiden liikunnan. Siitä riippuu maailman menestys. Jos tarvetavarain liikunta seisautuu, pysähtyy maailman taloustoiminta, maailma sairastuu taloudellisesti.

Ja kuitenkin ei juutalaiskysymys ole yksinomaan taloudellista laatua: se on vielä suuremmissa määrässä muuta, kuten jo näistä muutamista kirjoituksista lienee selvinnyt.

Näitä kirjoituksia on vielä runsas sarja. Tekijä käsittelee niissä yksityiskohtaisesti monia asioita, joihin edellisessä on vain viitattu. Hän kuvaa juutalaisuuden historiaa Yhdysvalloissa; kertoo kuinka voimallisesti maailmankuulu sanomalehti "New York Herald»Gordon Bennettin hallussa ollessaan säilytti itsenäisyytensä juutalaisia vastaan, mutta heti Bennettin kuoltua joutui juutalaisten käsiin; kuinka presidentti Taft ensin jyrkästi vastusti juutalaisten vaatimusta, että Yhdysvaltain oli irtisanottava kauppasopimuksensa Venäjän kanssa, mutta sitten pakotettiin se tekemään ja sai nolona vastaanottaa - juutalaisten kunniamerkin siitä, että hän sinä vuonna oli kaikista amerikkalaisista enimmäkseen edistänyt juutalaisten asiaa; näyttää, mikä vaikutus juutalaisten maailmanjärjestöllä B'nai B'rithillä on ja kuinka New York on juutalaisen kagaalin vallassa - mitä on "kehillah", mitä "Tammany Hall" - j. n. e. ja tuon tuostakin koskettelee hän aina kysymyksen kansainvälistä, yleismaailmallista puolta, luoden siihen yhä uusilta puolilta noiden merkillisten "Sionin viisasten pöytäkirjain" valonheittäjän.

Niin masentavalta kuin maailmantila näyttääkin, lausuu tekijä kuitenkin lopuksi:

Juutalaiskysymyksen ratkaisu on ensi sijassa juutalaisten asia; elleivät he sitä tee, niin tulee muu maailma sen ratkaisemaan.